DĂNUȚ UNGUREANU

așteptând în ghermana

MAEȘTRII SF-ULUI ROMÂNESC

NAUTILUS

NAUTILUS

science fiction

Dănuț Ungureanu s-a născut în anul 1958, la Calafat. A absolvit Facultatea de Energetică din București și a profesat ca inginer câţiva ani, după care a început o lungă carieră jurnalistică, publicând în cotidiane importante. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România.

A debutat cu o povestire în 1981, în revista Ştiinţă și Tehnică. În 1993 a apărut primul său volum, *Marilyn Monroe pe o curbă închisă*. În același an a publicat la Editura Nemira romanul *Așteptând în Ghermana* (cea mai recentă ediţie Nemira, 2013), pentru care a câștigat Premiul de Popularitate și Premiul I la secţiunea de specialitate a ROMCON. De-a lungul anilor a semnat numeroase povestiri pentru diferite publicaţii și volume colective, textele sale fiind recompensate cu multe premii. A scris, de asemenea, scenete radiofonice și câteva sute de scenarii pentru televiziune. Printre celelalte volume ale autorului se numără *Români deja deștepţi* (2007), *Basme geostaţionare* (2008).

DĂNUȚ UNGUREANU

așteptând în ghermana

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

UNGRUREANU, DĂNUŢ

Aşteptând în Ghermana / Dănuţ Ungureanu. - Bucureşti: Nemira Publishing House, 2013

ISBN print: 978-606-579-695-9

ISBN epub: 978-606-758-158-4

ISBN mobi: 978-606-758-149-2

821.135.1-31

Dănuţ Ungureanu

AŞTEPTÂND ÎN GHERMANA

© Nemira, 2013

Coperta: Cristian FLROESCU

Lector: Ecaterina DERZSI

Tehnoredactor: Irina POPESCU

Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

CUPRINS

- Despre autor
- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- 12
- 13
- 14
- 15
- 16
- 17
- "GHERMANA" din culise, după douăzeci de ani

1

Spre Apus, cartierele păreau scântei din jetul unui aparat de sudură.

– Cocoon-patru, mormăi tipul din stânga mea. Mai trec o dată, Albastrule, şi pe urmă poţi să mă slăbeşti.

Nu c-ar fi avut ceva de împărţit cu zborul ăsta. Într-o vreme în care un tip din trei îşi petrece nopţile uitându-se pe pereţi, el cel puţin avea o ocupaţie.

Am riscat o privire în întunericul de sub mine. Dincolo de acoperişurile de tablă ondulată ale unor foste depozite fremăta o lume invizibilă a cărei respiraţie urca până la noi. Mi-am lipit fruntea de plasticul rece, simţindu-mă inutil şi singur ca un greiere pe o pajişte.

– Te-am auzit, Patrule, spuse cel de la sol. Pariu că ţi-au năduşit şuncile.

Pilotul figura pe listele de colaboratori ai Cocoonului cu numele de Ruudek. Spot Ruudek, pentru amici şi unele din gagicile mai ieftine de la Caliopi. Purta un maiou chipurile alb, un batic sintetic şi jeanşi, decupaţi în dreptul feselor. L-aş fi strâns bucuros de gât, însă mai iute mi-aş fi schimbat numele din Yablonski în Mohamed decât să cer alt pilot. Era nebun şi pentru nebuni simţeam un respect superstiţios.

Pe undeva, prin Ghermana, se cocea ceva. Puteam simţi asta ori de câte ori sondam întunecimea, clipind des pentru a evita arsura razelor răzleţe de lumină. Puteam să adulmec rahatul de la mare distanţă, dar asta nu mă făcea câtuşi de puţin mai fericit.

– Mai dăm o tură, am zis tuşind preventiv. Îmi prieşte aerul de Ghermana.

Spot se aplecă uşor spre stânga, scuipând în hăul de sub burta elicopterului. Aparatul îl urmă docil, angajându-se într-un viraj amplu.

– Auzi, Gene, spuse Ruudek etalându-şi sărăcia lucie a gingiilor, un căcănar de la Sensitiv zice că Secunda Trei sunt mai buni ca Deng. Cică Deng face prea mult zgomot.

– Scuteşte-mă, i-am retezat-o, şi încetează să-ţi mai asculţi mizeria de muzică pe canalul meu. Cască ochii!

Spot mai scuipă o dată şi, ca un făcut, curentul de aer zvârli scuipatul pe sticla monitorului de infraroşu.

– Cuminte, şefe, astă-seară sunt puţini pietoni.

Elicopterul luă înălţime, evitând de departe coşurile termocentralei, balizate cu verde şi roşu pentru fraierii care şi-ar fi putut buşi fundurile pe acolo. Se spunea că printre zidurile de cărămidă forfotesc şobolanii cu miliardele, deşi numai Deng ştie cu ce le-ar fi fost la îndemână să se hrănească.

Şi-apoi, îndată ce luminiţele orizontului reîncepură să clipească normal, Spot îşi smuci înainte bărbia ascuţită. Faţa lui, pe jumătate ascunsă sub o pereche de ochelari negri, părea modelată dintr-un aluat mai consistent. În orice caz, arăta demolat.

M-am întors pe jumătate şi-am tastat cam la întâmplare. Ecranul monitorului pâlpâi stins, acoperindu-se cu o brumă roşcat-verzuie, contururi vagi. Chiar în mijloc, scuipatul lui Ruudek alunecase încet, trasând o dâră lucie.

– Ia vezi ce-i cu asta, i-am propus. Să dăm o raită!

– OK, zise el.

Făcu în aşa fel încât să se aranjeze chiar deasupra zonei care mă interesa. Aparatul îl asculta întotdeauna ca un mieluşel. Mă întrebam uneori dacă tipul cu care Ruudek împărţea culcuşul nu turbează de gelozie. Partenerii fetiţelor sunt foarte sensibili.

Acum bruma ocupa centrul ecranului, fremătând uşor, ca şi cum ar fi fost alcătuită dintr-o puzderie de particule mai mărunte, aflate într-o continuă agitaţie. De fapt, aşa şi era.

– Rahat! căscă Spot dând drumul comenzilor şi întinzându-se. E o cântare la botul calului. Făcătură.

– De unde poţi să fii *tu* atât de sigur? l-am întrebat.

Îşi scoase ochelarii şi-mi făcu cu ochiul.

– Am văzut multe de-astea, şefe. Mă mai bag şi eu câteodată. Anul trecut, sub Cocoaşa Dracului, s-au adunat într-o noapte vreo opt mii. Plevuşcă şi gagici. Iar trupa era o labă tristă. Stai, că-ţi spun imediat… Presse le zicea.

– Cunosc, am răspuns, uitându-mă pe ecran. Malcom a trecut în noaptea aia pe acolo.

– Te cred, îşi rânji Ruudek fasolea. Dom' Kumanovo-i un tip deştept, nu? Dom' Kumanovo

a pus proiectoarele pe ei. Vreo trei miare s-au călcat în picioare. Dimineaţă au găsit locul aşternut cu chiloţi, papuci şi tricouri. Şi borş cât cuprinde.

– N-a făcut nimic neregulamentar. Poate că nu trebuia să le pună lumina-n ochi. Dar tu ce-nvârteai pe-acolo?

Era un vuiet continuu, ca al vântului, însă în spatele lui se putea citi depărtarea. Din când în când, mi se părea că disting frânturi de sunete distincte, ca scântei pe fundul unui cazan cu smoală. Am privit din nou ecranul. Particulele continuau să se agite fără a părăsi însă plasa invizibilă care le păstra laolaltă. La o primă apreciere, mi-am zis c-ar putea fi vreo două mii de oameni.

M-am întors în partea opusă şi-am căutat pe o frecvenţă apropiată. Lângă noi răsună glasul plin, liniştitor, al lui Malcom Kumanovo, adjunctul meu.

„Cocoon-Opt“, spuse el. „Cum merge, Gene?“

– Bine, i-am răspuns, rumegând ceva în gând. Malcom, am găsit aici o trupă care cântă de capul ei. Aş vrea să arunc o privire.

– Alta acum! sări Spot, pricepând ce vreau să zic.

„Foarte bine“, mă aprobă Malcom liniştit. „Vrei să trec şi eu pe-acolo?“

– Malcom, nu m-ai înţeles. Vreau să cobor lângă ei. Sau, în orice caz, destul de aproape ca să mă pot deplasa pe propriile mele picioare.

Aparatul rămase tăcut vreme de mai multe secunde. Ruudek pescui din buzunarul jeanşilor lui jegoşi o ţigară pe care se pregătea să şi-o atârne de

buză. M-am aplecat fără să scot un cuvânt şi i-am strivit-o cu palma pe gură.

„Nu-mi place asta“, zise în sfârşit Kumanovo. „Nu-mi place deloc, Gene. Câţi sunt?“

– Nu mai mulţi de două mii.

„Atunci, ce dracu’ vrei să vezi acolo? E ceva ce nu se poate limpezi în infraroşu?“

– Sigur, comentă veninos Spot. Mai bine să punem proiectoarele pe ei. Consumă puţin.

I-am aruncat o privire ucigătoare şi m-am aplecat spre aparat, alegându-mi cuvintele cu grijă.

– Malcom, aş vrea să ţii aparatul deschis. Nu cred să fie ceva periculos aici. E o noapte ca oricare alta, moşule. Aş vrea să ţinem, totuşi, legătura.

„Vin acolo“, zise el rece.

– Numai dacă te chem.

Ruudek chicoti exact atât de tare cât era nevoie ca Malcom să-l audă, dar să nu fie sigur.

– Malcom, te rog să faci exact aşa cum ţi-am spus. Dă-o naibii de treabă, ne repezim acum pe acelaşi rahat! Dacă e ceva, poţi fi aici într-un minut.

„Chiar mai iute“, suspină el destins. „Faci cum vrei, Gene. Unde eşti?“

– În Ghermana, careul Şase-Vest sau cam aşa ceva. Albastrul o să te lămurească mai bine.

„Spune-i fetiţei tale să-i dea drumul“.

Ruudek pufni dispreţuitor, concentrându-se pe manevrele de aterizare. Nu putea să-l înghită pe

Malcom pentru chestia cu proiectoarele şi-şi imagina că nici eu nu pot să-l înghit. Mai rău era că şi Malcom îşi închipuia asta.

Elicopterul se deplasă tăcut spre sud, până când bruma roşcat-verzuie de pe monitor se strânse într-o margine a ecranului, apoi într-un singur colţ. Pe urmă începu să coboare, metru cu metru.

– Haida-de! făcu vesel Ruudek. E o terasă pe acilea, ori cam aşa ceva.

Era un teren de baschet, acoperit cu bălării înşelătoare şi un singur panou în picioare. Mai mult am ghicit toate astea, căci în întunericul ăla puteai să-ţi bagi degetele-n ochi liniştit.

– Corect, spuse Spot tăind motoarele.

Mi-am scos căştile şi el a făcut la fel. Am ridicat piedica armei. Înăuntru aveam cu ce să fac bucăţi vreo patruzeci de nărozi, dacă nu cumva unul dintre ei n-avea să ne halească el mai întâi. Ruudek s-a foit neliniştit lângă mine.

– Cocoon-patru, am zis încet. Suntem la sol, Malcom. Pare un teren de baschet aici.

Nu-mi răspunse, dar ştiam că e acolo.

Am deschis şi-am sărit jos, cu degetul pe trăgaci, simţindu-mă ridicol. Imediat am auzit zvonul urletelor şi duduitul a câteva mii de waţi, prea pe joase după gustul meu. Am înaintat câţiva paşi către ceva ce părea să fie un perete de tablă ondulată. Sau un gard.

O urmă de lumină albăstruie pâlpâi pe margini, ca şi cum cineva ar fi tras cu degetul prin întunericul de tuş.

– Stai pe curul tău! i-am zis lui Ruudek fără să mă întorc. Spune-i bancuri prietenului tău Malcom.

Cred că se scăpase în sandalele de plastic. Am mai făcut câţiva paşi. Chiar în vreme ce-o priveam, lumina albăstruie se schimbă, lăsând locul unei pete sângerii, un apus de soare puţin după miezul nopţii. Câmpuri magnetice de doi bani.

Pe urmă m-am trezit pe marginea gropii. Am tras aer în piept. Era imensă. Puteam să-i ghicesc ovalul şi puteam să-i ghicesc de asemenea marginea opusă, din jocul umbrelor şi al puzderiei de lumini multicolore ce o împânziseră. Avea vreo douăzeci de metri adâncime. Am presupus că odinioară cineva începuse aici construcţia unui stadion pentru „care pe care“.

La mai bine de cincizeci de metri de punctul în care mă găseam, marginile se uneau într-un unghi ascuţit, ascunzând probabil albia unui pârâu. Puteam într-adevăr să adulmec un iz putred, de apă stătută. Acolo se strânseseră vreo două-trei mii de oameni.

Trupa era, bineînţeles, de strânsură. Sculele, luminile prăpădite, efectele pirotehnice, toate duhneau de la o poştă a vopsea la mâna a treia. Solistul vocal, un tip pe care liniştit aş fi putut să-l bag în buzunar şi să plec cu el, încerca să muşte din microfon, însă se răzgândea în ultima clipă. Din când în când se repezea la marginea scenei improvizate şi-şi flutura organele genitale spre cei de jos. Chestia asta se bucura de mare succes.

N-am reuşit să disting nimic coerent în tevatura aia şi nici nu mă interesa. Nu intenţionam să le cumpăr un disc. M-am concentrat asupra gloatei înghesuite prin preajmă. N-am văzut mai nimic, deşi ardeau o mulţime de torţe. Ştiam că cele mai multe sunt improvizate din scoarţele ziarelor de

dimineaţă, însă după ce-i apuca bâţul îşi ardeau şi ţoalele de pe ei. Asta se dovedea avantajos pentru orgiile care urmau. De obicei găseam o groază de chinezi şi arabi amestecaţi, printre care se mai rătăceau doi sau trei cărora nici Deng n-ar fi putut să le ghicească obârşia.

Am vârât arma în toc şi m-am aşezat pe vine. Cred că era trecut de două. Aş fi putut s-o şterg şi să-l îndemn pe Spot să-i dea bătaie. Nu ştiu de ce n-am făcut-o.

Gloata făcea valuri-valuri. În lumina unor girofaruri atârnate de boxele pentru başi, am văzut ridicându-se încet fumul miilor de ţigări şi nu mă îndoiesc că prea puţine proveneau de la automatele colţurilor de stradă. Dar o parte era abur puturos emanat de ochiurile apei băltite, pentru că ăia se-aşezaseră chiar acolo.

Pe scenă prăpădul continua. Am apreciat că se scremeau de vreo zece minute să termine piesa aia şi n-aveau şanse s-o facă în următorul sfert de oră. M-am întors şi-am clipit de trei ori din lanternă în direcţia elicopterului, aşa cum convenisem cu Ruudek. Acum el avea să-i comunice fără niciun chef lui Malcom că totul e în regulă. Pe urmă am privit mai departe.

Trebuie că ajunseseră la un fel de punct culminant. Luministul dăduse drumul stroboscopului. Ţi-era mai mare dragul să-i priveşti încercând să facă pe interesanţii, în vreme ce lumina le îmbucătăţea mişcările. A fost nevoie de mai multe secunde până ce privirea mi s-a obişnuit şi-am putut să-mi dau seama de ce se petrece acolo. Deodată mi-am dat seama că într-adevăr ceva se petrece.

Mai întâi am văzut că marginea dinspre scenă a gloatei s-a umflat, trimiţându-şi un fel de pseudopod printre girofaruri. Bucăţi de realitate,

cu marginile tivite în aurul stroboscopului, alunecară fâlfâind spre mine. Le-am înghiţit una câte una, fără să scap o firimitură, gata-gata să mă înec. A fost mai lesne la început.

Apoi colapsurile luminii se înteţiră, pe măsură ce guristul suguşa aparatul, imprimându-i frecvenţa dorită. Lumina îmi dezvălui trei secvenţe distincte, iar întunericul îmi dădu şansa de a-mi cultiva imaginaţia. Pseudopodul adunării ejaculă două siluete înveşmântate, conform unei tradiţii ceţoase, în piele şi lanţuri. Am crezut, vreme de o milisecundă, că aceia târăsc cu voioşie un sac pe care-l vor părăsi lângă una dintre boxele de control. În următoarea milisecundă, am admirat kilogramele de muşchi antrenate în realizarea acestui transport neobişnuit. Filmul s-a terminat frumos, cu descoperirea stupidă că sacul acela e un trup.

Negru, negreală, întunecime ca-n burta unei cârtiţe. Întunericul, de parcă aş fi dat piept cu el prima oară în viaţă, îmi explodă în plămâni. Mi s-a părut că s-a făcut dintr-odată linişte şi c-aş auzi oarece greieri în iarbă. Absurd, fiindcă ăia o dăduseră-pe „trash“, „speed“ şi-un pic de „orgasmic“.

Din nou soarele! A văzut, am văzut. L-au adus la marginea scenei şi l-au lăsat să penduleze, îngenuncheat în faţa basului. Putea fi un băiat mai slăbuţ ori o fată. Basistul şi-a ridicat scula.

Şi din nou viermele… Vierme de tuş… Duhoarea secundei de întuneric mi-a smuls un geamăt de scârbă şi mi-a… mi-a… mi-a încetinit existenţa. Mi-aaa… în-ce-ti-nit… e-xis-ten-ţaaa…

Basul, după toate aparenţele un Gibson antic, s-a ridicat scânteind frumos şi-a coborât scânteind frumos. Jumătate din ţeasta omului pendulând s-a

dus cu încetinitorul în public. Griful instrumentului s-a frânt, atârnând în câteva coarde încolăcite precum cârceii de viţă. Luminile s-au stins, nu înainte de a mai apuca să văd trupul victimei clătinându-se, încă în genunchi. Urletul a depăşit orice închipuire. Începuseră să arunce torţele pe scenă.

Ultima dintre imagini am recepţionat-o în vreme ce pipăiam, cu mâinile tremurând, o iarbă pipernicită, încercând să mă îndepărtez. Nu-mi puteam dezlipi ochii de-acolo. Mai mulţi indivizi au dat năvală pe platformă şi l-au ridicat pe nenorocitul acela. Picioarele i se bălăbăneau caraghios şi chiar în vreme ce-l cărau a mai pierdut o bucată de ţeastă.

Gâfâiam când am buşit cu fundul în gardul de tablă. M-am întors şi-am bâjbâit din nou prin iarbă după lanternă. Pe urmă am luat-o spre elicopter, împiedicându-mă.

Nătărăul de Ruudek şedea turceşte pe scaunul lui şi încerca să pocnească din degetele de la picioare, în ritmul unuia din sutele de posturi care dădeau muzică non-stop. Puteam să-l ciupesc de unde-i plăcea mai tare, dar pe moment aveam alte treburi. Am dat un pumn staţiei şi i-am povestit lui Malcom ce văzusem. Spot asculta şi el cu gura căscată.

„Pe Deng…“ spuse Kumanovo, cu un ton cam degajat după gustul meu. „La tine e totul în regulă, da?“

– Da, am zis. Ascultă, mi-ar face mare plăcere să treci pe-aici. Şi, Malcom… Cu puţină discreţie, dacă se poate.

„Pe dracu’!“, făcu el. „Doar n-am să vin pe jos. Pari cam tăvălit, Gene.“

I-am zis să se grăbească şi-am stabilit nişte coordonate, din ochi. Oricum, cu tot ce-avea la bord ar fi trebuit să ne-ascundem în maţele unui gândac ca să nu ne bunghească. În timp ce-i povesteam, am apucat din nou arma şi am tras-o uşurel din toc.

– Buda e-n partea ailaltă! s-a dat Ruudek ironic, îndată ce m-a văzut îndepărtându-mă.

Am făcut doar câţiva paşi şi-am aprins lanterna. În conul de lumină, un strigoi îşi acoperi faţa cu mâinile, mormăind ceva care ar fi putut fi o rugăminte. Purta cotiere şi genunchiere din duraluminiu strălucitor, peste un costum jerpelit de neopren. Un smoc de păr verde îl făcea să semene cu bunica lui Nosferatu ieşită la agăţat.

– Pe ce-am mai sfânt, dom' Yablonski, plânse el, luaţi-mi prăpădenia din ochi! Şi-aveţi grijă cu pocnitoarea!

– Ia te uită! am râs fără veselie. Temenea Chang, viu şi natural! Ce-i cu tine, gâză mică, te-ai rătăcit pe-aci?

Temenea se smiorcăi din nou, dar mai mult aşa, de bucurie că mă bănuia în toane bune. L-am scăldat mai departe în lumină ca pe-o stea de cinema, însă am vârât automatul la locul său de odihnă. Chang era un divertisment în rândurile noii generaţii de peşti şi, din când în când – asta o ştiam doar câţiva – cel mai bun informator al meu, nebalizat.

– Fă-te-ncoa', stârpitură! i-am zis. Şi dă repede pe gură!

Se apropie gudurându-se. L-am pălmuit în glumă şi-am ascultat.

– Pe ce-am mai sfânt, dom' Gene, îşi dădu el aere, sunt aci ca musca-n lapte. Am venit să-mi văd fetele şi dacă tot treceaţi…

– Ce spui?! m-am mirat. Spot, luminează-mi puţin spectacolul!

Ruudek întoarse unul dintre proiectoarele mici şi făcu într-adevăr lumină, având grijă să nu iasă din limitele terenului de joc.

De data asta am râs cu adevărat.

– Nu pot să-mi cred ochilor! Balul tinerelor fete. Maca! Şi Beida! Şi chiar, o, ce onoare, Pepita Baldevis în persoană! Omagiile mele, domnişoarelor!

Ele ciripiră, parte încântate, parte speriate. Purtau tricouri de ultraj care făceau minuni cu ţâţele lor uzate şi afişau la unison peruci galbene. Miroseau plăcut, aveau unghiile făcute. Temenea Chang era foarte ordonat din fire.

Am simţit cum mi se zbate o venă pe tâmplă. Trebuie că Temenea a văzut-o şi el. Eram binedispus ca un bătrân tuberculos. I-am mai tras o palmă, de data asta serioasă, şi i-am făcut ghem costumaşul de neopren. Ruudek a plescăit de plăcere. În urmă cu două secole, fetiţe ca el ar fi făcut furori în rândurile mişcării de sufragete.

– Băi rahat cu ochi, am zis încet, a dat norocul peste noi. Peste mine fin'că, ieşind astă-seară să iau aer, văd cum îşi pierde unul o jumătate de ţeastă în ograda mea. La ţanc, ce zici? Iar peste tine că nu mă trece să fac ceva pe norocul ăsta al tău. Da' mai avem timp şi de-asta.

Temenea se îngălbeni frumos.

– Pe ce-am mai… Pe ce-am mai… Dom' Yablonski, eu am văzut tot, da' n-am putut să vă strig, că stau aci ascuns, cu puicuţele astea, de vreo trei ceasuri. Au mai dilit trei, dom' Gene, pe viaţa mea, nu numai pe ăla de-l văzurăţi. Da' trebuie să-mi apăr pâinea, că numai pe ele le am, şi, stând eu în Mauin, am auzit că Grumazul Grunjos dă târcoale pe-aci şi ştiţi ce fac ăia cu fetele. Aşa că mi-am luat picioarele la spinare încoace. Vai de vieţişoara mea!

– Şi? am făcut ciulind urechile.

– Au trecut pe-aci, da' noi am stat pitulaţi în tufele alea, iar ei s-au amestecat printre hardiştii din vale. Când au trecut înapoi, au zis că dau o raită prin Mauin. Iar eu mai am trei fetiţe acolo, pe cinstea mea, dom' Gene, singure-singurele. Am lăsat doar un copil prin preajmă, ca să nu mă tragă în piept coardele.

Acum plângea de-a binelea.

– Ce copil? l-am întrebat distrat.

2

– Ca să zburzi ca unu' ca ăsta, îţi trebuie glagore, băi tămâie!

Temenea se ploconi la vorbele fetiţei Ruudek, aruncând priviri înflăcărate sculei noastre de zbor. Se strecură înăuntru stângaci, lovindu-şi cotierele de fiecare obiect din carlingă. Spot îşi aşezase deja labele pe comenzi. M-am pregătit să-i urmez, nu înainte de a-i arunca o privire lui Malcom.

– Asta-i chiar o prostie, Gene, spuse el ochindu-mă pe sub sprâncenele subţiri, în iţele cărora se împotmoliseră ca muştele o mulţime de dame. Zău.

– Zău, am repetat.

Mi-era limpede ce gândeşte în clipa aia. Dacă i-aş fi urmărit mai atent muşchii feţei, aş fi putut alcătui fraze întregi.

– Nu te mai osteni cu politeţurile, am zis. Văd în capul tău ca-ntr-o cutie de sticlă.

Kumanovo încuviinţă tăcut. Şedea uşor relaxat în costumul lui nou-nouţ, cu cravata de mătase naturală aranjată ca la carte. Până şi automatul care-i spânzura lângă piciorul drept părea elegant.

– Te strofoci prea mult pentru ăia, spuse el. Chiar dacă în noaptea asta o mie din ei şi-ar mânca

urechile, mâine noapte ar fi la fel de mulţi. Şi la fel în toate nopţile de aci înainte. Dă-i dracu', ori lasă-mă să-i alerg puţin.

– Gândeşti, am zis încet, c-aş fi putut interveni înainte ca ăia să-şi împrăştie creierii pe scenă. Că n-am făcut-o şi asta spune ceva despre reflexele mele… despre uzură şi câte altele care ar strica un dosar de poliţist. Că acum îmi voi lua frumuşel picioarele la spinare, uitând noaptea asta în care l-aş fi putut salva pe unul, dar mi s-a fâlfâit.

Era un moment cam nasol. Ruudek, cel puţin, râdea pe faţă. Temenea Chang băgase capul între umerii de neopren, cu pretenţia ca noi să-l considerăm inexistent. Nu-şi permitea luxul de a trece într-o tabără ori alta. Malcom dădu din fălci plictisit. La urma urmei, poate exageram.

– Du-te cu Deng! Zici să nu le fac nimic ăstora?

– Nu. Malcom, nu-mi pasă dacă până dimineaţă se măcelăresc cu toţii. Dar aş vrea să aflu de ce. Şi în regia cui. Am mai avut morţi la cântări de felul ăsta, dar nu aşa.

– Dacă Grumazul Grunjos bântuie prin Mauin, zâmbi Kumanovo, Cinci şi Şase, care sunt pe-acolo, s-ar putea ocupa de ei.

Nici nu merita osteneala să comentez asta.

– Că se omoară aici e una, deşi nu mă coafează c-au început s-o facă organizat. Azi în Ghermana şi mâine din Ghermana în Mauin şi poimâine din Mauin în Cristal City. Nu vrem epidemii, Malcom. Dacă înnebunesc iar, risipeşte-i, dar fără să creezi panică. Vreau să fac ceva pe Grumazul ăla şi de bună seamă că Cinci şi Şase o să-mi fie de ajutor.

Când Ruudek slobozi toate cele patru motoare cu un gest, o umbră alunecă în spatele lui Kumanovo şi îi puse mâna pe umăr. Un moment am rămas toţi trei cu gurile căscate. Spot din pură admiraţie. Temenea ca unul cunoscător al mărfurilor de acest fel, iar eu pentru că nu mă puteam obişnui cu felul de a fi al Juravlievei. Toată lumea era convinsă că în afară de orele de pilotaj scoate untul din Malcom ori de câte ori îl interceptează între graniţele dormezei. Rămăseseră împreună acolo, subţiri şi frumoşi, dar eu ştiam prea bine cât de putrezi sunt amândoi.

– Frige-o! i-am strigat lui Ruudek şi el îmi dădu ascultare.

Cât ai clipi, cerul ne trase ca pe-un supozitor.

– Pe ce-am mai sfânt, dom' Yablonski, îşi reluă Chang elogiile la adresa corpului de patrulă, da' ştiu că v-aţi procopsit!

Noua noastră sculă era un elicopter de cercetare-vânătoare, din acelea pe care mai târziu le-au botezat „licurici". Asta, probabil din pricina familiei de proiectoare, vreo două sute de mii de waţi. În afara mitralierei de calibru greu, fixată solid pe podea, mai duceam două rachete „Instant" aer-sol, şi-un generator de infrasunete capabil să timoreze o cireadă de bivoli furioşi.

– Fleanca! am zis.

Mauinul era la o azvârlitură de băţ. Am scos de sub scaun vesta antiglonţ pe care-am tras-o peste combinezonul negru de zbor. Peştele începu să se smiorcăie, mirosind buclucul. Mă-sa fusese, cred, arăboaică. Avea în mişcări o urmă de distincţie cu care se făcea de râs printre alţii de teapa lui. Despre rest glăsuiau ochii oblici şi vorba niţel sâsâită. Îi plăcea să dea cu şişul, iar la ananghie

scotea o puşcă retezată, cu care împroşca sute de alice cât firul de nisip.

Trecuse de trei şi se pregăteau acum orele scârboase dinaintea răsăritului, amestecul de ceaţă lipicioasă, umezeală şi rugină. La ce altceva m-aş fi putut aştepta în Ghermana?

– Să mor eu, zise Ruudek, vine cineva după noi.

Am aruncat şi eu o privire pe ecran. Pata verzuie descoperită de radar putea fi al cincilea Cocoon adulmecând prin preajma Mauinului. Am făcut semn spre Cocoaşa Dracului. Puteam să scurtăm bine de tot luând-o pe-acolo.

– Nu cârti! i-am zis peştelui. Am nevoie de tine ca ghid. Pe urmă poţi să mergi în durerea ta.

– Parcă eu poci şti pe unde se-nvârte ăia! protestă el.

Nu putea şti. Dar fetele lui erau la mare preţ şi chiar acum, în vreme ce noi pălăvrăgeam, ele chicoteau sub privirile inconsistente ale unui copil. Habar n-aveau, erau ca bucăţelele de zahăr pe o farfurie şi curând urma să fie acoperite de muşte. Muştele Grumazului Grunjos. Apoi apăream eu cu un plici.

Pe urmă am realizat că nu e tocmai în regulă. Zburam prea jos. Luminile răzleţe, semnalizând aglomerările de zoaie şi deşeuri, fulgerau pe lângă noi, când normal ar fi fost să le vedem de la mare înălţime. Mai făcuserăm drumul ăsta. M-am întins spre Ruudek să-i ard una, dar n-a mai fost timp căci în faţă s-a ridicat Cocoaşa Dracului. Fetiţa a râs. Temenea a pus o mână peste ochi şi eu am dat din umeri. Dacă vrea circ, ei bine, să şi-l facă.

Cupola măsura două sute cincizeci de metri diametru şi mai mult de o sută înălţime. Evenimente de tot soiul, dar mai ales uitarea, tăiaseră în pielea ei borte mai mici ori mai mari, ca urmele vărsatului de vânt. Fiecare din ele avea o istorie, iar fetiţa le ştia pe toate.

Am dat buzna cu elicopterul, frecându-ne fundurile de marginea sticloasă a spărturii. Reţeaua cristalină se degradase. Ruudek a aprins toate proiectoarele şi le-a orientat radial. Acum „licuriciul“ îşi merita numele. Reflexe luminoase, rătăcite pe feţele panourilor întregi ale cupolei, veneau înapoi peste noi. Am văzut într-o fracţiune de secundă şirurile interminabile de scaune printre care creştea o vegetaţie săracă. Păreau locuri pentru un spectacol în deşert. Mugetul motoarelor a stârnit nişte lighioane scunde şi zvelte care nu mai văzuseră pesemne un aparat de cercetare-vânătoare.

Apoi s-a zărit o bucată de cer, cu câteva stele, lucru de care m-am mirat tare, o bucată parcă ruptă cu dinţii de vreun hardist. Până să zicem „pas!“, Spot aruncă elicopterul printr-o spărtură şi ne pomenirăm din nou afară. De fapt, eram practic în Mauin. Mauinul devenise în ultima vreme un fel de tampon între Ghermana şi Cristal City. Nevoia te-nvaţă şi ce nu ţi-e voia…

Cu toate astea, în Mauin n-ai să vezi gunoaiele Ghermanei, deşi ele se deplasează imperceptibil, o sută de centimentri pe an, ca nişte gheţari. În Mauin n-ai să găseşti case părăsite, iar şobolanii n-au să ţi se pişe pe încălţări. Pentru zilele noastre, Mauin este un cartier ciudat.

– Cască ochii, dom’ Chang, am zis morocănos, că vreau să-ţi cunosc prospăturile în dimineaţa asta.

Am trecut vâjâind în lungul Talidului, cam pustiu la ora aia, şi-am băgat spaima în plevuşca de pe bulevardul Rupert cel Mare. Bărbaţii şi femeile adevărate au rămas neclintiţi, întorcând capetele după noi. După care Spot a luat înălţime şi-a întors aparatul într-o rână, să mai trecem o dată.

– Păi? l-am chestionat pe Temenea.

– În capătul Talidului, în capătul celălalt, zise el smulgându-şi un fir de păr verde ca mucegaiul.

M-am mirat că cineva îi dăduse voie să-şi plaseze fetele într-un capăt al Talidului, ştiut fiind cam ce şpagă trebuie să bagi ca să obţii un asemenea vad. Poate că între timp îi mai crescuseră acţiunile. Am făcut tot felul de piruete, de parcă eu şi Spot ne-am fi aflat pe podeaua unei săli de dans. Talidul părea normal. Poate că venisem cu prea multe surle şi trâmbiţe, dar nu aveam ce-i face, vorba lui Malcom, nu puteam s-o iau pe jos.

– Uite colo! zise Chang.

Nu ştiu ce văzuse. Ruudek se propti în manşă, obligându-ne să ne-amintim tot ce mâncasem peste zi. M-am dezmeticit chiar în faţa hectarului de vitrine ţinut de negustorimea protezelor şi a implanturilor. În jungla de organe strălucitoare, noi trei păream singurele făcături şi încă unele de cea mai proastă calitate. Elicopterul înţepeni lângă una din dughenele lui Abdul Rahman. Un torent de spumă trandafirie se scurgea încet peste cocoaşa de staniol împânzită cu buruieni crescute în punctul Lagrange 3. Abdul Rahman îşi oferea tot ce era mai scump. Spaţiul părea gol şi normal. Apoi nu mai fu normal.

Am aşteptat mai multe secunde, privind în lungul străzii luminate ca ziua, dar pustie, lucie. Lumina grea, verde, te făcea să te simţi într-un acvariu,

ceea ce nu era chiar departe de adevăr, având în vedere că în mod obişnuit locul mişuna de peşti. În spatele geamurilor blindate puteam să ne holbăm o mie de ani.

Din îngustimea ce marca hotarul între două vitrine, ieşi un băiat de vreo doisprezece ani, slab, negricios, cu membre subţiri de păianjen. Nu purta nimic altceva în afara unui suspensor auriu, iar braţul stâng îi părea de asemenea îmbrăcat în aur până la cot. Respira calm şi egal. Un copil de trupă obişnuit.

– Julio! răcni Temenea foindu-se pe scaun. Vino-ncoa', măi!

Era evident idiot, pentru că din carlingă nu putea răzbi niciun sunet, iar de pe stradă era imposibil să distingi ceva înăuntru prin fumul geamurilor. Cu toate astea, el mai zbieră o dată.

Băiatul privi câteva clipe elicopterul şi în special, cred, cilindrii tigraţi ai „Instant"-urilor semănând cu nişte viespi. Se îndepărtă nepăsător.

– Julio! strigă din nou Chang. Piciule!

Mă privi exasperat, ca şi cum ar fi vrut să mă ia martor la o aşa obrăznicie, şi-şi plesni genunchierele. Până să iau o hotărâre, trăsese zăvorul, coborând pe asfaltul negru, cu gesturile moi ale unei pisici.

– Julio! zise. Ai surzit?

Primul glonţ îl lovi în şold şi explodă cu un fâsâit, răsturnându-l. Una dintre genunchiere se rostogoli spre noi cu zgomot de tinichea. Nu apucase să se răsucească complet, când fu lovit iar. Braţele îi zvâcniră în lături, lăsând să se vadă un găuroi cât pumnul în partea dreaptă a pieptului. Cu un gest

reflex, apăsă pe trăgaci, trimiţându-ne în parbriz un nor de alice inofensive ce izbutiră să reteze capătul antenei.

– Spot! am zbierat.

Ruudek scăldă totul într-o lumină insuportabilă. Băiatul dispăruse înghiţit în zecile de umbre ale ungherelor. Mitraliera tuşi ca apucata până să clipesc de două ori, făcând praf vreo treizeci de metri de vitrină. După un minut, încă ploua cu cioburi. Şi-apoi linişte…

Am privit spre Spot o secundă, m-am uitat din nou în lungul străzii. Nu se zărea ţipenie şi oricum zecile de etaje rămâneau în întuneric faţă de partea comercială a trotuarului, mânjită cu neon. Temenea Chang încă mişca, iar din gură, odată cu clasicul firicel de sânge, i se scurgea o bolboroseală ca un cântecel. Sângele lui era tot roşu, dar în lumina străzii părea negru. Dacă cineva ţinea cu tot dinadinsul să ne cureţe putea s-o facă fără nicio bătaie de cap.

– S-o ştergem de-aici! se cutremură fetiţa Ruudek.

De data asta chiar transpirase într-un loc sensibil. Bâjbâi prin unghere scoţând la iveală ceva cu care nu m-am împăcat niciodată. Două ţevi şi-un pat de lemn adevărat. Îi spuneam „tunu' lu' Spot".

Ne-am mai privit o dată. Ruudek îşi făcu vânt prin stânga, iar eu după el, pipăindu-i tălpile cu nasul. Cocoaşa lui îmi amortiză căderea. Chiar în timp ce ne rostogoleam, trei ciocane loviră parbrizul, marcându-l cu steluţe de o palmă. Un al patrulea izbi nevăzut prin portiera întredeschisă, aprinzând scântei. Muzica fetiţei izbucni la maxim, oferindu-i probabil o rară satisfacţie. Cu vremea, începea să-mi placă şi mie.

„Plouă, gagico, peste pântecele tău ca o streaşină… Acolo m-am ascuns de vremea rea…“

– La oase, căcănarilor! zbieră Spot, apăsând trăgaciul dublu.

Nu-şi închipuise c-ar putea nimeri pe altcineva în afară de mine, însă efectul fu impresionant. „Tunul“ se descărcă la bubuială, eliberând un fulger orbitor şi-o ciupercă uriaşă de fum. Am sărit ca arşi şi la adăpostul fumului ne-am vârât între o bucată de vitrină rămasă ca prin minune şi dosul unui automat de ţigări. Dacă ăi de ne voiau pielea se aflau chiar pe acoperişul de deasupra noastră, puteam să facem pe ea de viaţă. Şi din nou muzică…

„Ploaia, ploaia care-mi spală buzele… Sub streaşina pântecelui tău, gagico…“

M-am aplecat să-i suflu fetiţei la ureche o idee care-mi trecuse chiar atunci prin cap, dar n-a mai fost timp de idei. Răsună o singură împuşcătură şi „licuriciul“ nostru icni prefăcându-se în fărâme incandescente. Două tone şi ceva de aparatură, metal şi sticlă zburând pentru ultima oară, în porţii de câte o sută de grame. Am fost mort vreo jumătate de minut.

– Hei, hei… zise tam-nesam Temenea Chang din băltoaca lui de sânge.

Atunci Ruudek se dovedi surprinzător de inteligent. M-am împleticit în urma lui spre colţul dughenei lui Abdul Rahman. O siluetă tremurătoare se iţi în lumina flăcărilor, încercând să ne contrazică. Argumentele individului ţâşniră peste tot în jurul nostru, împroşcându-ne cu aşchii de asfalt. M-am întors pe jumătate şi-am slobozit într-acolo patruzeci de cartuşe în mai puţin de cinci secunde. Chiar dacă apucase să se ferească,

nu l-am invidiat câtuşi de puţin. Am mai făcut cinci paşi interminabili, după care m-am prăbuşit în spaţiul dintre vitrine, locul de unde se ivise blestematul de băiat. Un Abdul Rahman de polistiren ne zâmbea, fluturându-şi burnuzul. Deocamdată nu mai trăgea nimeni…

– Şefe, chicoti Spot, o ducem acilea ca-n rai!

M-am uitat mai bine. Peretele prezenta un soi de scobitură cotită şi imediat după cotitură înţepeniseră trei mogâldeţe, mai mult despuiate, cu ochii cât cepele. Marfa lui Temenea. Carevasăzică, puştiul ăla făcuse pe cloşca, fugind la vedere pentru a abate atenţia de la cuib.

Începuseră o repriză de bocete pe care-am curmat-o cu un fluierat.

– Ia, ia! Care eşti acolo?

– Felicia, zise una din ele, ce bine că sunteţi aci, dom' Gene! O să-l scoateţi şi pe Temenică de acolo, nu-i aşa, dom' Gene, să-l oblojim, ce bine că sunteţi aci!

– Bine de căcat, am ocolit subiectul cu eleganţă. Mai bine ciripiţi-mi cum s-a iscat tărăşenia!

Şi ca tâmpitul am scos jumătate de nas şi-un ochi afară, să văd dacă a stat ploaia. De-aş fi fost mai entuziast, Ruudek ar fi putut să povestească despre ultimele mele clipe. Glonţul demolă vitrina din dreapta mea, găurind curat ţeasta de plastic a lui Abdul Rahman.

Mi-a trebuit un minut să potolesc urletele coardelor. Vasăzică, vânătoare la fix.

– Noi şedeam pe-aici, zise Felicia ştergându-şi rimelul, şi ăla a venit şi mi-a cerut un foc. Eu am

crezut că-i un consumator, că Julio a făcut semn să-l înhaţ. Părea bine înţolit şi nu i-aş fi tras ţeapă, da' pe urmă A Mică a strigat că vine Grumazul Grunjos.

A Mică dădu din cap, confirmând.

– Era unu' învelit într-o blană de câine. Şi consumatorul era un tuciuriu.

– Ăla vrea să ne găurească? am întrebat. E cu ei?

– Nu cred… Nu ştiu… se smiorcăi Felicia. Dacă vrea să te cureţe, n-avea greţuri, că e vârât chiar peste drum, în faţa noastră. Dacă n-o fi mierlit-o. Putem să-l tragem pe Temenică?

Am îngheţat privind cotlonul de peste drum, dar oricât încercam să fac pe ochi-de-şoim n-am putut spulbera întunecimea de-acolo. Cât despre Temenea, nu mai mişca deloc. O limbă de combustibil arzând se prelinsese spre el, însă îl ocolise grijulie în ultima clipă. Iar coardele îl jeleau. Astea erau fetele lui Chang. Nu ştiu ce le făcuse, că ţineau la el ca la un tătic drăgăstos.

M-am sfătuit pe şoptite cu Spot căutând să pricepem câte ceva. Dintr-o clipă într-alta, în mod normal, cel puţin o dubă de-a noastră ar fi trebuit să dea colţul şi să ne scoată din rahat. Ca să nu mai punem la socoteală câteva Cocoonuri de pe radarele cărora trebuie că dispăruserăm ca şterşi cu guma. Întârzierea asta îmi dădea mâncărimi. În asemenea condiţii, răsăritul nu mă tenta.

– Ce zici? întrebă Spot.

Era prea multă linişte. Am dat să-i comunic această observaţie interesantă. În momentul acela strada luă foc.

Trăgeau de pe acoperişurile de peste noi, vreo zece-doisprezece după aprecierea mea, fără să se încurce, cu trasoare. Mii de gângănii incandescente, verzulii, bâzâind şi sâsâind, toate concentrându-se în acelaşi punct, cotlonul întunecat de peste drum. Mi-am astupat urechile cu palmele şi cred că şi ceilalţi au făcut la fel.

Nu puteam să sper că ar mai fi cineva întreg acolo. N-am auzit nimic în afara păcănitului asurzitor al celor de sus şi, cu toate astea, o clipă mai târziu, un domn buşi la picioarele noastre, venind de la vreo douăzeci de metri ca să pupe asfaltul. Purta un costum maro de camuflaj şi-o gaură cu marginile încă arzând, ceea ce indica un glonţ cu fiolă de napalm. Am sperat că ăi de deasupra noastră n-au aşa ceva. Muşcase tuciuriul…

Ruudek îmi atinse cotul. Două siluete veneau pe partea cealaltă a străzii. Se ţineau de perete, căutând să ajungă lângă bârlogul acela. Era asaltul final.

– Ia-i, am zis încet.

Ruudek îl făcu arşice pe primul. Mie mi-au trebuit trei încercări pentru al doilea.

Am aşteptat un final pe măsura restului. Talidul se umplu deodată de gabori vârâţi în armuri, semănând cu nişte gogoşi, de dube blindate, de girofaruri şi proiectoare. Zbierau toţi ca demenţii, în o sută de portavoce. Din cerul negru picurară două Cocoonuri, unul după celălalt, şi de aici mi s-a rupt o bucată bună de film. Vedeam şi auzeam totul, dar nu reuşeam să pun nimic cap la cap.

– Malcom, ce dracu’ cauţi aici? am zis într-un târziu.

Kumanovo îşi înşurubă arătătorul în tâmplă, complimentându-mă, şi se duse să admire spectacolul străzii. Din scaunul pilotului, Juravlieva ne măsură cu dispreţ, rotindu-şi încet coafura „scuipă-mă-n ureche“. Era moartă după Malcom.

Le-am văzut pe fetele lui Temenea Chang înghesuindu-se în preajma unei ambulanţe şi pe A Mică punând mâna să ajute la îmbarcarea peştelui. Deng cu mila.

– Ăsta e gata! zise un gabor, dând roată tipului fript cu napalm.

– Şi ăsta! strigă altul. Acolo îmi descărcasem eu patruzeci de boabe.

Am înaintat cu paşi nesiguri spre întunericul în care se duseseră miile de trasoare. Nu ştiu ce mă aşteptam să găsesc acolo.

Acolo era un mort, stând frumos pe fundul lui, cu spatele sprijinit de un perete. Purta un costum elegant de lână bleumarin şi o carabină mică, sofisticată. Acum mai ducea cu el vreo două sute de plumbi, bine ascunşi sub piele.

Am vârât mâna în buzunarul interior al hainei şi-am scos un portvizit subţirel. N-am găsit înăuntru decât o carte de vizită cu marginile aurite. „Nkono Nkono – comis-voiajor“. Atât.

– Ghinion, amice, am mai zis privindu-i chipul negru.

Am ieşit, căutând în lungul rămăşiţelor de vitrină. Malcom s-a îndreptat de spate cu scârbă.

– Ăsta mai trăieşte, zise cu voce groasă.

Făcu semn brancardierilor. M-am apropiat curios. Proiectilele lui Ruudek şifonaseră costumul individului şi aproape îl retezaseră în două. Spini Pletosu'.

– Ce-i, măi, băiete? am zis.

Nici Grumazul Grunjos n-ar fi dat un scuipat pe el. Spini se holbă ca şi cum s-ar fi mirat că ne vede pe-acolo şi în bâjbâielile lui apucă mâneca lui Malcom. Malcom se feri indignat.

– Ce-i, măi? am mai zis o dată.

– Puştiul… Pu… zise Pletosu', Puştiul… Are… ăăă… Are…

Apoi muri.

– Să-ţi fie de bine, am mormăit îndepărtându-mă. Mă gândeam să dorm sau să mă însor cu Felicia. Atunci, pe loc.

Ruudek şedea în fund pe mijlocul Talidului şi plângea pe tăcute, scărpinându-şi membrele. I-am ars una peste ceafă.

– Dă-l în mă-sa de „licurici", i-am spus.

Mă privi cu înţelepciune.

3

Peste ziuă, ploaia spălase ferestrele, însă pe urmă dispăruse ca şi cum n-ar fi fost. N-ai fi găsit în împrejurimi apă cât să aduni în căuşul palmei. Doar izul acrişor, rămas în aer, îţi dădea de gândit.

Un ofiţer de serviciu, pe nume Durell, sună pe la unsprezece. Arăta odihnit şi binedispus.

– ’Neaţa! zise. Te-am visat azi-noapte, dom’ Yablonski.

Am insinuat că şi eu o visasem pe maică-sa, dar el nu înţelese nimic. Îmi spuse că am timp să fac un duş şi să bag ceva în mine. Un tip din conducerea departamentului îmi fixase un randevu…

– Bravos, am zis, o să fie şi Spot, da?

– Ruudek e aici de două ore, căscă el. Dom’ Kumanovo a avut treabă cu el.

Între timp făcusem rost de un prosop curat.

– Ce treabă? O să crape dintr-o clipă-n alta, de somn.

Dar pe Durell îl durea undeva. Mi-am plimbat nudul în partea opusă a camerei şi-am intrat în nişa pentru duş. Dacă Malcom îl oprise pe Ruudek înseamnă că avea motive serioase. Malcom l-ar fi ocolit pe stradă de la o mie de paşi

Am revenit în cameră şi-am format indicativul unei staţii de glisoare rapide. Cât să-mi trag un tricou şi nişte jeanşi, gustul dulceag al detergentului se estompase. Am ieşit pe culoar şi-am chemat liftul. Totul strălucea de curăţenie şi optimism. Până acolo unde curba culoarului îmi oprea privirile, treizeci şi două de boxe zumzăiau de nerăbdare, gata să-şi verse ocupanţii şi să-i îndemne către o activitate utilă societăţii. În gigafoane lălăia fericită o tânără speranţă a neutronicului, iar peste o secundă coridorul avea să fie plin de zâmbete. Trebuia să fii olog ca să nu sari într-un picior.

Strada mă înghiţi cât ai zice peşte, zvârlindu-mă de pe un trotuar pe celălalt. Crezusem că mi-a rămas ceva vreme să dau o raită printr-un „pică tava“. În loc de asta, am agăţat nişte sendvişuri cu krill care zăceau de cine ştie când în burta unui automat şi m-am prăbuşit horcăind pe bancheta din spate a glisorului.

– Ca vântu’, dom’ Yablonski! zise omul de la comenzi.

Asta-i! Urma s-o mierlesc într-o noapte, pe marginea şanţului, de câţi cunoscuţi aveam. Am holbat ochii pe hubloul din dreapta, scormonind fără ţel prin oceanul de feţe galbene şi tuciurii care se agitau în preajma dughenelor pline de abur, a automatelor de oxigen, a scărilor rulante. Şoferul porni turbina şi prinse un post specializat în dulcegării. Am urmărit palmele gesticulând, tălpile dansând pe asfalt, ambalajele ţipătoare schimbându-şi proprietarii ca la balamuc. Am căutat o faţă deosebită de toate celelalte, o faţă mai mică, faţa unui băiat de zece-doisprezece ani. N-am găsit-o…

Durell mă împinse fluierând pe coridor şi-mi deschise uşa biroului. Prin peretele de sticlă armată zăream jumătate din oglinzile blocului Filidor, o duzină de structuri dinamice preamărind-o pe Deng şi departe, prin aţele vineţii ale unui norişor de smog, Industriile. Pe plafon, una dintre celulele de iluminare pâlpâia.

În birou aşteptau căpitanul Malanian şi încă un tip.

– Mda, mormăi primul, stai şi tu undeva, Yablonski!

Am făcut doi paşi până la cel mai apropiat fotoliu. Celălalt individ privi prin mine o pată mică, pe spătarul de care mă rezemasem. Nu sărea cu mult peste cincizeci de ani. Favoriţii cenuşii şi textura costumului purtau marca „grangure“.

– Domnul consilier La Farge ar dori să poarte o mică discuţie cu tine, zise Malanian. Domnul consilier a preluat conducerea comisiei pentru ordine socială a municipalităţii. O mică discuţie.

Am dat din cap de unul singur. Favoriţii nu se clintiră niciun milimetru.

– Despre ce? m-am mirat, deşi nu era cazul. Despre ce discutăm?

Malanian studie preocupat plafoniera defectă. Consilierul La Farge mă studie ca pe un gândac sărac.

– N-am reţinut numele dumitale, vorbi el, în sfârşit, pe un ton catifelat.

– Yablonski, am zis fără să-mi clănţăne dinţii. Cocoon-patru.

La Farge extrase din buzunarul interior al hainei un carneţel îmbrăcat în piele fină şi notă totul cu meticulozitate. Într-un astfel de moment n-ar fi dat bine să mă scobesc în nas.

– Să vorbim puţin despre noaptea trecută, Yablonski. Dacă n-ai nimic împotrivă.

Malanian avusese desigur grijă să-şi tragă partea leului. La ora ăsta era, probabil, cel mai informat tip al departamentului. Am povestit pe îndelete, alegându-mi cuvintele cu grijă. N-am uitat mai nimic. La Farge îşi notă totul frenetic. Pe la mjilocul istorisirii am prins deodată gustul detaliului şi al figurii de stil. L-am zugrăvit cât mai bine pe Temenea Chang şi n-am neglijat bucile lui Ruudek. Le-am trecut în revistă pe Maca, Pepita Baldevis, A Mică, Felicia, aducând elogii fiecăreia în parte şi tuturor laolaltă. Am încheiat cu o răpăială îngrozitoare de arme automate, am scris pe ultimul cadru *The End* şi am aşteptat cuminte secularul Oscar. Căpitanul Malanian ieşi să bea un pahar cu apă.

– Mda, zise La Farge, scuturând o scamă imaginară de pe reverul hainei.

Am aşteptat curios.

– Îmi pare rău că trebuie să-ţi deschid ochii ca unui începător, spuse. Este regretabil că un salariat cu experienţa dumitale, Yablonski, nu poate deduce câteva consecinţe elementare ale acţiunilor sale. Regretabil şi îngrijorător.

O muscă survola încăperea bâzâind şi se izbi de peretele transparent. Am băgat de seamă că La Farge are un canin fals.

– Ce spui?! m-am mirat din nou. Mă complexezi.

La Farge îşi uni sprâncenele într-un unghi obtuz. Căpitanul Malanian intră în încăpere şi se aşeză cu faţa spre fereastră, fără să ne bage în seamă.

– Bănuiesc că nu realizezi cu adevărat situaţia în care te afli, spuse încet domnul consilier municipal. Poate că ar trebui să ţi-o explic.

L-am invitat din priviri.

– Dumneata, Yablonski, ai fost la originea unor tulburări sociale grave. Ca să mă exprim eufemistic, ai dat dovadă de impulsivitate, îngâmfare şi incompetenţă. Ai încălcat cele mai elementare principii ale acţiunii în mediul urban. Cred că nu pricepi asta.

Am tras cu ochiul spre Malanian. Era absorbit de peisaj. Pavilioanele urechilor îi crescuseră de două palme.

– Şi ce mai crezi? am zis.

– Cred că eşti nebun de legat, făcu La Farge.

Aveam de ales între a-i pipăi caninul fals şi a rânji pe faţă. Am ales a doua variantă.

– Cum v-aţi petrecut noaptea, domnule consilier?

Mă privi ca de la o mie de kilometri.

– Scuză-mă. N-am de gând să-ţi scriu biografia. Mă întrebam doar dacă ai văzut vreodată un trasor. Sau un dos de ştoarfă.

– Ascultă… începu Malanian.

– Nu, am zis. N-am terminat încă. Aş avea chef să te întreb despre multe altele, La Farge. Despre Ghermana şi despre unele locuri din Mauin. Despre cetele de hardişti la mâna a şasea, care se

cordesc după partide pe marginile maidanelor până fac clăbuci, transpirând „iarba“ prin toţi porii. Despre nopţile de pândă sfârşite cu pescuirea vreunui beţiv care-ţi borăşte în braţe. Ori copiii care în drum spre centrul de preluare te pun să scormoneşti după dulciuri şi-ţi bortelesc ficaţii cu şuriul. Ori putoarea din boxele de închiriat pentru o noapte şi despre ce se găseşte de obicei acolo. Despre cum îţi tremură picioarele când cobori în stradă după ce ţi-ai scuipat plămânii în compuşi ai sulfului, „aproape de cer“, cum se zice, şi ce simţi ca ţintă pentru o sută de maniaci ai trăgaciului. Ori plăcerea de-a te însoţi cu un pilot care-ar vrea să-ţi fie drăguţă, cu un şef de escadrilă bătrân şi ţâfnos şi cu ceva care-şi zice „consilier municipal“, dar în care nu ţi-ar plăcea deloc să calci.

M-am oprit să respir înainte de a-mi da sufletul. Dacă aş fi pocnit atunci din degete, Malanian s-ar fi prăbuşit încet într-o rână. Domnul consilier La Farge mă fixă câteva secunde lungi.

– Eşti un tip terminat, Yablonski, şopti el. Mă pricep la asta.

Am dat din cap încuviinţând.

– Nimeni nu mi-a mai adresat vreodată astfel de cuvinte, continuă La Farge în transă.

Am tuşit flatat.

– E un talent al meu mai vechi. Ca gabor în oraşul ăsta, ştii, mă-nvârt prin toţi căcaţii. Uneori dau peste unii cărora le lipseşte nimica toată să fie nişte tipi adevăraţi şi-atunci le vorbesc ca unor tipi adevăraţi. Dar se-ntâmplă şi invers, mai ales când frecventez cercurile înalte. Trebuie să-mi adaptez vocabularul încontinuu.

Malanian ieşi în sfârşit din amorţeală şi se ridică ocolind biroul.

– S-a pornit o anchetă amănunţită, Gene, îmi îndulci el hapul. Până una-alta, o să treci la recepţie şi sortare. Nu trebuie să ne scape niciun amănunt.

– Ferească Deng! am zis, ridicându-mă la rândul meu. Eu am crezut doar că, dând o raită prin Mauin, nişte cetăţeni mucaliţi au găsit de cuviinţă să-şi încerce pe mine armamentul din dotare. Dar, dacă e nevoie de mărturiile unora „pe care poţi pune bază din punct de vedere etic şi moral“ şi care „sesizează aspectele sociale mai subtile ale afacerii“, păi, daţi-i bătaie! Temenea Chang e probabil la reanimare. Pe Spot aud că l-aţi băgat deja în fabrică. Iar Feliciei mă angajez să-i comunic chiar eu că municipalitatea are trebuinţă de serviciile ei, îndată ce vom sfârşi amândoi o trebuşoară sexuală pe care-o plănuim mai demult. Alerg către noul meu loc de muncă!

Am deschis larg uşa biroului. Rafi Malanian mă cântări gânditor.

– Ai văzut prea multe filme cu poteraşi, făcu el. Ceea ce înseamnă că ai fumat şi clişeul cu poliţistul căruia i se ia cazul. Predai arma şi-ţi vezi de-ale tale.

Am încuviinţat, ştiind exact ce vrea să spună cu asta. Când să ies, am auzit vocea tremurând de mânie a domnului consilier La Farge:

– Individul ăsta mi-a adresat insulte grave, Malanian!

– Nu ştiu ce să mă mai fac, domnule, se plânse la mişto căpitanul. E într-adevăr puţin mai impulsiv şi asta n-o să-i fie de ajutor în viaţă.

Am trecut ca vântul pe lângă Durell, care chipurile tocmai recepţiona un mesaj de maximă importanţă, şi cotind spre ascensor am dat nas în nas cu Malcom. Părea demolat de nesomn, iar costumul şedea pe el ca pe gard. Din toată patrula, doar el, cu mine şi Ruudek nu foloseam steroizi.

– Gene, mârâi el.

– Mă pupi, am zis împingându-l, ce-ai făcut cu fetiţa mea?

– Dă-l dracu', se înfurie Malcom, a dat o declaraţie. Doar s-a-ntors cu o sută de grame de elicopter, nu?

– E fleaşcă acum. Dacă-l pui la stors, scoţi de la el tot ce vrei, nu? Şi tot ce-ţi trebuie.

Kumanovo îşi trecu mâna peste ochi.

– Nu pricep.

– Rafi Malanian tocmai m-a pus pe liber. Un tip de la o comisie îşi face pantofii cu el. Cu un dram de minte, cu o mână de ajutor şi-un brânci potrivit, mă gândesc, aş putea să dispar de-a binelea şi să vă pup mâinile c-am scăpat doar c-atât. E nevoie de tineri competenţi, disciplinaţi şi moderni, ca tine, Malcom. Acum e momentul!

L-am văzut chircindu-se, apoi destinzându-se ca un arc. M-am gândit că are cu zece ani mai puţin decât mine şi cu vreo cincisprezece kilograme mai mult. M-am gândit la ceva în vreme ce lui începu să-i tremure buza de jos ca unui ţânc. Mi-am adus aminte de multe pe care n-ar fi fost cinstit din partea mea să le uit.

– Iartă-mă, Malcom, am zis.

– Mare sculă mai eşti! smârcâi el. Parcă ar fi patrula lu' tata. Ce zice nea cutare, aia face Kumanovo. Suntem amândoi obosiţi, Gene.

L-am lăsat promiţându-mi c-o să-l culce pe Spot pe o gonflabilă, să-l mai putem folosi şi altă dată. Pe urmă am coborât la sortare. Eram prins deja în graficul turei, dar îmi venea rândul abia peste patruzeci de ore. Am rumegat asta în drum spre cantină.

Fleica n-avea niciun gust, în schimb, sergentul Rielke, cu care mai schimbam o vorbă între două îmbucături, îmbrăcase un tricou puţin mai mic ca o batistă.

– Bă, Yablonski, zise ea aranjându-şi o şuviţă blondă, mă şterg undeva cu Rafi ăsta al tău. Du-te, nene, şi trage-le-o ălora!

În materie de principii era imbatabilă. Toată filosofia vieţii ei încăpea într-un cuvânt. „Trage-le-o!“ Mai mulţi indivizi, care s-au lăsat păcăliţi de aspectul ei fragil şi de aerul năuc, au înfundat urgenţa. Când zic „indivizi“, nu fac deosebirea între colegi de-ai noştri ori obsedaţi de-ai Ghermanei.

– Să fiu eu în locu' tău, continuă Rielke pe un ton visător, mi-aş băga puţin picioarele în Grumazul.

Am dat din cap încântat, doar-doar m-o scuti. Parcă eu aveam idee pe unde mişună ăia acum.

– Te dai mare paraşută, bă, da-n capu' tău e beznă ca-ntr-un cur de negru. Mai bine ai da o fugă la „Ulan“.

Îmbucătura mi-a venit înapoi şi-am strâns dinţii să n-o scap în tavă. Era cât pe-aci s-o iau pe blondă în

braţe, dar experienţa mă opri la ţanc. M-am ridicat şi am adus cafele. Rielke mă privi ţintă.

– Dacă ai impresia că vrei să te dai la mine, zise, mai bine internează-te.

Ne-am despărţit totuşi buni prieteni când şi-a tras casca pe cap şi s-a dus să se suie în elicopter. Cred că avea muniţie şi-n fund.

Am luat bulevardul pieptiş. Era zăpuşeală ca-n iad şi circulaţia se blocase din nou la poalele blocului Filidor. Am mers pe jos vreo două sute de metri, apoi am cotit, îndreptându-mă spre zona comercială, deşi ştiam prea bine ce mă aşteaptă. Încă mai puteam distinge în depărtare mugetul Industriilor. La început fuseseră departe de oraş. Pe urmă oraşul şi milioanele lui se repeziseră într-acolo într-un acces de nebunie. Acum nu mai puteai să faci o sută de paşi fără să dai peste câte un gălbejit proptit în nişa unui automat de oxigen, inspirând disperat.

Mă trăgea aţa spre Talid, dar m-am ţinut bine. Oricum, la ora asta aş fi găsit totul strălucind de curăţenie. Nicio gaură, niciun ciob şi pe deasupra atâtea dosuri transpirate, atâta „iarbă“ disimulată, atâta viclenie şi prostie pe metrul pătrat, că nu mi-ar fi picat deloc bine. Am ocolit de departe până şi Rupert cel Mare.

Între trotuare, ca între maluri, curgea leneş un fluviu de glisoare şi pachete mari de baterii solare pe roţi, dar să nu vă-nchipuiţi că aerul părea mai sănătos din pricina asta. Grosul cârnatului de vehicule se târa pe antichităţi cu explozie, care sugeau cam o treime din producţia de ţiţei sintetic. Caroseriile lor purtau cu mândrie însemnele vieţilor curmate sub chipul unor jupuituri şi buşituri prost cârpite. Tot la două–trei ore, mai mulţi tâmpiţi, care se aventurau scârbiţi de viaţă de

pe un trotuar pe celălalt, îşi împrăştiau ciolanele pe asfalt, spre bucuria băncilor de organe.

Am tăiat Fergala, Benito Diaz şi încă vreo două artere mai mici. Mergeam de nebun, cu senzaţia că pe undeva, în tot acest furnicar, căci milioanele oraşului ieşiseră pe străzi să mă vadă trecând, se află un capăt de fir care poate fi apucat. Încă nu eram convins că vreau să-l apuc. Prin crestele norului de smog, rezemate la etajul o sută al blocurilor, trecu o jumătate de duzină de Cocoonuri strălucitoare. Rielke încerca să-şi bronzeze pectoralii cu orice preţ.

Era două după-amiază, dormisem, mâncasem şi eram în viaţă. Aşa-i omul nostru. De ce are, de-aia vrea mai mult. Mi s-a părut c-ar fi o dovadă de isteţime din parte-mi să iuţesc pasul. Şi-aşa aglomeraţia începuse să mă scoată din sărite, iar dintr-o clipă într-alta mii şi mii de funcţionari aveau să năvălească afară din coliviile lor, căci treceam acum chiar prin dreptul blocului Filidor. Jumătate dintre ei aveau să se cocoaţe pe acoperişuri, pentru cursele regulate spre periferii. Un sfert fugeau sub pământ, tânjind după răcoarea tunelurilor de metrou în care nu puţini se rătăceau şi trebuiau scoşi. Sfertul rămas urma să mă calce pe mine în picioare, privindu-mă cu suspiciune, închipuindu-şi c-aş putea atenta la surogatul de bere către care îşi îndreptaseră rugile o întreagă zi de muncă ori la locurile din faţă ale programelor video ieftine şi porcoase. Dacă n-aş fi ajuns gabor, mi-ar fi plăcut să fiu sugrumător de conţopişti. Dar acum aveam o ţintă.

Am mai dat un colţ. Deng!

Am căscat vreo zece minute, până mi-a înţepenit ceafa şi au început să-mi tremure picioarele. Deng plonjând într-o piscină circulară. Stropi roz de apă

prelingându-se peste chipurile privitorilor de rând, ca mine. Deng smulgându-şi ţoalele de pe ea. Asta de vreo trei–patru ori la rând. Deng explodând, pulverizându-se într-un nor orbitor de alb. Fiecare privitor din stradă alergând cu degetele transpirate să prindă o bucăţică din Deng. Deng dansând. Am dansat cu toţii. Iată avantajul structurilor dinamice.

Deng!

Iată nemurirea în structurile dinamice.

Am dat buzna în „Ulan Bator“, o prăvălie a cărei vitrină semicirculară înghiţea o treime de trotuar. Am aşteptat la mijloc, între rafturile tixite cu casete, până ce privirea mi s-a obişnuit cu întunericul. Nu ştiu cum îndrăznea cineva să vină să cumpere de-aici. Apoi am auzit bâzâitul bine cunoscut.

– Să trăieşti, WB! am spus.

– Hai noroc, neamule! a zis WB.

Wonder Boy era un mongol mic de statură, rotund ca o găluşcă de orez. Din perna de grăsime a obrazului, ochii lui subţiri mă cercetau iscoditori. Avea vreo şaptezeci de ani.

– Ce mai vrei? hârâi. Să nu-mi spui că mi-ai dus dorul!

I-am admirat protezele. Făcuseră treabă bună. Mai întâi îi tăiaseră picioarele imediat deasupra genunchilor. Merseseră amândouă în laborator, învelite cu grijă în folie, căci trebuiau să identifice fragmentele de proiectil, marca armei, distanţa de la care se trăsese şi câte altele. El nu putuse să le spună nimic, nici înainte de a-şi pierde cunoştinţa acolo, la marginea Ghermanei, nici după ce-şi revenise, operat, pentru simplul motiv că nu ştia

nimic. Duşmani avea ca orice om de teapa noastră, iar motive, slavă lui Deng, nu trebuie să-ţi pierzi firea, dacă nu găseşti. Aşa merg lucrurile în Ghermana.

– Am tot ce-ţi pofteşte inimioara, surâse WB. Vrei filme, na filme! Vrei holograme, na holograme! Senzo? Neutronic? Orgasmic? Ieşi cu mălaiul şi-ţi promit că fetele vor sări de pe ecran drept în culcuşul tău.

– Taci! am zis. WB, am intrat în rahat.

Mă mai privi o dată, apoi alunecă spre intrare şi blocă dispozitivul magnetic. Rămase acolo câteva secunde.

– Hai dincolo, îmi spuse trecând din nou pe lângă mine.

Tijele pistoanelor erau incastrate chiar în capetele tăiate ale ciolanelor sale. Îmbinarea fusese protejată cu bucşe de porţelan termorezistent. Microprocesorul îl cuibăriseră într-un simulacru de rotulă, cu un rol mai mult estetic, iar labele erau de fapt pachete compacte de baterii şi traductori. Proiectantul prevăzuse şi-o legătură prin nanofibră spre ceva ascuns în şira spinării, pe care WB o smulsese după două săptămâni, fiindcă avea nişte mâncărimi insuportabile şi nu putea scărpina oţelul. Ăsta fusese cadoul de pensionare al colegilor.

Cunoşteam cămăruţa din spate. Acolo am întâlnit-o pe Merian la vremea când WB era şef de escadrilă, iar prăvălia tot o magherniţă. Grumazul Grunjos încă nu se născuse.

I-am povestit moşneagului tot. În vreme ce-i treceam în revistă evenimentele nopţii, îşi trăgea palme peste genunchii cu microprocesor, ca un

libidinos pe care nu-l mai ajută natura. Pufni în râs la auzul planurilor mele cam firave. Pe urmă scuipă într-o parte.

– Dacă Rafi te-a flituit, poţi fi sigur că n-are nimic cu tine. Vrea să te ferească de franţuz. Şi pentru moment e legat de mâini şi de picioare. O să-i lase pe ei să mai vânture apele şi să se împotmolească în mâlul stârnit. După aia o să-şi arunce undiţele.

Am dat din cap cam sătul de pilde.

– Şi eu?

– Tu ce? mă privi el viclean. Liber ca un păduche. Te-au mutat disciplinar? Nu poţi fi pedepsit de două ori pentru aceeaşi vină. Da' eu în locul tău mi-aş vedea de altele. S-a întors Merian?

Ăsta era necazul: toţi ştiau prea bine ce-ar fi făcut, dac-ar fi fost în locul meu.

– WB, eu cred că de data asta e ceva important. Nu ştiu de ce… Vreau să dorm nopţile, nu să mă uit pe pereţi.

– Am filme cu Deng, vorbi mongolul, trecute prin comp, normal, da' nu se vede, bucile-s buci pe orice sculă. Filme cu Deng pe care Deng nu le-a făcut. Astea-s nopţile tale.

– A, scuteşte-mă, am strigat. Moşneag neputincios! N-am nevoie de giugiulelile tale. Ai idee câte hoituri văd într-o tură?

– Vezi ştoiu', spuse. Ia zi, câte poliţii sunt acum?

M-am ridicat plin de draci.

– Ţi le număr eu. (Numără pe degete) E Cocoon. E Nuttman. Trecem şi IULI la socoteală. De Pozi Jun

ai auzit? Nu. Eu cred că şi Grumazul Grunjos e tot o poliţie. S-au cam înmulţit curvele.

– Şi ce-i cu asta? am zis.

– Dreptatea. Toţi au dreptate. Justiţia. Toţi fac justiţie. Puterea. Puterea nu mai e una singură. Doar pe scenă. Doar puterea jucată e una singură. Numai adevărul zbierat e absolut.

I-am râs în nas.

– Eşti dat naibii, WB, da' să-mi dai de doi bani sfaturi e mai greu. Ce-mi pasă mie de adevărurile tale? Ori de câte poliţii ţi se pare c-ai bunghit? Care dintre ele ţi-a mâncat ţie zilele? Mie-mi tremură curul şi, dacă n-ai idei să-mi serveşti, credeam că măcar o să mă mângâi pe creştet…

Îşi trecu degetele prin bărbuţa rară. Nici nu mă auzea.

– Ai filme cu Deng? am zis mai răcorit. Ţi-ar plăcea să vezi pârnaiele la bătrâneţe.

– Deşteptule! se minună WB, scotocind într-un sertăraş dintre un milion de alte sertăraşe, deştept… De-aia mergi pe picioarele tale, iar eu semăn cu o şenilată. Na!

Am prins din zbor obiectul şi l-am ţinut în faţa ochilor, până am realizat ce este. N-am ştiut ce să fac cu el. Era un cilindru nichelat, de vreo zece centimetri, uşor bombat la un capăt. Îi spunerm „călimară".

– WB, am spus încet, mi-am predat pocnitoarea la magazie, cu bon de primire şi toate celelalte, deja m-am obişnuit cu gândul. La ce naiba mi-ar trebui altă armă?

WB îşi puse umblătoarele în funcţiune. Bâzâiau nasol. Chicoti.

– La colţ e unul care acum jumătate de oră îşi strica ochii pe structurile dinamice cu Deng.

– Şi?

– Structurile sunt împărţite cu chirie. Jumate Deng, jumate Secunda Trei. Eu zic că un tip în stare să vadă tot ce-i arată Deng se-ntoarce cu dosul când începe Secunda. Aşa-s fanii. Dar el, nu. Te-ai prins? El se uită şi la structurile Secundei.

Am dat din umeri.

– Poate-i plac amândouă. Poate e afon. Poate are bucurii la vreo gagică din zonă.

Am dat să mă car. WB veni după mine bâzâind. Strămoşii lui sugrumaseră cai între coapse.

– Treaba ta, eu te-am avertizat. Treci să mă vezi când ieşi din spital.

Am râs.

– Trec. Pregăteşte-mi nişte vechituri.

– Eşti şi tu o muscă în lumea asta, zise el. Lumea lui Deng. Secolul ăsta o visează şi o doresc toţi. Deng e acum cerul, cu zeii lui. Deng e centrul universului. Deng e însă şi un târg de gioarse. Câte nu găseşti acolo!

L-am privit lung. WB mă privi şi el.

Pe trotuare toate lucrurile începuseră să fiarbă şi să dea în clocot. Cât timp stătusem ascuns în „Ulan“, milioanele se iubiseră şi făcuseră pui cât ai bate din palme. Acum păreau de două ori mai mulţi.

Am dat să scot şi eu un sunet în supa densă de zgomote, însă era peste puterile omeneşti.

Am trecut în cele din urmă strada, având grijă să nu nimeresc sub vreun şasiu, şi din goană i-am aruncat o privire omului reperat de WB. Purta o salopetă de hârtie azurie, măsura un metru şaptezeci şi era negru ca o pălărie de cioclu.

4

Omul, fie el şi poteraş, oboseşte. Iar dacă oboseşte, normal ar fi să-şi tragă sufletul acolo unde are chef. Într-o vreme când te-miri-ce se măsoară printr-un indice de eficienţă, ce altceva ţi-ai mai putea dori? Funcţionezi, te opreşti, funcţionezi iarăşi din punctul în care te-ai oprit. Merită să te gândeşti un pic la asta…

Am luat prima cursă spre cartierul Cinci, VerdeCinci, şi n-am avut ghinionul să mă lupt cu şoldurile gospodinelor atrase de mirajul Mauinului, ori cu hoardele de puştani fugiţi de-acasă pentru câteva ore. Mi-am făcut loc într-un grup de sportivi asexuaţi, de pe care curgeau apele. Arătau de groază în treningurile izotermice. Cred că practicau ceva inofensiv şi plictisitor.

Modulul s-a repezit pe rampă, iar clădirea de sub noi tremură multă vreme după desprindere, făcând să sune cablurile de înaltă tensiune în care nu mai era tensiune. Nu erau locuri pe placul „îngerilor“. Am descris o parabolă cu înălţimea de şase sute de metri, după care sistemele de ghidaj au reperat rampa geamănă din centrul bombat al Cinciului. Asexuaţii se scurseră pe lângă mine ca nişte somnambuli, pregătindu-se să-şi deverseze excesul de chimicale în primul recuperator.

Verde-Cinci e îndeobşte teribil de liniştit. Un cartier din care nu mai reuşeşti să te muţi vreodată.

Am dat buzna în cel mai apropiat „pică tava“, dar intrasem în transă cu mult înainte de a băga în gură primul dumicat. Când halesc, văd mai bine.

Ca să mă apropii de vârtejul lui Deng, ar fi trebuit să fiu într-o dispoziţie satisfăcătoare şi în orice caz mai tolerant. Nu-i greu, dacă prinzi o noapte ca lumea şi stai departe de toate cele. Oricum, Deng nu mai suna de multă vreme ca un simplu nume. Deng începea să semene cu un sorb pe marginile căruia se roteau, înainte de a fi înghiţite, toate gunoaiele imaginabile. Între ele aş fi putut agăţa ceva. Bătrânul călăreţ olog păstra o urmă de miros.

Matricea se lumină şi am format un meniu la întâmplare, înghiontit de fomiştii din spate. Grila coborî o clipă mai târziu, săpând lăcaşurile potrivite în plasticul fierbinte al tăvii, apoi vărsă comanda într-o combinaţie de trosnete şi gâlgâituri.

După prima înghiţitură, se zări o geană de lumină. Am început să pipăi păienjenişul. Eram înăuntrul lui? Bâjbâiam pe-afară?

– Liber, vere? făcu unul dintre stomacurile umblătoare.

Am făcut semn spre scaunul din faţa mea.

Dar în timp ce eu voiam să-mi bag nasul în fundul lui Deng, Kumanovo poate lămurise totul. Îl şi vedeam pe Rafi Malanian călărind situaţia, pe Ruudek, Grumazul şi pe Felicia ştergând mucii puştiului dispărut al lui Temenea, discutând prin spiritism cu Nkono ăla, castrându-l pe La Farge. Aveam să capăt o bucăţică de zahăr recompensă? Yablonski urma să zgrepţăne pe la uşi şi, eventual, în tura de la recepţie şi sortare, să agaţe câte-o bârfă despre mersul anchetei, despre ce-a zis ăla, despre ce-a mai descoperit ălălant…

– …nu? plescăiră fălcile din faţa mea.

Am încuviinţat distrat, plănuind să-i trântesc tava în cap.

Trebuia ţinut Malcom aproape. Trebuia pistonat Malanian. Trebuia scos din rahat Spot, lustruit şi înfipt între ei ca băgător de seamă. Lipseau prea multe cioburi din mozaic şi nu le puteam găsi chiar pe toate sub respiraţia lui Deng.

Înainte de-a da pe gât ultima picătură de cafea mi-a venit o idee interesantă.

Am urcat zecile de etaje în câteva secunde, am deschis uşa boxei şi am închis-o, rupând legătura cu lumea. Puteam să zac în pat ori să dansez din buric dacă voiam. În loc de toate astea, m-am plimbat vreo jumătate de ceas pe canalele postului local de televiziune, doar-doar cineva ori ceva o să-mi sune cumva la ureche. Uneori, ştirile comentate te pot scoate dintr-o fundătură. Iar în vremea asta nu mă oprea nimeni să cuget.

Mai întâi am făcut turul artelor. Blom Ulmer pe canalul patru, arătându-ne ce înseamnă cu adevărat curentul „neutronic“. O blondă de doi metri, vopsită în culorile războiului, parcurgând trucajele unui clip „senzo“. Şase băieţi de la „Atomic Stanis“, doar o mică parte, fiindcă de obicei apăreau cu gaşcă mare, pe un covor din puful căruia abia li se zăreau grifurile instrumentelor şi sexele. „Orgasmic“. Pe canalul doisprezece, „Sânge Metalic“ live, cu zeci de litri de vopsea roşie năclăind scena, o mitralieră împroşcând marea de spectatori cu proiectile inofensive, dar puţind ca dracu’, un zgomot plin de promisiuni. Cântau „Ficaţii lui Gaspar“. Aşteptam ca dintr-o clipă întralta chitara bas să poposească pe ţeasta vreunuia de pe scenă, dar n-a fost aşa.

Am înghiţit pe nerăsuflate pachetele de ştiri risipite de-a lungul a cinci canale. Nimic. Dacă Talidul nu fusese băgat în carantină de Cocoon, ceea ce nu m-ar fi mirat, având în vedere că o ambuscadă şi câţiva găuriţi nu mai erau de mult ceva neobişnuit, puteam să bag la cap că domnul consilier La Farge s-a ridicat în picioare şi a acoperit soarele prin părţile alea.

Pe canalul rezervat poliţiilor şi formaţiunilor de ordine, pace. N-aş fi vrut să trec pe-acolo din două motive. Unul era lipsa totală de informaţie de care dau dovadă băieţii în mod obişnuit, dar ce spun „lipsă“, aş zice mai bine „lipsă de bun-simţ“, n-am mai pomenit altundeva atâta indolenţă şi lipsă de interes afişate, vezi bine, ca un fel de rafinament al castei. Poţi să tragi apa. Celălalt motiv este faptul că s-au înmulţit precum ciupercile şi mai toate încep să prindă un iz paramilitar. Ar începe să caute complotul, lovitura de stat, „elementele“.

Am lăsat să curgă în linişte un program de reclame. Era o serie de „fete la minut“, fiecare se dădea de ceasul morţii să stoarcă maximum din cele douăzeci de secunde cumpărate pe parai grei şi zău că merita să le vezi făcând-o. Urgenţa întâi era adresa. Pe urmă numele, numărul, două-trei performanţe umflate; unele reuşeau să îngaime şi câte ceva cu pretenţie de spirit ori feminitate. În rest – poziţii, gemete, semne cu ochiul şi garanţiile igienei. Muşchi, fese, ţâţe şi aşa mai departe. Stereotip, însă din când în când o bucăţică. Impresie generală de menajerie.

Nu voiam să schimb frecvenţa. Dacă Spot ar fi avut ceva să-mi ciripească, ar fi făcut-o fără să mă mai aştepte. Am sunat, totuşi.

– Ce mă-ta vrei? spuse Olus, gagiul lui Ruudek.

Stătea gol puşcă pe marginea unei măsuţe. Părul roşu îi atârna ca un şerpălău mort, într-o coadă grea, până către călcâie. Fuma.

– Salut, moşule! am zis vesel. De câte ori îţi văd trupul ispititor prin ţesătura diafană a veşmântului, am tulburări de comportament. Vreo veste de la fetiţa noastră?

Olus începu să respire greu. Pricepea greu ironia, însă se supăra uşor.

– Nu s-a-ntors, mă anunţă. Porcii tăi, porcule, l-au silit să dea nişte declaraţii.

– Rafi ştie să se poarte cu o doamnă, n-o să facă excepţie cu Spot, am râs şi-am închis înainte să mă înjure din nou.

Mi s-a părut c-o zăresc pe Pepita Baldevis pe ecranul televizorului. Oricât ar fi fost de mişto, Temenea nu-i lăsa atâtea parale cât să ajungă vedetă, fie şi într-un program de reclame. Asta nu.

Apoi sună Malcom.

– Gene, pe unde-ai umblat? Te caut de două ceasuri.

Părea mai tânăr cu vreo cinci ani. Îl spălaseră, îl călcaseră, îi dăduseră să sugă, poate trăsese şi-un pui de somn. Arăta exact aşa cum trebuie să arate un proaspăt şef de patrulă, pus pe fapte mari. I-am privit atent ochii, căutând acolo un licăr anume. Nu luase nimic, niciun stimulent. Îl stimulase destul Juravlieva.

– Malcom, am spus, tu nu ştii că azi e ziua mea liberă? Am mers la bâlci, m-am dat în bărci şi chiar am lins o îngheţată. Ce faci?

Tuşi. Nu părea prea încurcat.

– Am luat comanda, Gene. Rafi zice că tu eşti prea la vedere acum. Nu ne putem mişca în voie cu o mie de comisii municipale în spinare. Dar apele se liniştesc repede. Or să dea de greu şi-or să ne lase să ne vedem de treburi. Tot ce ţi se întâmplă e provizoriu.

– Stop! mi-am ieşit din sărite. Pot să ştiu măcar ce bube am în cap?

– Gene, făcu Malcom, pe Deng, eşti din ce în ce mai sucit. Eşti isteric. N-are nimeni nimic cu tine. Dintre-ai noştri, vreau să zic. Se liniştesc lucrurile, vii înapoi. Sigur că La Farge îţi poartă sâmbetele. O să facă un raport, Gene, şi să fim serioşi, i-ai dat apă la moară.

– Vorbeşte-mi!

– Nu intri aşa într-un loc cu densitate mare, cum ai făcut în Talid. Ne-am mai ciondănit pe chestia asta. Ori îi laşi în durerea lor, ori îi împrăştii, dar de la distanţă. Puteai s-o-ncasezi.

Mi-am trecut mâna prin părul ca peria şi-am început să mă dezbrac. Simţeam din nou nevoia unui duş. Venea seara.

– Malcom, Talidul nu e Ghermana. Aici nu pot să pun oamenii pe fugă cu proiectoarele, ori să-i fac să se scape pe ei, cu infrasunete. Sigur că m-aş fi putut fâţâi de colo-colo până m-ar fi băgat în seamă. Dar parcă nu prea e stilul meu. Şi ştii ceva, Malcom? Nu era nici ţipenie când am ajuns noi acolo. Doar un prăpădit de ţânc. De unde ai scos atâta densitate?

Kumanovo mă privi atent câteva secunde.

– Grumazul n-a revendicat încă acţiunea de azi noapte, dar nu se poate să nu pescuim doi-trei mai mărunţei pe care să-i strângem cu uşa. Trebuie să întindem un năvod mai mare.

– Ce-ai adunat până acum?

– Fleacuri. Urme de pândă îndelungată pe câteva acoperişuri. Chiştoace şi altele asemenea. Am să cercetez dacă nu cumva vreo facţiune „îngerească“ şi-a vârât nasul. Un capăt de curea din piele de vită, solid înnodată. Asta îmi dă o idee pe care o să ţi-o servesc mai târziu. Arme şi muniţie de serie mică. Grumazul le poate aranja când vrea.

– Ai să cauţi şi urmele lui Spini, aşa-i? Şi pe ale lui Nkono ăla. Malcom plescăi nemulţumit.

– Nu cred să fie cazul. Încă nu sunt aşa de înghesuit. Cu ce prind la prima razie, o să fac curăţenie generală, ai să vezi. Şi oricând pot să asmut în zonă o trupă de copoi profesionişti. Dar ar mai fi ceva.

Între timp se întunecase şi imaginea lui îmi lumina pereţii.

– Puştiul ăla. Poate că el a văzut cum s-a iscat toată tărăşenia. El păstorea fetele. Fetele îşi făceau numărul. Poate că nu erau prea atente. Puştiul ăla.

Am râs, bâjbâind după ceva alcool.

– Eşti tare drăguţ. Mă faci să mă simt util.

Malcom râse şi el.

– Credeam că ţi-au trecut fumurile. Gene, eu încep acum să vântur rahatul la modul cel mai grosolan cu putinţă, N-o să am nici timpul, nici mjiloacele şi nici fineţea ori răbdarea să dau de el şi să nu-l

sperii. Tu poţi s-o faci, fiindcă eşti bătrân şi şmecher. Pe deasupra, am aşa o presimţire că n-ar trebui să ştie prea multă lume despre copilul ăsta. Nu strică să ai uneori un as în mânecă.

Am rumegat această ultimă parte a discursului său. Mi-am turnat în pahar şi-am sorbit.

– Malcom, un copil ca ăsta e mai degrabă un animal sălbatic. Cel mult am putea să întrebăm dacă mai are vreo soră care foloseşte săpunul. N-am să-mi pierd nici firimitură din atât de preţiosul meu timp liber făcând pe doica. Sunt bătrân şi şmecher, cum ai zis şi cam stătut. Am să-mi caut o gagică. Hai noroc!

I-am luat piuitul lui Malcom şi m-am întins pe pat, încercând să nu mă mai gândesc la nimic. N-aveam decât să-mi plimb ochii prin încăpere, trecând în revistă obiecte, unghere ori amintiri. Puţină, doar puţină lumină printre stinghiile storului şi prin sticla cu transparenţă variabilă a ferestrei. Umbra ventilatorului rotindu-se încet, fără zgomot, doar un fâsâit la umbletul paletelor fantomă. Peretele din stânga tapetat cu fotografii. Merian. Merian cu mine. Cineva, eu, Merian. O lampă cu picior, agăţată într-un magazin de antichităţi. O istorie microexpusă a armelor ultimului război. Optzeci la sută ilustraţii.

M-am sucit să iau telecomanda şi-atunci ceva mă înghionti prin buzunarul jeanşilor. „Călimara“ lui WB.

Am trecut strada fără o ţintă precisă, dar cu voie bună şi sătul de somn. Verde-Cinci începuse să zumzăie. Mai ales la vale, dacă ţineai drumul drept, dădeai buzna în Maetzig şi Maetzig la ora aia părea negru ca indicativul dispecerului de zbor. Parcă în întreg cartierul ninsese cu funingine.

Afurisiţii de militari ar fi fost în stare să facă noapte acolo în plină zi numai ca să moară civilii de necaz. Aveau mijloacele necesare.

În Maetzig îşi fac veacul nouăzeci la sută din armate. Dacă ai nevoie de câţiva băieţi cu boaşe, pe care să şi le pună la bătaie pentru tine, în caz că n-ai pretenţia să-şi terfelească afurisitele lor de coduri şi etichete, în două ceasuri i-ai găsit. Dacă vrei să pui la cale un asediu ori un puci cum scrie la carte, poţi dibui în centrul Maetzigului cele mai luminate minţi într-ale războiului. Dacă vrei doar să cumperi un lansator de rachete portabil ori, să zicem, un submarin, baţi centura cartierului, unde se vinde şi se cumpără tot ce scuipă flăcări şi bucăţi de metal.

Apoi mai e ceva.

Dacă vrei să dai de urma cuiva prea certat cu unele dintre legi şi mirosul te-a adus până la porţile acestui Maetzig, nu trebuie să faci nimic. Tot ce nu se potriveşte cu legea, tot ce are predispoziţie spre un anume gen de libertate, altceva decât libertatea cazonă, e receptat ca un corp străin, ca un virus, ca un găinaţ în ochi. N-ai decât să aştepţi răbdător. Mai devreme sau mai târziu îl vor scuipa afară, viu sau mort.

În Maetzig supravieţuieşte, cum poate, un avanpost al Cocoon, înregistrat la dispeceratul recepţie şi sortare cu indicativul negru. Fac şi ei ce pot.

În Maetzig încearcă să se extindă Nuttman şi nu ştiu de ce, fiindcă ar avea mai mult succes ca poliţie prin cartierele obişnuite, I, II, III – Galben şi IV, V, VI – Verde, ori prin Roşul Industriilor, locuri în care în general lumea se mai teme de uniforme, iar un ecuson mai înseamnă ceva în ochii cetăţeanului.

În Maetzig ştim cu toţii că-şi petrec vacanţele cele patru agenturi IULI şi bănuim că se dezmorţeşte, de fiecare dată înainte de a trece la acţiune, o legendară armată de femei, *Pozi jun*. Însă şi astea, şi IULI bat mai mult coloniile ori staţiile orbitale, cotloanele în care oamenii chiar şi-au pierdut de tot simţul măsurii.

Din Maetzig, fie că intri femeie, fie că intri bărbat, fie că intri hermafrodit, ieşi bărbat. În Maetzig se râde rareori şi când se râde, în principiu, e de rău.

Dar eu m-am lăsat împins de-o toană şi până să mă dezmeticesc, spre ora prânzului, căscam gura la marginea albicioasă a graniţei dintre Mauin şi Cristal City. Era acolo o holotecă mai veche, cu o sală de spectacole cât toate zilele pe care n-o putea umple orice trupă de mucoşi. Clădirea lunguiaţă ca o baracă, al cărei acoperiş împăienjenit cu cabluri de tensionare o făcea să semene cu o omidă uriaşă, strălucea într-o părere de soare. „Novostic“ îi zicea.

M-am apropiat dinspre latura sudică. Pe-aici Mauinul se molipsise de la Cristal City şi de-abia dacă zăreai mai mult de cinci persoane la un loc, pe parcursul a câteva minute. Înainte vreme, hoarde de „îngeri“, vagabonzi ai acoperişurilor, îşi disputaseră la sânge Novostic. Când nu erau spectacole ori finale de dans, răsunau strigătele bătăliilor scurte şi crâncene. Noaptea se hăituiau unii pe ceilalţi. Ziua şi-o petreceau pândind şi ciordind din stradă, într-un acord tacit de neagresiune, căci aveau nevoie să mănânce. Acolo sus se năşteau, acolo se iubeau, acolo se stingeau, unii dintre ei chiar de bătrâneţe. Mai târziu Nuttman s-a dat la ei şi i-a jumulit rău de tot, gonindu-i de pe acoperişuri.

Am văzut, de la vreo sută de metri, trei indivizi grupându-se, cu armele uşoare sprijinite pe braţ, comentând probabil intenţiile mele. Am stat. Mi-era clar că dacă aş fi continuat să înaintez aş fi fost somat o dată şi-apoi curăţat pe loc. Nimeni n-ar fi avut nimic cu ei.

Culoarul aerian deschis peste complex fusese blocat de un aerostat trandafiriu, tapetat cu anunţuri. Oricât s-ar fi străduit careva să mă convingă că nu-i aşa, literele alea aveau iz de efect hipnotic. De la o vreme îi doare pe toţi în fund de legi. Pe acoperiş forfoteau zeci de oameni, iar dinăuntru răzbătea zgomotul pistoalelor pneumatice şi al aparatelor de sudură cu plasmă. Un stol de capsule biloc a poposit printre cabluri, ţopăind ca nişte purici de sticlă. Un mecanism reproducător şi-a frânt cataligele. Secunda Trei se pregătea de scandal.

Am aşteptat cuminte pe marginea aleii. A trecut pe lângă mine o utilitară, urmată de mai multe glisoare. Apoi un model Ford adaptat încetini. Omul de la volan, Bobo Diaz, râse scurt, chiţăind.

– În plimbare, dom' Yablonski? Vă duc o bucată.

Pe dinăuntru, „Novostic" părea şi mai mare. Dar un sfert urma să fie acoperit de scenă. Iar pe scena asta câte nu urmau să se petreacă! Se zice deseori că realitatea depăşeşte imaginaţia ori alte prostii de-astea. Nu e cazul cu Secunda Trei…

– Am luat măsuri de pază ca lumea, zise Diaz scărpinându-se într-o ureche. Aţi făcut bine că v-aţi ţinut departe. În preajma concertului sunt toţi nervoşi.

Bobo purta ghete înalte de militar, o vestă de piele neagră şi-un pistol de semnalizare prins în hamuri roşii, luminescente. Aş fi putut să fiu taică-su.

– Ceva mălai, Bobo?

Scuipă măreţ.

– Asta e doar o repetiţie ordinară cu plevuşcă şi câteva plesnitori. Nici nu ştiu dacă merită să consumăm pe Riff.

De parcă ar fi fost el în stare să hotărască asta.

– Săptămâna viitoare cărăm sculele în Casa Ramsay. Ce zici, dom' Yablonski? N-a mai fost nimeni acolo în afară de Deng. Da' Deng cică de-acolo a pornit-o, din Cristal City. Ea a luat Casa Ramsay de-a gata. Şi chiar dacă mai e la modă să strâmbi din nas la zgomotele ei, vreau să zic, pentru ăia care le văd, greu s-ar găsi cineva s-o dea afară. Da' noi ne-am luptat să ajungem în vârf. Ştii în ce cloacă s-a născut Riff?

Nu ştiam.

– Şi crezi că se uită la tine ca la un nimic? Cât e de puternic acum, crezi că şi-a luat lumea-n cap? Ia uite colo!

M-am uitat. Era o forfotă îngrozitoare în burta omizii. O sută lucrau şi o sută cincizeci dădeau indicaţii. Spre sectorul doi trecu o trupă de vreo douăzeci de puştani, goi puşcă, înfăşuraţi doar în kilometri de cablu optic auriu, subţire ca firul de păianjăn, care le ascundea murdăria. Păreau foarte agili. De-aia îi şi căţărau prin toate ungherele Novosticului, unde era nevoie de lumini şi unde un adult n-ar fi putut ajunge. Iar în primul rând de fotolii, cu tâmplele în palme, înveşmântat într-un soi de drapel roşu, cu pielea de pe mâini şi de pe picioare acoperită de benzi desenate, măsurând vreo doi metri şi zece, privea chiar măria sa Riff Ishkoodah, „focul“, „cometa“ – într-un grai pe care

se zice că nu-l mai păstrează nimeni în afară de el. Vocalist la Secunda Trei, idolul copiilor de trupă.

– Ferice de mine! am făcut clătinându-mă de emoţie. Poate reuşesc chiar să dau mâna cu el.

Şi-am făcut vreo doi paşi, la vrăjeală. Bobo Diaz s-a îngălbenit ca plămânul unui negustor de opiu. Ţopăia de parcă ar fi avut băşica plină.

– Dom' Gene, acu' nu. Nu fac eu pe nebunu' cu cine m-a scos din budă când mi-a fost mai greu, da' nu acu'. Acu' Riff se concentrează.

Se concentra pe dracu'. Moaca lui mongoloidă nu-mi spunea nimic. Bobo aruncă ocheade pe stânga şi pe dreapta. Te cred! Una era minciuna cu care reuşise să mă vâre în „Novostic" („să vă mai clătiţi ochiu', dom' Yablonski!") ca ajutor de băgător de seamă şi alta era să mă fi văzut ăia că mă dau pe lângă Iscudracu' ăsta al lor şi-l plictisesc. Numărasem pe acoperiş vreo patru lunetişti. Bobo Diaz avea o mamă bătrână ca o mumie şi când pusese mâna pe postul ăsta, recuziter – patru pentru Secunda, aproape făcuse pe el de bucurie.

– Tuciuriule, am zis, văd că hămăliţi o turmă de copii pe-aici. La câtă vreme îi schimbaţi?

Mă privi senin.

– Habar n-am. Sunt cam aceiaşi, că le place Riff de mor şi dorm pe sub fotolii ca să nu le murdărească şi mănâncă te-miri-ce, numai să nu-i gonim. Pe unii mai slabi îi prosteşte Deng şi se duc. Accidente să ştii că n-avem. Ce crezi? Ştii că unii dintre ăi mai mici sunt făcuţi la botul calului, în timpul cântării, şi pe urmă lăsaţi să crească în preajma Secundei, cum or şti. De-aia spun că Riff, oricât….

Ar fi luat-o razna, dar am avut grijă de el.

– Bobo, am zis, tu eşti tânăr şi isteţ. De unul, Julio, aşa şi pe dincolo, n-ai ştire? Îmi trebuie un fir. Julio piciul. Doisprezece ani.

Diaz zâmbi vinovat.

– Du-te şi uită-te, făcu un gest, cine le poate şti numele? Chiar crezi că pe ăştia îi cheamă cumva? Aşa cum zici, dom' Gene, n-am văzut decât vreo mie. De ce-aş fi eu mai puţin nebun decât toţi ai mei?

„Ai lui" erau Secunda, fireşte, şi toţi cei ce-i înconjurau.

– Vin gagici cu plozi bolnavi ori subdezvoltaţi, să-i atingă Riff în timpul cântării, să facă din ei supraoameni. Cronicari care s-au dovedit obraznici o iau pe coajă. Noi creştem aici nişte fiare. Cum crezi că m-aş fi împiedicat de Julio ăsta al dumitale? La viteză asta, aş fi avut timp să-l văd? Noi doi trăim două feluri diferite de viaţă, dom' Yablonski.

Dacă nu-l dădeam jos, în următorul minut s-ar fi înălţat încet în văzduh, ca un balon.

– În Talid se zvoneşte că mare parte din Grumazul Grunjos stă pitit în faldurile cortinei voastre.

Bobo Diaz făcu ochii cât cepele şi suflă greu, întărâtat.

– Glumesc, am zis repede. Da' de unul, Nkono, ai auzit? Comis-voiajor. Nkono Nkono. Colorat.

– Dacă ai treabă cu d-ăştia, făcu el cam înţepat, zic să-i dai târcoale lu' Deng. Roiesc pe-acolo ca nicăieri.

– Bag de seamă, am zis, că de câte ori aduc vorba de ceva, numele lui Deng îţi curge din gură. O fi vreun semn.

Am luat-o frumos spre ieşirea principală, urmărit din priviri de Bobo, cu lunetele de prietenii de pe acoperiş şi cu dosul de şeful de trib Ishkoodah, găina de doi metri. Am aruncat o privire în direcţia scenei. Începuse montarea bateriilor laser şi o bucată dintr-un instrument uriaş căruia mi se pare că-i zice „gonotron“ şi-n care interpretul trebuie să se vâre cu totul. La vreo zece metri de balustradă, un malac mi-a tăiat calea.

– Actele!

– Puiule, am zis, de ce nu respecţi persoanele mai în vârstă?

Mă împinse icnind într-o cămăruţă ascunsă prin peretele tunelului de ieşire. L-am lăsat, cu gândul să-i dau o lecţie gratis. Uşa clănţăni în spatele nostru. Din dreapta se apropie cu paşi mici salopeta azurie depistată de WB.

5

Era o lumina cam chioară în cămăruţa aia. Iar mutra tipului pe care-l aveam în faţă nu făcea decât să sporească întunericul. L-am auzit pe ăl de închisese uşa foindu-se. Nu mi-a picat prea bine.

– Care-i treaba, băieţi? am zis.

Salopetă-azurie încercă să se încrunte. Pe pielea neagră a chipului său apărură câteva zeci de creţuri, care mai de care mai fermecătoare. Unele mi-au adus aminte de ceva.

– IULI, spuse trecându-mi pe sub nas ceva care în semibezna aia ar fi putut să fie o cartelă de identitate sau un biscuit de krill.

– Vrem să-ţi punem câteva întrebări.

Da, îşi găsise prostul. În primul rând că IULI nu lucrează aşa. Poţi să fii tatăl agenţilor şi n-ai să vezi vreodată în mâna unuia ca ăsta o legitimaţie, ori altceva pe-aproape. În al doilea rând, cine-a văzut vreodată de aproape un specimen IULI şi-a fost sigur că e vorba chiar de IULI? Un copil lepădat la cinci luni ţi-ar râde în nas: întrebările nu sunt genul de treburi cu care se ocupă IULI. M-am gândit s-o lungesc un pic.

– Nu sunt obligat să-ţi răspund, m-am bosumflat. Eu însumi sunt gabor şi mă aflu în misiune.

Malacul începu să sufle greu în spatele meu. Salopetă-azurie îşi mişcă imperceptibil sprâncenele, potolindu-l la câţiva centimetri de oasele mele fragile. Nu eram sigur c-o s-o facă şi-a doua oară.

– Misiune pe dracu', zâmbi coloratul, orbindu-mă cu albeaţa dinţilor săi. Sigur că nu eşti obligat să-mi răspunzi. Doar dacă nu ţi-ar conveni să ieşim împreună dintr-un rahat. IULI are posibilităţi mai mari decât patrulele voastre călare.

Am zâmbit şi eu.

– Cine ţi-a zis că m-aş afla într-un rahat? Şi că e atât de puturos încât să fie nevoie de vidanjorii de la IULI?

Căzu şi la testul ăsta. Un IULI adevărat ar fi tapetat pereţii cu mine în clipa următoare. Salopetă-azurie se mulţumi să-şi împacheteze buzele, nemulţumit că eu începusem să pun întrebări. Şi asta mi-a adus aminte de ceva. Pe măsură ce mi se făcea lumină în cap, eram din ce în ce mai prost-dispus.

– IULI n-are nimic cu Grumazul Grunjos, spuse negrul. Aici sunt treburi pe care le aranjaţi între voi. Dacă poliţia voastră zice că Grumazul încalcă legile, oraşului, n-are decât să-i găurească pe toţi. Sau invers. IULI are alte legi.

– Şi? am zis.

– Ne-au vârât şi nouă un deget în fund. Acolo sus, printre şefii noştri, e mare supărare.

– Tu nu eşti un şef, am râs.

– Nu. Eu nu sunt un şef. Nici tu nu eşti un şef. Amândoi ne facem treaba cum ştim. Dacă vrei, mă

ajuţi. Eu unul, acum, n-aş da doi bani pe viaţa ta. Dar ţi-am zis, aripile lui IULI sunt mari. O vreme, până trece furtuna, poţi sta şi tu acolo. De-ajuns.

– Nu, nu-i de-ajuns, am oftat. Înţeleg că cineva mă vânează şi pe cinstea mea dacă pricep de ce. Acum două nopţi, mi-am vârât nasul într-o cafteală mică. Dar asta mi se întâmplă de mic copil.

– Povesteşte-mi, mă îmbie el.

I-am prezentat o versiune îmbunătăţită a incidentului de pe Talid. Am lăsat să se înţeleagă că n-am absolut niciun amestec în toată harababura, că aş fi fericit ca şi pe viitor să mă ţin departe. El îmi puse câteva întrebări de control, dar cumva toate sunau a lecţie învăţată pe dinafară. Am înghiţit-o şi pe-asta.

– Grumazul a şterpelit ceva care ne aparţine nouă, zise în cele din urmă. Asta nu se face.

– Să fiţi sănătoşi! i-am urat şi el mă privi drăgăstos.

– Puştiul. N-o fi rămas la el ce ne trebuie nouă?

– Înseamnă că era ceva destul de mic, am făcut pe deşteptul.

– Ai gura cam mare, bă, pufni malacul. (De ăsta şi uitasem.)

– Poate că da, admise Salopetă-de-hârtie. Ce zici?

– Nu-i treaba mea. În timpul liber eu trebuie să fac linişte pe stradă. Ştii, care cum i se scoală, îşi cumpără o armă şi ne oferă nopţi de neuitat. Deocamdată cu asta îmi omor timpul. Sigur că, dacă în plimbările mele am să dau şi peste ţâncul ăla, o să am grijă să te sun.

Pesemne avea un simţ al ironiei deosebit de dezvoltat.

– Dar acum nu umbli în mod special după el? mă întrebă, frecându-şi involuntar încheietura mâinii.

Ăsta era un tic pe care mai avusesem ocazia să-l observ şi care în anumite situaţii putea atrage lucruri neplăcute.

– Ce dai să afli? Era multă lume acolo. Numai tipi interesanţi. Mai ales morţii. Aş putea fi pe urmele oricăruia dintre ei. Era într-un cotlon şi unul pe care-l aranjaseră să semene cu o strecurătoare ceva mai deasă, din acelea pentru ceaiuri. Tot aşa, tuciuriu ca matale. Parcă ţi-ar fi fost frate.

Se albi la faţă, dacă pot să zic aşa. Era prima directă dintr-o serie pe care aveam de gând să i-o aplic.

– Poate că ăla cunoştea mai multe decât noi toţi la un loc. Poate că ştii despre cine vorbesc. Un comis-voiajor!

– Taci, mârâi noul meu prieten, frecându-şi iar încheietura.

Îşi regăsi stăpânirea de sine, dar se vedea că fusese zdruncinat rău de tot şi ştiam şi de ce. Am început să gândesc de trei ori mai repede.

– Poţi să-ţi pui lacăt la gură, spuse el. Nu e nimic de capul tău. Dar trebuie să înţelegi tu însuţi asta şi să-i laşi pe oamenii serioşi să se ocupe de treburile serioase. Nu sunt sigur că IULI o să se mai ostenească să-ţi păzească ţie pielea. Ai noştri nu-şi pierd vremea cu orice musculiţă, înţelegi?

Eu înţelegeam prea bine cum stau lucrurile. Cine-l trimisese avusese impresia că e un fin psiholog.

Dar pe-ale străzii nu le-avea.

– Înţelegi? repetă el. Pentru început, o să ne mulţumim să-ţi rupem o mână. Sau un picior. E o nimica toată, ai să vezi. Şi oricum, după asta poţi să zaci liniştit până trece toată tărăşenia din care nu pricepi nimic. Văd că nu eşti protezat.

– Fără glumă? nu m-am putut abţine.

Făcu un singur semn. Am simţit doi butuci lovindu-mi umerii în ceea ce s-ar fi vrut o priză şi apoi presându-i ca şi cum ar fi fost de cauciuc. Bestia care-mi sufla în ceafă habar n-avea de anatomie. Mi-am pregătit ultima lovitură şi i-am dat drumul.

– Staţi aşa! am zbierat cu o voce incredibil de piţigăiată.

Strânsoarea slăbi considerabil. Sclipirea din ochii tuciuriului îmi dădu de înţeles că sunt pe drumul cel bun. Genunchii începură să-mi tremure.

– Să nu mă ologiţi, vă rog frumos, am schelălăit. Fac tot ce-mi spuneţi, domnu'! Am prieteni mulţi în oraşul ăsta, pe unde vrei şi pe unde nu vrei. Peşti, negustori, tăinuitori. Ştiu şi câţiva casapi. Nu se poate să nu vă fiu de folos.

M-am scremut puţin şi – minune! – o lacrimă cât mărgica mi s-a rostogolit pe obrazul drept.

– Cum? zise coloratul fără să-şi ascundă scârba. Cum poate un cioflingar ca tine să ne fie nouă de folos? Eşti total pe dinafară.

Am dat să-i pup mâna. Îmi venea şi mie să râd de câte eram în stare. Malacul mă scăpă îngreţoşat.

– Nu sunt deloc pe dinafară. Ştiu o groază, o să vă minunaţi, domnu', de câte am reuşit să adun în noaptea aia. Şi cred că foarte curând aş putea să dau şi peste puştiul ăla blestemat. Fetele din Mauin mă servesc cu tot ce le cer. Am cei mai buni informatori.

– Deci am ajuns de unde am pornit, băieţel. Eşti pe urmele copilului ăla nespălat. Păi, de ce nu zici aşa? Ştii ceva? Ciripeşte!

– Da, domnu', sigur, daţi-mi doar un răgaz şi vi-l scot şi din gaura mă-si. N-are unde să se ducă, e singur şi necopt şi înfricoşat. Cocoon a astupat deja toate potecile spre staţiile de lansare. Nu se poate furişa spre colonii. Numai un răgaz scurt, domnu'. Şi nici nu-mi trebuie cine ştie ce protecţie ori balizare.

– Îi dădusem să soarbă otravă din palmă. L-am văzut destinzându-se, acum că ştia sigur ce-are de făcut cu mine. Îi ieşise socoteala, făcuse şi proba… Băgă mâna în buzunar şi scoase de-acolo un Soodelein cu amortizor de zgomot. Găsi de cuviinţă să-mi apese vârful nasului. Râse.

– Şi ce mai ştii?

Am supralicitat. Oricum, urma să se termine în câteva secunde.

– Se petrec numai blestemăţii acolo sus, la nivel înalt. Conducerile sunt tixite de putregaiuri. Poliţia e la cheremul turnătorilor. Trădători şi vânduţi şi softuri infestate. Şi mai e ceva.

– Ce?

– Ştiu şi a cui clonă eşti. Sau, mă rog, al cui coleg de donare. Ce simţiţi voi când unul din serie e ciuruit cu trasoare? Cum ai dormit în noaptea aia?

…Ai fi putut să auzi un microb strănutând în liniştea aia. Mă fixă vreo douăzeci de secunde şi în fiecare dintre ele îmbătrânea câte un an. Pe urmă zâmbi iarăşi.

– Eşti o adevărată mină de aur. Ar fi păcat să te pierzi în oraşul ăsta mare. De aceea noi o să avem grijă de tine.

– Cum? am zis. Cu ţeava aia îndreptată spre mine?

O privi vesel.

– Ah, asta… E doar aşa, un decor. Nu-mi dau seama încă de ce ştii cu adevărat sau de cât vrei doar să faci pe deşteptul. Şi-ntr-un caz, şi în celălalt, devii automat un personaj demn de luat în seamă. Cred că eşti hotărât într-adevăr să dai de puştiul ăla, iar pe mine tocmai hotărârea asta a ta mă interesa. IULI detestă aşa ceva. Acum o să facem o mică plimbare.

Dacă mai avusesem vreo cât de mică îndoială că ar avea de gând să mă cureţe, acum eram lămurit. Nici nu se mai ostenea să-şi ascundă raţionamentul.

– Vrei să mă prezinţi şefilor IULI? am făcut. Mai întâi ar trebui să ştii cu ce se mănâncă asta, băi, căcărează.

– Vezi ce-are la el, îl îndemnă pe malac.

Bruta îmi cercetă vertebrele lombare cu ghinturile pumnului, dându-mă mai aproape de Soodeleinul acela.

– Scoate ce-ai prin buzunare! Da’ încet de tot, dacă nu vrei să te storc.

Salopetă-azurie urmărea scena amuzat. Am început să-mi fac inventarul comentând fiecare obiect, ca un arab în plină zi pe marginea Talidului. Stăteam cu spatele spre tona de muşchi excitaţi.

– O cartelă de identitate emisă cu numărul patru-şepte-patru-şepte-doi-cinci-zero-zero pe numele de Yablohski. Plastic. Una bucată insignă gabor cu emblema serviciilor Cocoon. Aliaj de cupru. Circa cincizeci de grame. Trei, ba nu, patru monezi de câte un sfert şi două de o jumătate. Puteţi să vă cumpăraţi bomboane. Un tub cu energizante pe jumătate consumat. Poate anemicul ăsta care-mi stă pe ceafă să aibă nevoie.

– Ce fel de energizante-i alea? făcu malacul peste umărul meu. E bune de ceva?

Dădu să-mi ia tubul din mână. Am zărit o umbră tulburând privirile tuciuriului, dar era deja prea târziu pentru ei. Mi-am repezit vârful piciorului sub încheietura cu Soodeleinul şi simultan am apăsat comutatorul „călimării“. Arma s-a dus lovindu-se de un perete, iar buhaiul din spatele meu a scos un urlet, urmat de un grohăit. M-am răsucit, l-am apucat de gulerul bluzei şi-am zburat amândoi afară, deschizând uşa de metal în treacăt. Pe urmă am închis-o la loc. În urechile destinate lacătului am înfipt tubul de-acum gol al „călimării“. Se înţepenea de minune.

Uşa a făcut „toc, toc, toc“ de parcă ar fi ciocănit cineva cu degetul. Amicul meu era tot atât de prost pe cât se înfăţişase de întunecat. Dacă, în loc să-şi testeze Soodeleinul pe metalul uşii, ar fi făcut doi paşi, înainte ca eu să apuc s-o înţepenesc, ar fi putut discuta altfel cu mine.

– La revedere, Albă-ca-zăpada! i-am strigat. Să nu deschizi nimănui până mă-ntorc!

M-am răsucit să văd cum stă treaba cu malacul. Gemea încetişor, întins pe-o parte. Umplutura păstoasă a „călimării“ îi prinsese faţa şi mâna pe care o întinsese către mine. Pe urmă se solidificase instantaneu şi-şi micşorase puţin volumul, strângându-l ca într-o menghină. Ustura al dracului, că era vezicantă. Printre altele, manufacturile din spaţiu ne-au trimis şi aşa ceva. Îl scosesem afară, în ideea că i-ar trebui ajutor medical. Dar vedeam că pasta îi lăsase destule orificii pentru respirat.

Am făcut ochii roată prin „Novostic“. Era linişte şi pace. Vreo doi care se omorau mai puţin cu treaba se zgâiau de la o sută de metri. Mă vedeau aplecat deasupra a ceva cu contururi aproximativ omeneşti, dar distanţa îi împiedica să se lămurească şi-apoi nu pentru asta împuşcau francul. Înţelept însă era să mă car înainte ca pentru unul din ei curiozitatea să se dovedească mai tare ca lenea. Să se apropie agale şi să-l audă pe copiatul ăla făcând spume dincolo de uşa metalică.

M-am aplecat spre malacul imobilizat acolo ca o alună în ciocolată şi, ce credeţi, l-am făcut la buzunare în doi timpi şi trei mişcări, fără pic de jenă. Singurul lucru însufleţit, în ceea ce-l privea, erau ochii pe care şi-i rotea de mai mare dragul, că-l mai lăsase usturimea şi m-ar fi sfâşiat cu dinţii dacă ar fi putut. În buzunarul de la spate, am găsit două lacrimi sidefii, perfect identice, jucându-şi reflexele într-o montură argintie. De fapt, era chiar argint, iar eu cântăream în palmă o pereche de butoni scumpi, cu perle adevărate, ceva prea scump pentru unul ca ăsta. I-am vârât la mine, iar mardeiaşului i-am potrivit un vârf de încălţare între a patra şi a cincea coastă.

– Nu-i frumos să şterpeleşti, băi ciumă, l-am povăţuit îndepărtându-mă. Şi mai spală-te dracului din când în când!

Scoase un muget care-mi făcea milă. Nu-l puteam să-l consolez. Dacă sub pielea lui groasă îi implantaseră un avertizor sau dacă ăla rămas înăuntru avea la el un telefon, curând aveau să se arate părinţii lor, ca să mă tragă de urechi.

Mai târziu, prin Mauin. Ca arteră principală, Rupert cel Mare nu e câtuşi de puţin băgat în seamă, aşa cum ar fi una din străzile mai mărginaşe, dar mai pricopsite, Talidul, să zicem. Prea puţini negustori cu boaşe s-au pripăşit pe-acolo. Ca urmare, un iz de sărăcie, destul de puţin normal în Mauin, bântuia prin preajmă. În lâncezeala sfârşitului de zi, Rupert viermuia însă şi el ca oricare altă stradă a Mauinului, acea agitaţie specifică locurilor în care se încheie tranzacţii, se fac cumpărăturile şi se aruncă nada pentru fraieri.

De-asta iubim Mauinul. În amurg, când cei care n-au destul sânge unde trebuie dau frumuşel buzna spre case, el este, între toate cartierele, cel mai uman. Uită-te spre Maetzig! De îndată ce apune soarele, roiurile de răcani intră fără să crâcnească în regim de camuflaj. După ora zece, străzile perfect perpendiculare nu se deosebesc prin nimic de aleile unui cimitir.

Uită-te spre Cristal City! Prea mult aur. Prea mult oxigen. Prea multă linişte. Prea multe dosuri rozalii şi mătăsoase puţind a parfum de un sutar miligramul.

Ghermana? Un coşmar spoit cu rahat.

Sateliţii cartierelor, de la I la VI? Stupuri zumzăitoare, pline ochi cu de-alde nimeni

îngrijoraţi de soarta rahatului lor. Băgaţi de seamă care este cuvântul comun de ordine.

Nu, nene! N-aş da Mauinul pentru nimic altceva pe pământul ăsta! Nici măcar pentru lumile nomade din afara oraşului, pentru lumile alea în care singura lege este „trăieşte după placul inimii!“. Nici măcar pentru lumile spaţiului, lumile din cer înţesate de tipi deştepţi, pline cu toate minunăţiile pe care tehnologiile, genetica rapidă şi artele libere le-au scornit pentru noi.

Rupert cel Mare gemea de muieret colorat şi ciripitor, dispus să vâre dracii în oricine mai slab de înger. „Muieret“ e doar o vorbă. Statistic vorbind, fetiţele, hermafrodiţii şi sexanţii de serie mică erau zdrobitori numericeşte. Fiecăruia după gust. Abstinenţa duce mai devreme sau mai târziu la apariţia unor tensiuni sociale.

Dar mie mi se făcuse de una adevărată sau măcar de ceva care să-i semene cât de cât. Încasasem cam multe şi-aveam nevoie de o pauză. Am intrat aşadar pe Rupert cel Mare dinspre capătul cu palmieri şi, mirosind atent ,am făcut vreo douăzeci de paşi. Nu mai mulţi.

– Ai zice că ascunde un măgar năpârlit în nădragi, răsună glasul ei.

Am fost la un pas de a-mi suci gâtul. Pe trotuar, în spatele unui automat de nimicuri, răsunară chicoteli şi gemete porcoase. Erau în gaşcă şi eu nu-i puteam distinge prea bine fiindcă purtau stofe luminiscente de doi bani. Parcă se zăreau câteva siluete prinse într-o gogoaşa de lumină, în continuă mişcare. Am vrut să mă distrez puţin.

– Poate că-l ascund într-adevăr, am zis cu aerele unui consumator cam prostănac. Că poate nu-i pentru te-miri-cine.

Mai făcusem doi paşi. Acum râseră de-a binelea. Trei băieţi frumoşi, clone, fiindcă gemeni perfecţi nu există. De la o vreme, clonele s-au cam obrăznicit. Şi o gagică de vreo paisprezece ani, plină de talent, şezând turceşte sub un văl liliachiu, iscodindu-mă, pregătindu-se să mă facă de rahat.

– Binevoieşte şi adastă o clipă lângă noi, preafericit stăpân al măgarului, mă îmbie ea cu un aer şugubăţ. Ce nu-ţi place?

Am luat figura-tâmpă-numărul-trei, care mă prinde cel mai bine.

– Nasu' meu îmi spune că nu-i rost de parale pe-aci, am bodogănit. Şi unde nu miroase a para măgarului meu nu-i place să pască.

Nu-i venea să creadă.

– Cum adică?

– Aşa bine. Doar nu-ţi închipui că ai să-l poţi avea gratis.

Am crezut c-o să-şi dea duhul de atâta râs. Apoi ea le făcu semn să se potolească.

– Şi cam cât, o, preafericitule, m-ar costa bucuria la care, sărmana de mine, nu îndrăznesc să sper?

– Un sutar să-l vezi, am mormăit, un sutar jumătate să te joci cu el, trei sutare să-l încaleci şi să faci o plimbare mică.

Am mai făcut mişto unii de ceilalţi cam un sfert de ceas, vreme în care m-am şi tocmit cu Haliba, că era isteaţă şi se prinsese cum şed lucrurile. Rupertul găzduia gagici de mâna a doua ori a treia, dar câteodată se întâmpla să găseşti şi ce-ţi trebuie.

– Rămâi la mine şi pe mâine? am zis trăgând-o în lift. Ce spui, facem treaba?

– Minte la tine chiar câtă la un gabor, pufni ea mângâindu-şi sânii. Crezi că m-am ţicnit? Sunt marcată de opt luni.

Când intrase pe mâna peştelui îi făcuseră un tatuaj cât firul de praf pe cornee. După puţină vreme, imaginea care o însoţea şi în somn înceta s-o mai sâcâie, însă devenea o părticică a existenţei sale, a trupului său. Unele se pricopsiseră cu chipul peştelui pândindu-le ameninţător. Altele purtau pe cornee imaginea propriei morţi, ori numai câteva cuvinte, cum ar fi „sunt cu ochii pe tine“. Rareori se întâmpla să calce strâmb.

– Mai pun o sută, i-am zis în cameră. Dacă mă scuteşti de toate abţibildurile astea.

Dădu plictisită din umeri. Fermoarele începură să ţipe şi să cârâie. Dintre jumătăţile bluzonului de piele galbenă izbucni o jerbă de scântei reci, sute de luminiţe care-mi spoiră pereţii încăperii. Am simţit furnicături în vârfurile degetelor. Electrostatică.

– Ai încoa’! zise.

Căzură cupele de oţel care protejau carnea pieptului, colanţii de plasă metalică fugiră cu un fâsâit şerpesc să se ascundă într-un ungher. Căzură unghiile de cuarţ, tungstenul din păr, omizile îmblânzite care dormeau în locul sprâncenelor. Căzură perlele înfipte în nări şi în buze şi cerceii decupaţi din urechi omeneşti adevărate, uscate. Am smuls cu gesturi din ce în ce mai grăbite, unul câte unul, nodurile sfinte pe care şi le împletise dimineaţa în părul pubian. La sfârşit mai rămăsese un şarpe de fosfor verde, tolănit între mărul lui

Adam şi clitoris, fremătând la fiecare mişcare. Ăstuia n-aveam ce să-i fac.

Am întins braţele şi am tras-o spre mine. La fiecare nod rupt, scotea un ţipăt uşor, iar bănuţii sânilor înfloriseră. I-am simţit trosnind între dinţi, ca jumătăţile de arahide. Am prins în braţe fesele tari, zgâriindu-le cu perii de pe mâini, care mi se zbârliseră toţi, şi le-am mutat mai încolo.

– Vreau! spuse tremurând.

Tremuratul se prefăcu în zgâlţâit.

Am vrut să-i frâng mijlocul, dar trupul tot reveni ca o ramură şi mă doborî în genunchi. Braţele subţiri îmi siliră buzele să urmeze linia şarpelui, coborând. Sub pielea pubisului pâlpâia ceva ca o inimă. Am sorbit de acolo din toate puterile şi atunci trupul se frânse în sfârşit.

– Vreau! spuse din nou, chiar în vreme ce pătrundeam în ea.

Era durere din ce în ce mai mare în sexul suprasolicitat, iar şarpele ăla unduia din ce în ce mai repede, înghiţind tot ce-i dădeam, horcăind şi zvârcolindu-se.

Ţipă şi se desprinse, încercând să fugă. Am prins-o din nou în mijlocul camerei şi am pătruns-o din nou. Ţipă iarăşi şi scăpă încă o dată. Oriunde îşi căuta scăpare o aflam şi o cuminţeam umilind-o. La sfârşit plânse, rugându-mă. Apoi râse, zbierându-mi porcării. Se răsuci sub mine şi mă muşcă, legănându-şi capul dintr-o parte în alta.

Spre dimineaţă, visam un gheţar albastru strălucitor, cu muchiile tăioase, în vârful căruia rămăsesem spânzurat. Urcau spre mine să-mi dea

drumul doi tipi solizi, calmi. Am deschis ochii să-i văd mai bine.

– Yablonski? zise unul spulberându-mi visul. Ai două minute să te îmbraci. Eşti arestat sub acuzaţia de crimă.

6

A fost o zi de tot rahatul.

– Ţi-a supt minţile coarda asta, amice, constată cel mai în vârstă. Ori poate nu eşti familiarizat cu graiul omenesc. Sculam la tine şi îmbrăcam. Fulger!

Era chel ca-n palmă şi zbârcit tot şi părea tras în ciocolată din pricina unei haine de piele lucioase, încheiate până sub bărbie. Mi-a venit să-l încerc cu limba.

Nimeni nu mă ameninţă cu arma. Ar fi fost ridicol, fiindcă eram gol puşcă şi-mi expuneam toate cele la vedere. Lumina zorilor se înverzise. Am deschis ochii mai bine. Celălalt băiat purta uniforma galbenă cu bumbi de sticlă a formaţiilor Nuttman, însă travestiurile nu mai erau de mult o noutate. Acum şuiera încetişor printre dinţi, încercând s-o gâdile sub nas pe Haliba cu o şuviţă de păr lungă şi neagră.

– Ai plătit? se răsti femeia, încercând să se ridice în capul oaselor.

El chicoti împingând-o la loc. Râse şi ea.

– Nu-ţi cunosc glasul, spuse, dar dacă mai faci asta o dată îţi promit că mâine ai să vorbeşti subţire de tot.

Era ceva în privirea ei, căci o lăsă în pace, apropiindu-se de mine. Între timp, reuşisem să-mi trag nişte pantaloni subţiri. Când am văzut seringa în mâna boşorogului am fost sigur că măcar el e înscris pe listele Nuttman. Poliţia lu' peşte!

– Fără şmecherii d-astea, am zis, merg cu voi oricum.

Puteam să fiu şi mai convingător, însă n-am mai avut timp. Acul ăla mi-a găurit umărul şi l-a umflat cu ceva care nu era pipi de broască, ci vreun inhibitor ordinar.

– Să închizi uşa când pleci, am mai apucat să-i spun fetei, după care am luat-o razna. Cu o bucată de cer găurit poţi spera să scapi odată de cocoaşă. Nuci la borcan. Avem timp să fluierăm orice. Blucuc. Blucuc.

– Bucluc, da, zise tinerelul.

M-au dus de mânuţă până pe acoperiş şi mi-au făcut vânt într-un biloc cameleon, cu care am şters-o cât ai zice peşte. Până să învăţ să-mi pronunţ numele cum se cuvine, plutisem peste cartierele verzi şi peste Galben-I în care copilărisem. Odată cu răsăritul, motoarele monstruoase începeau să gâfâie, urnind în jurul axelor stupi în care se dezmorţeau câte treizeci de mii de prăpădiţi. Pâcla suflată de Industrii la adăpostul întunericului peste gazoanele lor sintetice se destrăma încet, descoperind un albastru sărăcuţ de cer. În unii dintre nenorociţii aceia încolţea astfel un rudiment de fericire. Asta le dădea puterea de a alerga spre rampele de serviciu înainte ca vreo infectă de maşină să-i pună absenţi, cu entuziasmul cu care inspirau particulele de plumb ca nişte degustători adevăraţi şi dispreţul cu care o dată în viaţă ridicau ochii de sticlă mai sus de acoperişuri să privească

pustia din jurul oraşului. Şi visau că mai există şi alte oraşe…

Ei, pe când începusem să-mi vin în fire, se zări şi Maetzig.

Pierdeam din înălţime. Un minut mai târziu, bilocul se aşeză pe o rampă la marginea acestei uriaşe cazărmi. Or fi fost ăi din Nuttman gabori cu legitimaţii în regulă, dar n-aveau atâta nas cât să şi-l vâre în fundul răcanilor adevăraţi şi să rămână cu el întreg.

– Mişcă! îmi zise bătrânul cu oarecare milă în priviri.

Peste o oră ar fi trebuit să-mi iau în primire tura la selecţie şi supraveghere. Cui să-i explic asta şi cum? Parcă încercam să înghit dintr-una un cearceaf de doi pe doi. Oricum, mai devreme sau mai târziu, Cocoon avea să-mi dea de urmă.

Locul părea incredibil de pustiu. La subsolul unui cub de beton cenuşiu îmi făcură vânt pe o uşă şi dispărură. Deja nu mai puneam la inimă proasta creştere.

– Peste tot numai graşi, am mormăit. Cred c-am să-ntârzii la slujbă, Rafi.

Căpitanul Malanian mă aprobă în tăcere. La subsuori transpiraţia îi umezise cămaşa.

– Te duc eu o bucată de drum. Dar nu înainte de a ţi-l prezenta pe detectivul Camposa. Detectivul Camposa ne face uneori legătura, ca să zic aşa, cu câteva dintre formaţiunile Nuttman. Te mai doare capul?

În cuvinte puţine, dar simple, poate prea simple- pentru urechile mai sensibile, mi-am exprimat nemulţumirea de a-l tot întâlni din două în două zile, în condiţii destul de puţin convenabile. M-am plâns că de la o vreme plimbările mele sfârşesc invariabil în te miri ce hrubă şi că, în general, nu sunt lăsat să-mi aleg singur cunoştinţele. Apropo de durere de cap, mi-am rezumat părerea despre procedeele Nuttman într-o înjurătură elaborată. Nimic din toate astea nu păru să-l impresioneze în mod deosebit pe detectivul ăla.

– Fii serios, Yablonski, spuse el. Şi voi îi înţepaţi pe majoritatea suspecţilor.

– Nu eu.

Puţin îmi păsa că nu avea pe el decât un şort de pânză neagră. Trupul îi părea alcătuit dintr-un snop de funii încolăcite. M-am arătat mai interesat de ochii mici ca ai unui purcel îndrăgostit. Am pus rămăşag că omul e un trăgător de elită.

– Bagă-ţi nasul prin astea, zise.

Îmi întinse un plic lunguieţ. L-am luat şi l-am desfăcut cam sictirit. Rafi Malanian îşi supse burta ca să poată privi peste umărul meu. În plic se aflau două fotografii. Am scos-o pe prima şi am ţipat. Asta păru să-i mulţumească pe amândoi.

– Ia-le dracului de-aci! am ţipat din nou scăpându-le pe jos.

De adunat, le-a adunat Rafi. Erau nişte poze destul de reuşite. Prima înfăţişa cadavrul unui bărbat de culoare, al cărui chip, chiar şi aşa descompus, l-am recunoscut. Ca să fiu mai exact, identificabile erau jumătatea superioară a trupului şi câteva zdrenţe dintr-o salopetă azurie. Jumătatea inferioară, vreau să zic picioarele şi toate celelalte, erau acum

complet carbonizate, o bucată mare, deloc atrăgătoare, de cărbune.

Cealaltă imagine ar fi putut părea indescifrabilă, dacă n-aş fi ştiut de la bun început la ce să mă aştept. Am văzut hălci de carne risipite peste tot. Era la mintea cocoşului că treaba o făcuse o porţie de explozibil. Într-un prim-plan am recunoscut câte ceva din pasta „călimării“ pe care mi-o făcuse cadou WB.

Doi morţi urâţi. Încă doi.

– Băi, băi, zise Malanian, dar puteam să bag mâna-n foc că face pe prostul.

Am dat din cap, fixându-l pe Camposa.

– Vă văd oameni şcoliţi. Doar nu sunteţi atât de fraieri, să credeţi că eu am făcut asta.

Detectivul luă pozele şi le vârî la loc în plic, fără să se grăbească. Dădu dovadă de multă stăpânire de sine.

– Fireşte, dacă aş fi crezut aşa ceva, capul tău ar avea acum o gaură în plus, Yablonski.

L-am crezut. Sunt oameni care-ţi câştigă încrederea fără mari eforturi.

– La „Novostic“ te-au văzut numai vreo cincizeci de inşi. Spune-mi şi mie din ce v-aţi luat.

Am mulţumit în gând tuturor amicilor lui Bobo Diaz pentru promptitudinea cu care înţeleseseră să-şi facă datoria de cetăţeni. Diaz însuşi merita o mică atenţie.

– Nu ne-am luat din nimic, am zis lingându-mi buzele. Demenţii m-au confundat cu altul. I-am

buşit puţin, dar, mă crezi sau nu, când am plecat eu erau în stare de funcţionare. Am şters-o înainte chiar de a-i lua cu leşin. Şi n-am făcut decât să-mi apăr pielea.

În loc să se uite la mine, Camposa studie câteva clipe pungile de sub ochii lui Rafi. Căpitanul îi permise cu bunăvoinţă s-o facă.

– De ce n-ai reclamat agresiunea?

M-am gândit o secundă.

– De ce-aş fi făcut-o? Nuttman e o poliţie adusă să-i apere pe gaborii de la Cocoon? Să fii matale sănătos, câte tăvăleli iau eu prin mahalalele oraşului! Şefii mei doar au grijă să mă aflu la timpul potrivit în locul potrivit.

M-am simţit mai ca lumea. Putea să-mi ia caii de la bicicletă.

– Am să fiu cinstit cu dumneata. Am căutat toată noaptea un motiv pentru care derbedeii ăştia doi mi-au sărit în cârcă la „Novostic“. Un altul în afară de nebunie, răzbunare, confuzie, distracţie, jaf, gelozie, puseuri sexuale, plictiseală ori, pur şi simplu, exerciţii pentru acasă.

– Şi ce-ai găsit?

– Nimic.

Am simţit că Malanian ar vrea să spună şi el ceva.

– Nu-i aşa, am zis modest, că unul din ei cotiza la Nuttman?

Detectivul părea adâncit în gânduri. Rafi explică totul în două vorbe.

– Rămăşiţele din fotografia a doua sunt ale partenerului lui Camposa. Acţiunea care te-a avut pe tine ca subiect nu se afla, ca să zic aşa, în planul de lucru al formaţiilor Nuttman. Cel de-al doilea cadavru aparţine unui bărbat necunoscut autorităţilor Nuttman. Complice cu decedatul detectiv Nuttman.

Aşa, carevasăzică.

– E ceva putred la noi, Yablonski, spuse detectivul fără să clipească.

Era un om puternic, oamenii puternici pot să-şi recunoască slăbiciunile fără să roşească.

– E ceva putred la noi, la Nuttman. Am aranjat un schimb convenabil cu căpitanul Malanian. Am să-ţi dau drumul acum. Te-aş fi putut totuşi reţine pentru cercetări, pe o durată nedeterminată. Şi noi facem cercetări, nu jucărie. Eşti liber, Yablonski.

I-am surâs.

– În schimb, eu şi Rafi ne vom ţine blestematele noastre de guri. Vă lăsăm pe voi să spălaţi perechea asta de chiloţi murdari. Spune-mi, Camposa, cum aţi ajuns atât de repede la mine?

– Da, spuse el cu aerul că nu mă auzise. Dacă Malanian nu i-ar fi găsit înaintea noastră, am fi avut ce să te învăţăm, Yablonski.

– Partenerul detectivului a avut un avertizor în măduva spinării, sări Malanian cu gura. Un controlor de funcţii…

Ăsta nu era un răspuns la întrebarea mea. În schimb, Camposa îmi făcuse o surpriză frumoasă. Cred că ţinuse mult la malacul ăla. Durerea îl prostise, probabil. Vorbise gura fără el.

– Lăsaţi-i să treacă, zise tam-nesam, nimănui, şi ne întoarse spatele. Ducă-se dracului!

Asta era pentru ai lui. Se vede treaba că locul fusese împânzit.

– Ţi-am luat urma după „călimară“, îmi mai spuse mie. Am fost şi l-am întrebat pe WB.

– Şi ţi-a zis de mine?

– Mi-a zis. Doar nu credeai că mongolul are un singur amic şi ăla eşti tu.

Într-adevăr, împrejurimile erau pustii. Am ieşit în urma lui Rafi şi pentru că el privea cerul am făcut la fel.

– Trebuie să vină să ne ia, zise.

L-am împins uşor.

– Nu te osteni să-mi faci conversaţie, şefule. Am văzut şi oameni mai însemnaţi în fundul gol.

– Tradu-mi, se încruntă el.

– Sigur, dar mai mult aşa, să-ţi pui ordine în idei. Că ştii despre chestia asta atâtea cât să poţi scrie o carte, mi-am închipuit deja, pentru că te cunosc prea bine. Ce nu mi-aş fi închipuit însă m-a ajutat s-o fac într-un moment de inspiraţie Camposa ăsta al dumitale, este că voi aţi ajuns acolo primii. Probabil că ai uitat să-i faci cu ochiul înainte de a deschide gura. Adică omul îşi pierde cel mai bun partener, adică se petrec, nu-i aşa, tragedii într-o zonă controlată chiar de Nuttman şi Nuttman iese pe locul doi. Nuttman nu poate ajunge la locul cu pricina înaintea suplului şi rapidului căpitan Rafi

Malanian. Poate că au avut o pană de cauciuc. Sau o migrenă. Ai vreo explicaţie?

Nu, nu avea.

– Atunci, am să-ţi dau eu una. Căpitanul Malanian se afla prin apropiere. Căpitanul Malanian şi ai săi aveau grijă ca micuţul Yablonski să nu păţească ceva. Ei l-au urmărit pas cu pas.

– Căcat! se strâmbă Rafi.

– Ce nu pricep, am continuat fără să-l iau în seamă, este timiditatea de care au dat dovadă exact în momentul în care l-au zărit pe micuţul Yablonski luat de urechi şi invitat în cotlonul acela.

– Trebuie să stăm de vorbă, Gene, mă anunţă el serios.

– Da, ar fi cazul să spui şi tu ceva.

Rafi îşi scutură şuncile, în absenţa unui răspuns adecvat. Ieşiserăm de-abia de un minut din cutiuţa detectivului Camposa. Nu ştiu ce aştepta el acolo. Poate să ne vadă duşi. După încă un minut, cerul tremură şi un „licurici“ ne dădu târcoale prudent. Pe urmă veni să ne ia.

– Hai noroc, Malcom, am zis. Bună, Sid!

Malcom Kumanovo şi gagică-sa, Juravlieva. Şedinţă de lucru organizată.

– Gene începe să sufere de un acut sentiment al persecuţiei, anunţă Rafi umplând jumătate de elicopter. Paranoia.

– Stress, zise Malcom.

– Abstinenţă, făcu Juravlieva.

Decolarăm în direcţia Ghermanei, dar desigur că nu acolo mergeam. Pe la mijlocul virajului, Sid Juravlieva se-ntoarse să mă privească, păstrând o singură mână pe manşă.

– Lăsaţi-mă să mă limpezesc, am spus. Lăsaţi-mă!

N-aveau aerul că ar dori să mă împiedice.

– Eu şi Spot asistăm pe Talid la o încăierare de toată frumuseţea, ba suntem chiar dispuşi s-o luăm pe coajă. Corect?

– Corect, glăsuiră ei.

– Noi picaserăm de fapt, vorba lui Temenea, ca musca. Se trage cu entuziasm, dar mai ales cu trasoare, într-unul, Nkono, negru la faţă, bine înţolit, până ce acela renunţă să mai trăiască. De ce?

– Nu ştim, spune-ne tu, ziseră ei.

– Nu ştiu nici eu. Dar câte cafturi de-astea n-am despărţit noi? Sid, te superi dacă te rog să mai vezi şi de drum din când în când? Mi-e dragă viaţa. Şi vouă, băieţi?

Ei încuviinţară.

– În oraşul ăsta se prăpădesc câteva mii de inşi pe zi. Mai bine de jumătate din ei au parte de o moarte violentă. Iar noi alergăm de colo-colo ca nişte caraghioşi. Mai scăpăm doi-trei. Mai scapă şi Nuttman doi-trei. IULI poate mai mulţi. La ce bun? Lumea a înnebunit de tot. Nimeni nu mai poate stăpâni pe nimeni. Atunci, de ce atâta caz la o răfuială mai înflăcărată? Era Nkono ăla mai dat în mă-sa decât alţii?

– Nu un mort-doi ne stau nouă pe cap, se deşteptă brusc Malcom, ci fenomenul, molima, pricepi? Violenţa se aprinde pe la marginile Ghermanei şi se propagă iute. E ca pulberea. Dacă m-aţi întreba pe mine, eu aş inunda maidanul ăla şi basta.

– Da' nu te-ntrebam, ţistui Rafi Malanian. Gene, te-ai depărtat de la subiect.

Am privit în gol cîteva clipe. Nu vedeam nicio greutate în a continua rezumatul ultimelor două zile. N-aveam decât să-mi mişc fălcile. Şi cu toate astea am simţit ceva nelămurit. Era ca un motor care nu pornea de la prima cheie. Şi într-o primă fază am şi scăpat ceva pe gură.

– E ceva nelalocul lui aici. În fine, tot ce pot înţelege este că trupa de haidamaci nu-l agrea pe ciocolatiul ăla. Sau poate că voiau vreun bun al lui. Numai că nu văd cum l-ar fi putut împărţi. Trec peste episodul cu domnul consilier municipal La Farge. Am să mi-l amintesc într-o bună zi, Rafi.

– Mi se face părul măciucă, suspină Malanian.

– Spini Pletosu' a apucat să spună ceva despre puştiul lui Temenea chiar înainte să crape. Câte parale pot să dau pe ceva ce zice unul ca Spini? Ce mai e cu trupa lui Chang?

Malcom se smulse din contemplarea cefei poleite cu soare a Juravlievei.

– Temenică a rămas într-un plămân şi e încă în comă. Însă are s-o scoată la capăt. Îl filăm ca pe-un monstru sacru. Fetele lui, toate câte le ştii, sunt cazate la noi. Le storc băieţii, dar cu grijă, fiindcă prea multe nerozii ascultate în timpul serviciului te pot ucide. Sunt proaste ca noaptea. Copilul ăla s-a evaporat de-a binelea. Unul ca el nu poate s-o şteargă spre staţiile orbitale, însă e destul de mic

pentru ca oraşul să-l înghită fără urme. Dacă a scăpat în metrou, salut!

– Frumos raport! m-am înveselit. Şi cu cântarea din râpa aia cum ai lămurit-o?

– Hei, oftă fericit Kumanovo. ’Geaba i-ai cocoloşit. Am pescuit treizeci de fani, dacă poţi să-i numeşti astfel, în frunte cu basul talentat, pasionat de ţeste. Frumos lucru, muzica! Jumătate din băieţii mei au dat în primire când le-au adulmecat respiraţiile.

– Voi le ştiţi pe toate, i-am lăudat sincer. Iar eu o să mai stau o bucată pe bară, aşa-i?

Doar Rafi Malanian ar fi putut să-mi răspundă la aşa o întrebare încuietoare, însă nu-şi dădu osteneala. Îmi vorbi totuşi peste vreun minut.

– Viaţa-i încurcată rău, Gene. Avem motive să credem că în spatele încăierării de pe Talid şi al hoitului Nkono se ascund nişte chestii.

Asemenea ifose nu meritau comentate. De fapt, altceva mă preocupa acum cu adevărat. M-am aplecat puţin.

– N-ai greşit drumu’, Sid? am zis.

Nici n-a întors capul. Cred că se vorbiseră să mă trateze ca pe un păduche.

– Mie poţi să-mi spui, răbufni Malanian. De ce ţi-au vrut pielea la „Novostic“?

– O, rege! am rostit cu un tremur în glas, ca un papiţoi dintr-un clip vechi de-al lui WB. Neasemuit de frumos ar fi să desluşim aci o urmă. Dar zisu-ţi-am: negrul acela şi chipeşul partener al

detectivului Camposa m-au năpăstuit pentru o pricină de care n-am ştiinţă.

Mă priviră ţintă. Le-am făcut cu ochiul. N-am pe moment o logică a braşoavelor turnate. Aşa am simţit în clipă aia că trebuie să fac. Aşa am făcut.

– Ţuţule, i-am spus fetei, şarmul meu te-a dat pe spate? Vezi c-ai încurcat potecile. Poate cauţi o rază de ghidaj.

Sid îşi văzu liniştită de manşă. Depăşeam sfera preocupărilor ei.

– Sid ştie bine potecile, se destinse căpitanul. Nu-i trebuie ghidaj. Nu ne întoarcem la Cocoon.

Începuse să semene a balamuc. El şi Malcom dădeau încetişor din cap, ca doi înţelepţi bătrâni în faţa unui dos de pipiţă.

– Viaţa-i încurcată rău, Gene, îşi aminti Rafi. Cel puţin un timp.

Trecurăm vâjâind printr-un roi înfuriat de module individuale. Juravlieva răsturnă aparatul pe o parte, fără să se sinchisească. Şi, lucru destul de rar totuşi, o zdreanţă scăpată din protecţiile tot mai uzate şi mai nesigure ale Industriilor alunecă pe lângă noi, zgâriind carlinga. M-am dezmeticit pe fondul înjurăturii colective.

– Aşadar o să-mi faceţi vânt de-a binelea o bună bucată de vreme. Aşadar o să mă lăsaţi cu degetul în gură pe pragul casei, iar eu am să vă urmăresc îndepărtându-vă, cu ochii în lacrimi. Şi poate vă voi face şi ceva semne cu batista.

– Ia-o şi-aşa, râse Malcom.

– Eşti prea amabil cu mine, Malcom. Ceea ce înseamnă că totul e la mişto. Pariu pe ce vreţi contra suspensorului Juravlievei că nu mai departe de mâine- dimineaţă am să bat oraşul ăsta în lung şi-n lat pentru voi. Am să ascult pentru voi, am să privesc pentru voi. Vorba e, ce? Şi de ce? Ştiţi mai multe decât vreţi să-mi spuneţi şi nu trebuie să fiu prea perspicace să-mi dau seama că nu v-aţi purtat din cale-afară de elegant până acum.

– Eşti îndeajuns de perspicace, mă linişti Rafi.

– Puştiul, hârâi Kumanovo. Vreau copilul ăla.

– De ce nu înfiezi unul, Malcom? am zis.

– Yablonski, vorbi, minune, Juravlieva, tu ai să faci într-adevăr, zilele astea, o plimbare prin oraş. Plimbările sunt foarte sănătoase, se spune. Şi câte n-ai de văzut ori de auzit acolo, jos.

– Malanian pocni întărâtat din degete.

– Ai tot dreptul să ne râzi în nas, Gene. Pe străzile astea vei fi singur. Sau aproape singur. Dacă o gaşcă de indivizi cărora nu le place moaca ta vor sufla spre tine, ai să zbori ca un gunoi în furtună. Ţi-o spun în faţă, Gene, mie mi-ar plăcea ca tu să fii unul din gunoaiele alea care îi intră cuiva în ochi. O scamă care se vâră sub piele şi provoacă o infecţie. Vreau să te mişti mult. Vreau să faci valuri. Dar vreau să treci şi neobservat. Le poţi face pe toate în acelaşi timp dacă vrei. Şi, Gene! Trebuie să ai grijă.

– Grijă? am râs.

– Chiar aşa, se umflă Malcom. Am cercetat acoperişurile de pe care s-a tras. Urmele miros a IULI. A „îngeri“. A tehnică. A tot ce vrei.

Vreme de câteva minute ascultarăm împreună vuietul aerului.

– Ce-ai vrut să spui cu „aproape singur“? am întrebat.

– Două echipaje vor sta în permanenţă cu ochii pe tine.

Parcă nu-mi venea să cred în atâta mărinimie.

– Ce spui? De-aici, de sus?

– De-aici, de sus, încuviinţă amărât domnul căpitan Malanian.

– Uită-te puţin pe geam, Yablonski, spuse Juravlieva, cu glasul unui polizor. A dat sfântul şi te-am adus acasă.

Se întoarse fără ruşine şi-l sărută pe Malcom pe gură.

7

Extras din audierea martorului Yablonski Genetiah. Comisia municipală pentru ordine socială.

Consilierul Balkopf: „E doar o impresie de-a ta, Yablonski. Noi audiem săptămânal între cincisprezece şi douăzeci de persoane. Nimeni nu poartă pică nimănui pentru asta“.

Consilierul Walte: „Nu ţinem neapărat să aplicăm pedepse“.

Consilierul La Farge: „Deocamdată“.

Martorul: „E-n regulă. Desigur“.

Doctorul Moss: „În Ghermana ai abandonat o acţiune abia iniţiată? Despre ce este vorba?“

Consilierul La Farge: „Face obiectul anchetei?“

Doctorul Moss: „Încerc să stabilesc o corelaţie cauzală“.

Martorul: „N-am abandonat nimic. Locotenentul Kumanovo preluase supravegherea înainte ca noi să părăsim locul. În Ghermana au loc zeci de cântări neautorizate şi adunări clandestine în fiecare noapte. Asta e viaţa Ghermanei“.

Consilierul Walte: „Dar nu se petrecuseră lucruri grave acolo?“

Martorul: „Cât de grave? Au fost ucişi trei spectatori. În reuniunile la care se aduce «iarbă» din colonii nu e ceva neobişnuit“.

Consilierul Balkopf: „Însă pentru dumneata, ca individ, era un fapt grav. Ai fost afectat, nu?“

Martorul: „Asta e cu totul altceva. Eu nu reprezint aici Cocoon. Aşa mi-aţi dat de înţeles. Reacţiile mele individuale nu reprezintă punctul de vedere al structurilor noastre“.

Consilierul La Farge: „Ne-am îndepărtat totuşi de obiectul anchetei. Nu suntem aici pentru sentimentele lui Yablonski“.

Doctorul Moss: „Nu e vorba despre sentimente. Am ascultat ce s-a petrecut pe Talid. E o chestiune de profunzime. Dar, dacă doriţi, ne putem opri la orice nivel“.

Consilierul Walte: „Să revenim o clipă asupra hotărârii pe care ai luat-o în Ghermana, Yablonski. Ai decis brusc să acţionezi în Mauin. Cu toate că în zona respectivă aveaţi deja două patrule“.

Martorul: „Cred că am mai vorbit despre asta. Am avut informaţii despre Grumazul Grunjos. Cu scurgerile de armament din Maetzig, niciodată nu sunt destule patrule pentru Grumazul Grunjos“.

Consilierul La Farge: „Dacă nu mă înşel, sursa de informaţii e unul dintre peştii cunoscuţi ai Ghermanei. Sunteţi amici buni?“

Martorul: „În aceeaşi măsură în care dumneavoastră îmi sunteţi amic“.

Consilierul Balkopf: „Domnilor, să nu deviem. Spune-mi, Yablonski, a acţiona la sol fără o observaţie preliminară temeinică nu înseamnă o încălcare a regulamentului în vigoare?“

Martorul: „Este foarte adevărat. Dar nu e cazul cu cele întâmplate pe Talid în noaptea aceea. Pentru că, în primul rând, respectiva prevedere a regulamentului se referă la observarea preliminară a unor aglomerări mari de persoane. Pe de altă parte, Grumazul Grunjos ţine prea puţin seama de acest gen de supravegheri. Dacă vrem să-i lovim, n-o putem face decât din stradă. S-a mai întâmplat şi altădată, ştiţi doar“.

Doctorul Moss: „Intervenţiile dumitale, Yablonski, revin în mod regulat în preajma Grumazului Grunjos“.

Martorul: „Aveţi dreptate. Care este problema?“

Doctorul Moss: „Problema este una de nuanţă, aş zice. Cred că nu te îndoieşti că factori de putere superiori apreciază cu pertinenţă gradul de periculozitate pe care îl prezintă în realitate acţiunile acestui, să-i zicem, grup de voluntari nedoriţi, de vigilantes.

Martorul: „Nu sunt prea sigur că vă înţeleg, domnule“.

Consilierul La Farge: „Spune-ne, Yablonski, este adevărat că într-o vreme întreţineai legături strânse cu o anume Nagourney Merian?“

Consilierul Balkopf: „Răspunde domnului consilier La Farge, Yablonski, nu te teme. Pereţii noştri nu au urechi“.

Doctorul Moss: „Domnilor, sunt convins că doar un motiv temeinic stă la originea unei imixtiuni în

viaţa personală a martorului“.

Consilierul La Farge: „Într-adevăr, am un motiv temeinic“.

Consilierul Balkopf: „Aşteptăm răspunsul dumitale, Yablonski“.

Martorul: „Este adevărat. Am întreţinut legături cu numita Nagourney Merian“.

Consilierul La Farge: „Cum s-a terminat povestea voastră?“

Martorul: „Poftim?“

Consilierul La Farge: „De ce v-aţi despărţit?“

Consilierul Walte: „Nu văd rostul…“

Martorul: „A plecat. A plecat acum un an şi jumătate“.

Consilierul La Farge: „Întreruperea relaţiei voastre poate fi pusă în legătură cu vreuna dintre acţiunile Grumazului Grunjos?“

Martorul: „Ajunge. Vrei să spui că duc împotriva Grumazului un soi de război personal. Că umblu de capul meu prin oraş, ca un fel de maniac periculos. Insinuezi că aş căuta răzbunarea pentru cele întâmplate atunci lui Merian“.

Consilierul La Farge: „Nu eşti exagerat de respectuos. Dar, în mare, ai sesizat dedesubtul întrebărilor mele“.

Martorul: „Refuz să continui acest gen de interogatoriu.

Doctorul Moss: „Dacă n-aveţi nimic împotrivă, cred că ne-am putea opri deocamdată aici…“

Şi-atunci m-am gândit: cineva acolo, sus, vrea să termine cu Grumazul Grunjos. Cineva a ajuns la capătul răbdărilor şi s-a hotărât să vânture mocirla cu ambele mâini. Dar pentru asta oricum va avea grijă să-şi pună mânuşi.

Am treizeci şi cinci de ani. În cei zece petrecuţi pe elicopterele Cocoon, am descoperit:

Aripa Liberă a Îngerilor. Locuitori pe jumătate sălbăticiţi ai acoperişurilor, călători ai cablurilor şi pasarelelor. I-am vândut Nuttmanului să-i scarmene, după ce, conform unor legi numai de ei ştiute, azvârliseră de sus mai mulţi indivizi decât s-ar fi cuvenit. Praful şi pulberea.

Mi-am ras ţeasta cu grijă, lăsând să supravieţuiască în creştet un smoc verde, de inspiraţie Temenea Chang. Un obraz, stângul, s-a lăsat acoperit cu fard auriu. Am privit cu deliciu în oglindă.

IULI. După o vreme, devenise limpede că acela ce se încumeta să dea o gaură ori să-şi îndepărteze un rival în anumite zone ale oraşului, avea de furcă mai devreme sau mai târziu cu IULI. De obicei, noi ajungeam la timp ca să-i putem aranja autopsia. Când IULI a dat semne de semioficializare, grangurii au hotărât să nu se amestece.

Am ales pantaloni de piele galbenă şi un tricou fără mâneci, din pânză de sac. Sandale, ochelari fumurii, o centură militară obosită.

Grumazul Grunjos. Pe când făcusem treizeci, iar WB şi Merian mă învăţau să îngrădesc în mijlocul balamucului general o lume mică, numai a mea, Grumazul adunase deja puţină faimă. La început,

dăduseră iama printre profesioniste, dar nu se sfiiseră să agaţe şi femeile singure, conform unei idei a lor mai vechi, anume că fiecare femeie singură e o târfă potenţială.

Am văzut în oglindă un cetăţean cu nimic mai frumos ori mai urât decât majoritatea celor ce umpleau străzile din Mauin la căderea serii. Mă ferisem totuşi să adaug recuzitei şuriul ori o punguţă cu „iarbă“ de colonii. Nu voiam să duc pe nimeni în ispită.

Poate că într-un amurg ca ăsta, în care şuierul aerului ce curge printre stupi se ascute, Merian a înghesuit în buzunarele unei sacoşe câteva-zeci de nimicuri, semne ale civilizaţiei, chipurile. Vreau să fiu singură câteva zile. Singură cu mine însămi, Gene. Păi, Gene a cerut vreodată să fie singur? Dar tu să mă aştepţi, gabore. Înţelegi că deocamdată nu mai putem fi împreună. După cele întâmplate. Singură. După…

Am mai stins din lumini, l-am sunat pe Olus. Bine bărbat, Olus.

– Ruudek e pe-acolo? am zis, gata să mă las înjurat.

– Ruudek e la budă, făcu masculul binedispus. Hei, arăţi grozav, amice! Cinăm o dată împreună?

– Mulţam, sunt logodit. Şi nici nu ştiu să spăl vasele. Ascultă, aş avea o trebuşoară cu Spot.

– Liber şi la o mie de trebuşoare. Oricum, mă gândesc să-i fac vânt. Aştept ceva prospătură, sunt totuşi un tip bine. Ce să-i zic?

M-am gândit o clipă.

– Kumanovo l-a suspendat de la zboruri?

– Sigur. La ce să te-aştepţi de la unu' ca el?

– Spune-i lui Spot că, dacă are chef, pe la nouă sunt la Abdul Rahman. Dacă nu, mai vedem noi.

– O să vină, căscă Olus. Ruudek ăsta e mort după vârtoşenia mea şi după ideile tale. Pe bune, ai ales exact nuanţa de fard potrivită.

Pe la opt şi jumătate, cu toată faţa vopsită, mă amestecasem într-un grup pestriţ, poposit pe Fergala, în faţa unei autoserviri de proteze. În vitrină îşi făcea meseria Octavian, cel mai protezat ins din oraş. De fapt, numai creierul, şira spinării şi un ochi îi mai aparţineau. Ca să nu-şi mai bată capul cu tot felul de curente estetice, posesorii lui îl vârâseră într-un cilindru de epoxi care urma să fie restul trupului său. Voiam să iau pulsul mulţimii aici, mai la margine, să mă conving că strada mă acceptă fără fasoane. Octavian singur mă recunoscuse, probabil, căci îmi făcu semn cu unicul său ochi adevărat, dar cum n-aveam de gând să înnoptez în faţa vitrinei, n-am văzut vreun pericol.

Nu-mi era foame. Puţin frică. Un gabor în stradă supravieţuieşte puţin, dar eu nu mai eram gabor. Era o seară călduţă şi parfumată, ca una din cuverturile ce împodobeau dughenele lui Abdul Rahman. Am cules de pe jos un chiştoc stins, mi l-am vârât între buze şi-am alunecat către Talid.

În aer stăpânea o muzică slabă, un vaier oarecum toxic. Era suma scurgerilor eliberate de o sută de magherniţe muzicale şi vocile miilor de zbanghii ce forfoteau printre pereţi. Talidul şi încă vreo trei cartiere nu sunt permise niciunui vehicul. Cum lumina zilei zburase de peste tot, nu mai găseai o

gospodină să dai cu tunul. Iar gură cască – numai dintre cei mai curajoşi şi mai iresponsabili.

Erau orele furtişagurilor, ţepelor, distracţiilor mărunte, zgârieturilor uşoare cu şuriul, primelor fumuri de „iarbă“. Orele pipăitului, tatonării, înţelegerii. Se făceau şi se desfăceau cuplurile, găştile. Vreo întârziată din cartierele cu stupi ieftini îşi pierdea castitatea, încălecată pe un automat. Vreun instalator venit din Industrii, care zăbovise prea mult prin preajmă, se pregătea fără s-o ştie să petreacă cea mai grozavă noapte a vieţii sale.

Iar ceva mai încolo, noaptea aducea orele afacerilor fabuloase, ale loviturilor răsunătoare şi, ce să-i faci, ale beregatelor tăiate. Nu prea multe. Compoziţia mulţimii care mărşăluia fără încetare până către zorii cenuşii îngăduia un dezechilibru consimţit, ce limita numărul boacănelor. În jurul focurilor încropite fără jenă între două vitrine aşteptau familii de cinci-şase clone, numai bune de angajat pentru vreo afacere slinoasă. Câţiva vânători de recompense, printre care cel puţin un fost IULI, îşi căutau victimele, ignorând cu profesionalism curgerea derutantă a reclamelor luminoase, hologramele obscene, drogaţii lipiţi de asfalt ca nişte abţibilduri. Fetele expunându-şi jartierele înţesate de rubine sintetice. Hermafrodiţii cu ochi oblici, trecând mândri şi singuratici, învăluiţi în zâmbete subţiri. Băieţeii cărora le venise rândul să facă pe fetiţele. Mecanismele autonome pentru coşniţă.

– Dacă nu mi-o aduci până la ziuă, te-am belit, îmi spuse un arab spătos, cu ochii înceţoşaţi.

Abia ţinea în lesă doi dulăi negri, cu canini şi gheare din oţel superaliat, albăstrui. Când mi se proptiseră în drum, îmi buşise o ghioagă de pumn

peste umăr, în glumă. Am scuipat chiştocul pe nasul dulăului mai timid.

– O s-o ai, am zis cam în scârbă.

El dispăru ca fumul. Eu am pornit-o mai departe. Nu-l mai văzusem în viaţa mea. Habar n-aveam despre ce vorbeşte. Astfel de confuzii se petrec deseori pe Talid. Abia dacă încerci să le lămureşti o iei mai uşor pe coajă.

„Tu, tu, tu, numai tu, tu, tu, numai tu, tu, tu, numai tu…“

Noi hituri.

Opt sute. O mie cinci sute. Treizeci. Opt sute.

Noi afaceri.

Urlete. Noi cicatrici. Gemete sub un podeţ. Nişte fese albe ca varul. Tremurul unui vagon subteran superrapid. O stea căzătoare. Un consumator păcălit invocând Grumazul Grunjos. Am ciulit urechile doar o clipă.

În faţa locului în care aveam eu treabă, o bătrână scheletică, ţinându-şi oasele într-o pelerină albă, îmi zâmbi ştirb.

– Sss, făcu ea, drumul tău nu e pe-aici, gulie.

Era o aluzie la smocul verde de păr. Am simţit o atingere uşoară puţin mai sus de gleznă. O cobră roşie, vărgată cu galben, îmi încolăcise piciorul. Pe urmă răsună un bâzâit subţire. Fascicule invizibile îmi palpară atente trupul, veşmintele, măruntaiele.

– Spune-i lui Abdul Rahman aşa: „Lumină ascunsă“, am mormăit.

Hârca şi şarpele ei dispăruseră într-un vârtej de fum. Dacă aş fi ţinut să alung uimirea din ochii amândurora ar fi fost de ajuns să le destăinui că Abdul Rahman avea câteva fiice, că „Lumină ascunsă“ era cea mai mică dintre ele şi că, odinioară, lucru pe care îl ştiam doar noi trei, o scosesem dintr-o porcărie adevărată. Peretele masiv se roti cu un pufăit.

– Şezi, luminate, mă pofti gazda într-o încăpere plină de perne.

Pe stradă, un prinţ de Cristal City se grăbea spre casă într-o gondolă pneumatică, grea de aur şi argint. Avusese fără îndoială de încheiat o afacere însemnată. Suita lui curăţa Talidul pe vreo treizeci de metri în faţă. Abdul Rahman dădu plictisit din mână.

– Da, răspunse el salutului meu, tot bogat. Sunt putred de bogat.

Nu-i era ruşine şi nici teamă s-o recunoască. Desigur că averea lui nu era clădită toată cu degete curate, dar majoritatea ţepelor sale aveau ca victime borfaşi cunoscuţi. Despre acest arab legendele spuneau că posedă un palat imens în subteranele oraşului, nedetectabil, că a reuşit să reactiveze pentru folosul propriu jumătate dintre sateliţii geostaţionari utilizaţi în ultimul război, că este doar unul din exemplarele unei familii de o mie cinci sute de clone, că e semnul lăsat pe Pământ de o fiinţă dintr-o lume a lui Sirius. Nimeni n-a avut vreodată destulă viaţă ca să desluşească adevărul în toate astea.

– Eram prea mic la sfârşitul războiului, îmi zise la a treia cafea. Vezi că lumea nu şi-a tras nici acum sufletul. Dacă n-aş fi fost atât de tânăr la refacerea jocurilor, eu aş fi acum stăpânul ei. Şi crede-mă că aş fi călărit-o bine.

Ar fi fost de ajuns să-mi rotesc ochii prin interiorul slab luminat, ca să-mi dovedesc contrariul. Un nebun nu poate manipula o lume de nebuni. Abdul Rahman îşi ascundea burta sub un veşmânt vechi, mai degrabă somptuos decât practic. Pereţii erau tapetaţi cu scrieri al căror izvor părea atât de îndepărtat în timp, încât ar fi putut foarte bine să nu existe. Nu era cotlon în încăpere fără un vas, o lampă, ori un alt obiect îngropat în ornamente ciudate şi inutile. Abdul Rahman bătea spre suta de ani.

– Cauţi şi nu ştii ce cauţi, zise. Aştepţi şi nu eşti aşteptat.

Putea să mângâie liniştit o bombă aşezată la picioarele lui şi să-şi închipuie că e mâţă. Travestiul meu şi vizita pe care i-o făceam nu se vedeau.

– Spune-mi tu ce caut şi ce aştept, i-am zis cam înţepat.

De fapt, mă bizuiam pe praful de sub tălpile lui. Furnicarul de agenţi care cumpărau şi vindeau în numele lui, furnicarul de nevăzuţi care-şi vârau nasul peste tot pe unde se simţea năduşeala banului, care ciordeau informaţia, oricât de măruntă, şi-i dădeau drumul înapoi pe ţeavă. Năimiţii care intoxicau cu zvonuri pentru a înnebuni pieţele şi din când în când îşi permiteau luxul de a ridica puţin cearceaful de pe adevărul gol-goluţ. Dacă Abdul Rahman ar fi săltat un deget, aş fi putut găsi un ac pierdut pe Talid acum doi ani. Păcat numai că el sălta degetele cam greu, iar eu într-adevăr nu aveam habar prea bine ce caut.

– Tot mai eşti în poliţie? mă întrebă.

– Sigur, am zis. Ce crezi?

– În care? Simţi cât e de moale?

Adică bucata de covor pe care stăteam amândoi. Sigur că nu aştepta un răspuns de la unul ca mine. Nici eu n-am chiţăit.

– Halal prezent, surâse el. Halal viitor. Nu simţi?

Sclifoseli de om cu bunăstare. Unul care-şi petrece viaţa încercând să-şi ferească pielea şi să se sature măcar o dată pe zi nu face deosebirea precisă între trecut, prezent şi viitor. Mori înainte de a învăţa să trăieşti ca lumea. Ăsta-i necazul cu oraşul nostru.

A trebuit să-i ascult câte o vorbă la cinci minute şi să-i surâd din când în când, pentru că aşa cerea eticheta. Am trecut în revistă toate cunoştinţele comune. Pe Talid începuse noaptea, o noapte călduroasă prin care se strecurau duhorile fărădelegilor, fumul ambalajelor puse pe foc şi tot mai multe năluci. Apoi l-am simţit înduplecându-se.

– Nu-mi place când mi se sparg vitrinele cu trasoare, zise fără nicio introducere. Aş fi mulţumit dacă ai deznoda povestea asta.

– Ca să-ţi spun drept, am suspinat, în noaptea aia am dat şi eu un încărcător în geamurile tale.

– E altceva, zâmbi larg. Tu eşti oaspetele meu oricând.

L-am lăsat să aştepte un semn de recunoştinţă.

– Cauţi un copil. Un peşte căruia i-am dat voie să umble prin împrejurimi îl folosea ca pe-un fel de ciobănaş pentru fetele lui. Tu crezi că dacă o să-l găseşti ai să apuci un fir.

– Şi nu e aşa?

– Un fir, da. Dar trăgând de firul ăsta, ce-ai să aduci la suprafaţă? Nu te osteni să mă iscodeşti, eu nu ştiu unde se găseşte acum Julio, piciul.

Am scos dintr-un buzunar ascuns perechea de butoni cu perle pe care i-o confiscasem malacului de la „Novostic“ şi m-am prefăcut că-i joc distrat. Fie-i ţărâna uşoară! Abdul Rahman nici n-a clipit. Dar el avea ştiinţă despre toate bijuteriile din oraş.

– Sigur că aş putea să dau de urma lui pentru tine. Dar ceva îmi spune că nu e bine încă să-l stârnesc din ascunziş.

– Atunci, îmi poţi măcar da de înţeles ce este acest „ceva“.

– Un şarpe mare căruia nu-i va ajunge nici pe-o măsea. O să-i ia ce-i trebuie, iar restul o să lepede la canal.

– Abdul Rahman, am zis, mai multă lume se interesează de puştiul ăsta. Şi de un lucru care nu-i aparţine, dar al cărui stăpân e pentru moment. Eu cred că tuciuriul ăla, Nkono, înainte de-a răposa, simţindu-se încolţit, a ascuns lucrul acela vânat de urmăritorii săi în palmele murdare ale lui Julio, piciul. Ar fi greu să controlezi asta?

Arabul bătu din palme. O pocitanie culeasă din lada de gunoi a vreunui atelier de genetică rapidă se desprinse dintr-un ungher, aducându-i sculele pentru fumat. Mai multe minute se scurseră în tăcere.

– Toate fiicele mele sunt bine aşezate acum, spuse. Niciuna dintre mamele lor nu mai trăieşte. Eu pot afla multe, Yablonski. Ascultând în treacăt zgomotele făcute în jurul afacerii ăsteia şi culese de puzderia mea de slujitori, am rămas impresionat de adâncimea pe care ele se regăsesc. Am primit

semnale slabe ca nişte ecouri, practic din toate palierele acestei societăţi. EU am fost impresionat, poţi să pricepi asta?

Puteam, sigur. Întotdeauna se dădea impresionat când i se părea că ar fi luat urmele unei tranzacţii grase.

– Atunci, am să-l găsesc pe copilul ăsta, am tuşit. Oraşul e pe cale să fie răsturnat ca un pahar de sticlă. Sub paharul acesta ne găsim noi, eu şi Julio. Nu se poate să nu-l dibui până la urmă. Şi când îl voi avea în mână nu va mai trebui să caut nimic. Am să aştept liniştit. Am să privesc. Vor veni cu toţii la mine.

Abdul Rahman chicoti:

– Eşti sigur că vrei asta?

– Nu. Nu sunt sigur. Ce să-i faci, trebuie să trăim cumva, nu? Dacă va fi Grumazul Grunjos, am să le iau beregăţile. Dacă vor fi furnicile tale, am să mă mulţumesc cu experienţa dobândită.

Abdul Rahman îşi uitase o sprânceană arcuită. Gândul că s-ar fi putut afla pe lista mea de suspecţi nu-i trecuse prin cap.

– Mi-ar plăcea să fie Grumazul, zise prudent. De la o vreme sunt cam sâcâitori.

– De ce nu pui pliciul de muşte pe ei, arabule? Ai oameni destui pentru o poliţie întreagă.

Negustorul se ridică, dându-mi de înţeles că vizita mea se apropia de sfârşit. Îşi drese vocea.

– Să nu te simţi jignit. Oamenii mei nu ţin la aşa ceva. Dacă ai de gând să te vânturi nopţile astea prin Mauin, să ştii că n-ai să fii singur. Am să fac

un semn pe fereastră. Din când în când trebuie să dormi. Din când în când trebuie să mănânci. Din când în când ai nevoie de o armă ori de un sân de femeie. Ei pot face toate astea fără ca tu să-ţi dai seama. Subtil. Aşa i-am învăţat. Dar nu sunt la fel de buni în chestiunile mai, hm, mai brutale…

– Mulţam frumos, am zis pregătindu-mă să ies în stradă.

Pe când dădeam să vâr la loc în buzunar perechea de butoni de care, drept să spun, uitasem între timp, Abdul Rahman mi-i luă cu indiferenţă.

– Un club pentru granguri din Cristal City mi-a comandat mai multe perechi din astea. Să tot fie vreun an de atunci.

– Ce fel de granguri? am ciulit urechea.

– Prinţi. Negustori. Generali. Consilieri. Cântăreţi. Târfe.

Talidul părea acum un torent mut de umbre negre şi albastre, brăzdat uneori de fulgerele neonului. Am auzit un ţipăt în capătul celălalt, înceţoşat. Câte o gheară ţâşnea din întuneric apucând ce era de apucat. Am ridicat privirea spre cerul nevăzut, captiv între acoperişuri, acolo unde ar fi trebuit să se afle Cocoon.

– Am început să fac valuri, mi-am zis.

8

Cetăţeanul obişnuit al Mauinului, dacă-i pot spune aşa, şi în special cel al Talidului, adică acela pentru care strada e o dormeză, iar noaptea, o dulce plăpumioară, e plin de dispreţ ca o cobră hepatică. El îl dispreţuieşte pe cel venit din Ghermana, pe hardistul mirosind a fum, zdrăngănindu-şi ţintele incastrate în piele, pentru că, deşi iubitor al muzicii, din pricina lipsei de discernământ şi a excesului de brutalitate, în ochii Mauinului hardistul rămâne un sălbatic. Nu dă doi bani pe viaţa unuia din Industrii ori a unui nenorocit din cartierele numerotate, fiindcă aceştia s-au mânjit până-n albul ochilor cu mâlul urât mirositor din care şi-au alcătuit traiul, trudă, sudoare, somn îndobitocitor şi cultul tubului digestiv.

Dispreţul îl cuprinde, de asemenea, la apropierea militarului din Maetzig sau a semizeului din Cristal City. Pentru omul Mauinului, aerele lor sunt înjurături de mamă, căci, deşi aparţine el însuşi unei caste, nimic nu-l împiedică să fie vesel şi prietenos. Chiar dacă în vremea asta ţi-a săltat ţoalele ori viaţa.

Mai devreme sau mai târziu, aveau să mă adulmece. Sub reclama luminoasă a unei videoteci, am zărit şuncile lui Ruudek. Când se aprindeau primele trei litere, roşii ca sângele, îşi potrivea băsmăluţa de pe frunte, ca să nu-i pice năduşeala pe lentilele negre ale ochelarilor. Când sticleau

celelalte trei, verzi, ieşeau în evidenţă cei doi oameni de afaceri, un chinez parcă uscat la fum şi un arab cocoşat cu care găsise de cuviinţă să demareze o partidă de zaruri pe asfalt. Erau plini de petice ca ultimul prezervativ. Şmecherii îl înfiaseră pe Spot ca pe unul de-al lor, drept care m-am apropiat în pas săltat.

– Ultima, îi lămuri Ruudek, împungând spre mine cu bărbia. Mi-a venit gagiul.

Domnii mă trecură prin filtrele vederii lor urduroase şi plăcându-le smocul meu verde încuviinţară. Zece secunde mai târziu, ne cufundarăm cu răsuflările tăiate în şuvoiul de umbre multicolore ce umpluse Talidul, pentru a ieşi teferi pe malul celălalt, braţ la braţ, ca o pereche de tineri însurăţei. În zona asta, dughenele nu măsurau mai mult de zece metri pătraţi, crescuseră una într-alta ca ciupercile, ba se revărsaseră din plin şi pe trotuar. Lesne îţi pierdeai privirile în nebunia luminoasă ce le învăluia şi darul auzului sub umbrelele de folie ale magherniţelor cu muzică. În dreptul lor, Spot dădea într-un tremurici pe care nu şi-l putea controla.

– Dragoste, dragoste, da' n-ar strica să băgăm ceva la maţ, zise. Am ocolit ciotul unei conducte de abur sub presiune, care avea să fâsâie până către ziuă în centrul unui nor albicios şi fierbinte, când unul dintre instalatorii Industriilor, luându-şi inima în dinţi, avea să-l astupe. Alunecarăm în golul strălucitor al unui „pică tava“ din care fumul şi zgomotul răbufneau ca dintr-un vulcan.

– Ochii pe mine! zbieră Ruudek.

– Mişcă! am încuviinţat.

Şi porni unduind provocator prin balamucul general, spinări şi fese năclăite de sudoare, strivindu-se unele de celelalte, fum acru, moace angelice nerase cu săptămânile, perechi de toate soiurile giugiulindu-se, boxuri, degete lipicioase, borhot, cipuri şi scuipaţi. Fondul sonor era un răget general din care o ureche de artist ar fi putut distinge o glumă porcoasă, un hohot, chiţăiturile victimelor, fluierături şi o melodie arăbească subţire ca şnurul.

Ruudek se aşeză plescăind în faţa unor tăiţei vânturaţi prin vreo şapte feluri de sosuri de consistenţa vopselei. Eu m-am ales cu nişte melcişori rumeni şi crocanţi, din aceia pe care-i numim „gâlme“ şi care se prăsesc cu miliardele în uriaşe rezervoare de beton, foste buncăre.

Am clefăit vreo zece minute în linişte, dacă linişte se putea numi, aruncând printre înghiţituri priviri goale viermuielii din subsol. După felul în care alesese masa, am dedus că fetiţa se simţea aici ca acasă.

– Lucrăm cu Abdul Rahtnan? făcu el râgâind politicos cu mâna la gură.

Am dat din cap cam în diagonală, adică nici „da“, nici „nu“.

– Vreau să ştii un lucru. Cineva s-ar putea simţi foarte mulţumit ca dimineaţa să-şi încalţe papucii pe pieile noastre aşternute lângă pat. Vreau să-ţi fie limpede. Cât suntem suspendaţi, mai bine te-ai întoarce la Olus.

Spot îmi fură un melcişor din blid.

– După fundul cui ne ţinem? se interesă.

Ca unul care muncise cu dosul din greu la viaţa lui, îi făcea plăcere să folosească astfel de expresii.

– După mai multe funduri.

M-am aplecat.

– S-ar zice că nu suntem chiar singuri în tot rahatul, da' eu zic să nu-ţi faci prea multe iluzii. Cazul ăsta seamănă cu un ghem pe care ni l-au azvârlit ca unor mâţe. E cam hărtănit şi are multe capete false. S-ar putea să tragem numai de unul şi să ne scoatem. Da' nici în privinţa asta nu te sfătuiesc să-ţi faci iluzii.

Prin fumul gros am văzut în celălalt capăt al subsolului un filfizon care buşea un hardist pe jumătate inconştient. Mulţimea colorată se concentră acolo, câteva clipe, apoi se relaxă, comentând fazele mai palpitante.

– Puştiul, Julio, pare să fie cel mai tentant. Dacă el are într-adevăr ceva şi dacă în noaptea aia, când cu încăierarea, Grumazul Grunjos a vrut să pună mâna pe ceva-ul lui, împuşcăm mai mulţi iepuri. Dacă nu cumva, între timp, iepuraşii ăştia or să ne ronţăie.

– Pricipit, zise Spot. Tu alergi după copil. Şi eu?

L-am privit cu dragoste nedisimulată. Dădea bine în locul ăla.

– Cred că lumea asta ţi se potriveşte ca o mănuşă. Poate n-ar strica să te învârteşti câteva nopţi pe-aici. Aranjez eu cu Olus.

– Ce spui?! protestă el, dar cam fără vlagă.

– Uite ce spun. Ştii o grămadă de coarde şi fetiţe. Plus jumătate din populaţia de fani nebuni. Azvârle

câteva pietre în baltă. Desfă sacul cu poveşti. Între două distracţii, zugrăveşte un tablou cu Julio ăsta. Spune-le că e periculos ca unul atins de lepră şi cel care-l va atinge se va umple şi el de bube. Şi din când în când mai scapă o vorbă.

– Care?

– Că Grumazul Grunjos e pe ducă fiindcă un grangure care nu şi-a murdărit vreodată încălţările prin zoaiele Ghermanei şi-a pus în gând să-i ducă cu preşul. Că se foloseşte de ei ca de un dinte stricat cu care mai mesteci până te duci să-l scoţi. Asta o să-ţi aducă ceva glorie.

– Cam multe minciuni până şi pentru unu' ca mine, suspină Ruudek. S-ar putea să mă trezesc luat de urechi. Da' asta îmi dă o idee pe care-o să ţi-o servesc mai încolo.

Dacă şi el începuse să aibă idei, urma să pătimim din greu. Se întorsese lumea cu fundul în sus.

Între timp, am prins cu coada ochiului oarece mişcare. Un gălbejit cu o vestă tăiată din blana unui câine se aplecă peste tejgheaua de un kilometru a barului, să ceară câteva pliculeţe cu „albastru gros“. Toată lumea priza drogul ăsta în timpul liber. Unul din cei doisprezece barmani îl servi şi schimbară câteva vorbe. Asta era o întâmplare ca atâtea altele, dar privirea scurtă pe care ne-o aruncă gălbejitul se dovedi prea precisă.

– L-am văzut şi eu, încuviinţă Ruudek fără să se întoarcă. Poate că are bucurii la unul din noi.

– Eu am cam terminat instructajul, am zis oarecum îngrijorat. Ce-ar fi s-o tăiem?

– Aşteaptă!

Luă de pe masă un pahar gol de cafea şi se întoarse leneş în direcţija tejghelei. Blana de câine se pierduse printre domnii clienţi. Barmanul ne privi absent, scărpinându-se pe ceafă.

– Grumazul, suspină Spot interpretând scărpinatul cum se cuvenea. Barmanul ăsta mi-a fost amic.

Am simţit un gol nesuferit în stomac. Ieşirea se întrezărea prin fum, la vreo treizeci de metri. Între noi şi ea foiau cel puţin două sute de persoane capabile să mânuiască un şiş la înghesuială.

Mi-a fost frică.

– Trece şi asta, făcu Ruudek compătimitor. Suntem mai în siguranţă aici decât dacă ne ridicăm.

Băgă mâna în buzunarul jeanşilor săi decupaţi. Nu puteam să-mi închipui că e atât de prost, încât să pornească aici o competiţie cu şuriele. Şi nici nu era genul lui. Apoi scoase o batistuţă roşie, pe care şi-o atârnă cuminte la cingătoare. Semn, pentru oricine ar fi avut chef, că e pe liber.

– Explică-mi, am mormăit.

Se scobi atent în dinţi cu unghia degetului mic.

– Dacă barmanul nu s-a scărpinat întâmplător, gălbejitul ala e încârdăşit cu Grumazul. Şi dacă într-adevăr are treaba cu noi, ne-a scutit de o bucată de drum. Oricum nu ne strică să le vârâm zâzania în oase.

– Eşti sigur că nu pe mine a pus ochii?

Fetiţa oftă cu satisfacţie.

– Uită-te puţin în jur. E plin de coarde, cum bine ziceai. Aici toată lumea respiră sex. Crezi că un tip

de la Grumazul ar rezista mai mult de zece secunde fără să scoată o mitralieră şi să-i cureţe pe toţi? Afară doar de cazul în care…

– Afară doar de cazul în care i se scurg şi lui ochii, l-am completat. Nu toţi cei care au depus jurământul de castitate pentru Grumazul îl şi respectă. Dacă are treabă cu noi, tu eşti vedeta. Jos pălăria, amice! Ce facem?

Era domeniul lui şi trebuia să-i dau ascultare.

– Nimic. Să ne vedem mai departe de-ale noastre. Şi, ăăă, n-ar strica să te arăţi niţel mai afectuos…

Am înghiţit în sec, ceva mai relaxat. Dinspre plafon, în lumina lămpilor cu argon coborâse un damf greu, ameţitor. Pe urmă, boxele trosniră şi ne îngropară în decibeli nepolizaţi. Ar fi trebuit să ai timpanele de tablă.

– Ne vedem mâine, propuse Ruudek. Am să-ţi spun ce-am făcut.

– Bine, am zis. Dar tot aşa, mai pe seară! Vreau să încerc o figură cu Abdul Rahman. O figură în Cristal City.

Amicul şuieră ironic. De-alde el pomeneau Oraşul de Cristal de două-trei ori în viaţă. L-am înţeles.

– Ziceai că te bântuie o idee.

– Mai multe, făcu Spot. Nu ne putem bizui numai pe umbrele lui Abdul Rahman şi pe dom' Kumanovo înfipt acolo sus, în cer.

– Vrei o reţea de acoperire aici, în Mauin, am spus. El dădu din cap.

– Dacă tot umblu să intoxic cu zvonuri lumea bună, nu văd de ce n-am trage şi unele foloase imediate. Nu strică să ştii că mai mulţi ochi te ginesc fără să-ţi vrea răul.

– Ce spui?! m-a pufnit râsul. Ai să dormi mai liniştit în văzul fetelor lui Temenea Chang? Au să te ascundă nişte hermafrodiţi în poală când o fi să dai de bucluc?

Şi într-un acces de simpatie m-am aplecat să-l mângâi pe mână.

– Las'că ştiu eu mai bine, mormăi el.

Pe ce-am mai scump că gestul meu îl mişcase.

– Tropăim prin cocină, zise. Cu ce speri să ne alegem?

I-am spus, deşi nu trăgeam nădejde să înţeleagă.

– Vreau multe piei ale Grumazului Grunjos, fie ei amestecaţi în daravera asta, fie nu. Vreau ca oricine să se poată plimba liniştit după apusul soarelui prin Mauin, ca şi prin Ghermana, şi asta de mai multe ori la rând. Vreau să frig la tălpi câţiva domni care-şi umplu foalele cu aer, cu aer adevărat, neînnobilat cu vânturile ăstora din stradă. Vorbesc, desigur, despre ăia care ştiu ce-i aici şi se bucură.

Spot îşi suflă nasul.

– Tu vrei să razi ca pe nimica un mod de viaţă. Sigur că-i mai uşor să strici decât să bibileşti, da' ce-i aici s-a adunat cu linguriţa ani în şir, zeci de ani. Viaţa asta nu e a celor care au ştiut numele ăleia de i-a alăptat, ci a plozilor făcuţi în eprubetă şi-a clonelor şi-a puştilor care-au dat fuga la primul atelier genetic să se joace de-a „uite sexu',

nu e sexu'", când le-a venit vremea. O furtună cum ai vrea tu să stârneşti se-ntâmplă o dată la o sută de ani. Şi atunci suflă unul cu două perechi de coaie în nădragi, nu un neica nimeni ca tine.

După vreun minut, am închis gura, că o uitasem aşa. Şi pe urmă, înainte de a apuca să-l trimit undeva, am simţit ceva ca o uşoară descărcare electrică în lobii urechilor. Nu ca să mă laud, da' măcar cu atât m-am ales în zece ani de patrulă: o piele sensibilă la privirile prea intense.

– Începe, ştiu, făcu Ruudek.

M-am mişcat natural şi-am deosebit trei secvenţe. Unu: gălbejitul cu blană de câine înghesuit în compania unor cetăţeni cu care nu ţi-ar fi plăcut să-ţi petreci vacanţa. Se uita spre noi, dar parcă ar fi avut în faţa ochilor un peisaj cu hârci. Aşa-şi dau unii dragostea pe faţă. M-am mai aplecat o dată ca să-l mângâi pe Spot în văzul întregii clientele. Se auzi un fel de rumoare.

Doi: gagiul dând peste cap o halbă în care mai bine de optzeci la sută din spumă provenea din pliculeţele cu „albastru gros". Doză de mârlan. Ruudek îmi respinse mâna sclifosindu-se şi aşa, ca din întâmplare, îi aruncă o ocheadă. Ocheada îl izbi în plin.

Trei: trebuia împins puţin de la spate. M-am aplecat pentru ultima oară şi i-am şters fetiţei o palmă, nu prea tare, dar grozav de zgomotoasă. Am privit triumfător în jur, ca orice mascul care şi-a cuminţit drăguţa. Omul nostru venea cu două sute la oră.

– Eşti bun, nu? zise, frânând la câţiva milimetri de masă.

Cum nu se mai caftise nimeni de vreo zece minute şi distracţia lâncezea, cetăţenii se înghesuiră iute în jurul nostru. Barmanii luaseră o mică pauză. Am ridicat încet capul să-l pot studia în voie şi am servit o scobitoare. Ruudek se smiorcăia evaluându-l printre degete.

– Minune! am zis scârbit. Un câine vorbitor. Câinilor de obicei le plac oasele. Vrei osul meu, cuţu?

Parte din cetăţeni au râs. Parte au guiţat nerăbdători. Fiul Grumazului Grunjos se încruntă, făcând eforturi supraomeneşti să compileze. „Albastru gros“ îl lovise greu, băgându-i pulsul în draci. Avea ochi mici de tot, o ureche ferfeniţită şi un belciug de aur în nas. Monturile degetelor erau nişte nuci uriaşe. Ca să acopăr cei două sute de centimetri cuprinşi între ţurţurii frizurii şi bocancii ghintuiţi, mi-a trebuit vreun minut.

Îşi concentra atenţia asupra lui Spot.

– Vii cu mine? îi suflă în obraz.

Romantic. Ruudek se mai smiorcăi un pic şi pe urmă pe Deng cea mare înălţă spre el cei mai curaţi ochi pe care i-am întâlnit vreodată. Zâmbi, făcu un semn discret spre mine, îşi puse eternii săi ochelari negri.

– Ţi-e frică de păpădia asta? continuă musafirul. Hai să mergem!

Experţii în încăierări se foiră, simţind nodul psihologic. Spot se lăsă vrăjit de ceea ce gălbejitul afişa drept zâmbet şi încercă să se ridice. L-am trimis la loc cu un backhand. Am smuls primele ovaţii. Pe urmă m-am răsucit, săltând fundul din scaun.

Pumnul veni şuierând, dar pentru început nu reuşi decât să-mi şteargă obrazul. Nu mai era timp pentru încă o încercare. Am împins masa către vesta pretendentului, iar tăblia s-a proptit în organele bărbăţiei sale. Înainte de a icni îndoindu-se, i-am vârât trei degete în plexul solar. Individul răsuflă uşurat, decartând la picioarele noastre tot meniul pus la păstrare în stomac. M-am ferit la timp.

– Eşti plin de farmec, i-am declarat. Simt că nu-ţi mai pot ţine piept în ale dragostei.

Era hotărât să egaleze şi încă destul de repede. Scutură din cap mugind şi făcu doi paşi laterali, pentru a ocoli masa prăbuşită în băltoaca multicoloră. M-am sprijinit cu cantul încălţării în rotula lui ca o farfurioară, după care, în vreme ce se prăbuşea, m-am pregătit să-i dau lovitura de graţie. Voiam s-o şterg şi să-l las în braţele fetiţei Ruudek. Primul ajutor, dragostea la prima vedere, tot tacâmul. Muc şi sfârc.

Apoi, am alunecat. Răsunară chiote de bucurie, îndemnuri, sudalme. Am văzut ca într-o străfulgerare lămpile plafonului prăbuşindu-se şi faţa speriată a amicului Spot. M-am răsucit pe o coastă, ca să nu nimeresc dedesubt. Ţeasta îmi explodă în mii de fărâme strălucitoare, spoind oglinzile pereţilor. Am prins-o în palme ca să mă conving că nu e aşa. Atunci veni a doua lovitură, cumva cam de sus. Când am deschis ochii, tricoul se umpluse de sânge. Am dedus că jumătate din limbă s-a dus dracului.

– Lasă-l, zise Spot mieros. Lasă-l naibii şi hai să căutăm un colţişor liniştit. Nu face să te mânjeşti cu unul ca ăsta.

Blană-de-câine îndepărtă cu părere de rău talpa bocancului de nasul meu şi luă fetiţa pe după

umeri. Se simţea generos, dar îi lipsea ceva. Se aplecă şi mă culese ca pe un gunoi.

N-a fost un marş triumfal. În vreme ce mă transporta către ieşire, clientela se întoarse la tabieturile ei. Boxele bubuiau în legea lor.

– Pe mâine, puiule, făcu Ruudek în zeflemea.

Dar eu ştiam că nu face mişto. De fapt, a fost ultimul lucru pe care l-am ştiut înainte de a mă izbi frontal de uşa metalică.

Mai târziu, pe Talid. Începuse să plouă cuminte, cu stropi ca nişte linioare piezişe de lumină. Am simţit răcoarea aerului şi o greutate mare pe care o sprijineam cu bucile. Nu pricepeam ce poate să fie, de ce m-au atârnat cu capul în jos. Încet de tot, văzduhul şi asfaltul se aşezară la locurile lor fireşti.

Am căutat să mă trag mai în spate, să nu-mi cadă ploaia pe faţă. Când m-am proptit cu spinarea de un perete, abandonând picăturilor jumătate din pulpe, ceva mi s-a desprins de pe piept şi a fugit să se ascundă în întuneric. Acolo a mai lipăit câteva secunde. Mă făcuseră la buzunare.

Undeva se tângui sirena unui modul etanş al poliţiei. Al unei poliţii. Prea departe. M-am ridicat anevoie, scuipând cheaguri compacte, şi-am pornit-o copăcel, sprijinindu-mă de fiecare ieşind al peretelui. În afară de o mică plimbare, nu vedeam de ce-aş mai putea fi în stare.

Talidul fugise tot să se adăpostească de ploaie şi, ca urmare, societatea se compactase pe trotuare, într-o atmosferă plăcută, albăstruie. Se vorbea molcom, cu glas scăzut şi o anume plăcere. Asta nu împiedica pe nimeni să-şi vadă mai departe de

ale lui. Nu era pace în junglă. Doar un spaţiu mai mic de manevră.

Am făcut vreo sută de metri în totală imponderabilitate, fără o ţintă anume. Furnizorii zdrenţăroşi de „iarbă“ ieftină dispăreau prin firide, chiţăind ca nişte şobolani. Negustori de mizilicuri şi gândăcei copţi „soft“, trecuţi prin multe bătălii cu chilipirgiii, îşi înţepeneau labele pe grătare. Peşti rafinaţi mă cântăreau cu dispreţ, înainte de a-şi împrăştia puicuţele, atât de fragile în aparenţă, că se prelingeau pe sticla vitrinelor asemenea unui cârd de meduze. De obicei nu-i sperie sângele ori vânătăile. Orice tip scos din funcţiune e o pradă uşoară şi tentantă. Cu toate astea, m-au lăsat în pace.

După o vreme, m-am oprit în faţa unei vitrine şi mi-am lipit fruntea de geamul rece ca gheaţa. Răceala a făcut linişte sub osul frontal, aşezând la loc cuburile risipite ale memoriei. Acolo stăpânea o lumină lăptoasă pe care o puteai molfăi, iar trotuarul, prin cine ştie ce miracol, rămăsese pustiu. Nu se auzea nici măcar ploaia.

La o jumătate de metru în faţă, ceva se mişcă lent, şerpeşte, ca prin ceaţă. Apoi încremeni. Apoi se mişcă iarăşi. Am dat înapoi clătinându-mă şi am deschis ochii de-a binelea.

„WON TAI’S BAEDECKER SEXANT – SPECIAL ORGANIC INTERŞANJABIL – LIVRARE RAPIDĂ“

Un magazin de sexanţi. Nu-mi aminteam să-l mai fi văzut prin zonă, dar în Mauin dacă ai pierdut contactul cu vitrina mai mult de patruzeci şi opt de ore ai mari şanse să te rătăceşti. Totul se schimbă.

– Intră, stăpâne! Alege după placul inimii!

Era un bărbat scund de statură, fără vârstă, fără trăsături. Mă luă de mână cu simplitate şi mă duse înăuntru. fără să întâmpine împotrivire. Pentru el eram un client ca oricare altul. Pentru mine putea fi o gazdă temporară. Dispăru în spatele unei perdele, acordându-mi toată încrederea cuvenită. Am dat roată cu privirea. Nu se zărea niciun fel de marfă. Doar linii moi, înecate în umbră şi un fel de dune frumos drapate, odihnitoare, nişte cearşafuri ascunzând un maldăr de perne.

Am dat să trec de perdea. Atunci cearşafurile lunecară cu un fâsâit straniu şi încăperea în centrul căreia mă găseam se umplu de sexanţi. Câteva clipe Talidul îmi păru un paradis pierdut…

Niciunul din ei nu-mi ajungea până la umăr. Făcuseră cerc în jurul meu, neîndrăznind să se apropie prea mult, privindu-mă – cei ce aveau ochi, mormăind – cei ce primiseră buze, clătinându-se – cei cărora le fusese încropit un trup. Ceilalţi fuseseră aduşi, căraţi de semenii lor mai norocoşi.

Grumazul Grunjos nu-i prigoneşte pe fabricanţii ori pe vânzătorii de sexanţi, ba chiar dimpotrivă. În jurămintele lor stă scris că sexul e o necesitate indecentă, care trebuie rezolvată în mod decent. Un sexant e o astfel de modalitate, fabricată în manufacturile geneticii rapide.

Am realizat că ultimul lucru pe care l-aş fi dorit era să-mi petrec noaptea printre falusurile hipertrofiate, perechile de ţâţe umblătoare, pubisurile înzestrate cu un simulacru de creier. L-am îmbrâncit pe unul mai îndrăzneţ, care dădea semne că ar vrea să mă atingă. Se auzi un fel de scâncet.

– Mâin’ sear’, hârâi, căci, cine ştie de ce, îi cususeră nişte corzi vocale. Mâin’ sear’. Julio. Pici

Gherman. Termoc’. Termoc’. Mâin’.

9

Cred că am mai spus-o cândva, dar cine a avut răbdare să-mi caute în coarne (poate cândva Merian, poate vreo panaramă sedusă de clinchetul metalic al buzunarelor mele), vine o vreme când fiecare, dacă a avut norocul să trăiască destul, se descoperă impregnat, îmbibat cu unul dintre sosurile pe care le-a servit în minunăţia asta de oraş. Dacă s-a legănat în unde moi de miere şi lapte, dulcele îi va stăpâni sufletul. După el va alerga până la moarte, el o să-i picure de pe buze, din priviri. Cu dulcele te va termina. Cel blagoslovit cu acru şi amar, cu buricele degetelor însângerate de spini şi dosul vânăt, o să te calce în picioare. Nu se pot dezbăra de ce-au învăţat. Cine a adulmecat o viaţă numai duhori grele o să fie încredinţat până la moarte că este înconjurat de hoituri. Şi aş putea coborî aşa pe scara valorilor, dacă n-aş fi obosit între timp ca, pe orice drum aş apuca, să scap într-o hazna.

Nu toate dimineţile sunt la fel. Am deschis ochii într-o baie călduţă de lumină albă, mângâietoare, în faţa căreia te simţi oarecum nevrednic şi mi-am zis că ăsta trebuie să fie soarele. De unde soare? Dar pe urmă mi-am golit ţeasta de gânduri şi-am luat totul de-a gata. Când vrea, Abdul Rahman poate orice.

Deasupra desluşeam o faţă strălucitoare de umezeală, cu trăsături îndulcite de nuanţa măslinie

a tenului. Probabil că era fata pe care mi-o vârâseră spre zori în aşternut, în scopuri terapeutice. Chipul dispăru într-un labirint de văluri holografice.

Am plescăit din buze, însetat. Îndată, la lungimea braţului, am descoperit un pahar frumos împodobit din care am sorbit cu înghiţituri mici şi rare. La fiecare înghiţitură, jumătatea de limbă teafără protesta. Mi-am adus aminte de gălbejitul cu care îl disputasem pe Ruudek. I-am urat noroc în viaţă.

Pe latura opusă a mormanului de perne în care îmi depozitaseră mădularele, oglinzile îmi vorbiră despre munca depusă în zori cu rămăşiţele subsemnatului. Câteva copci şi o duzină de plasturi asimilabili. Ceva mai încolo, într-un pachet curat, tricoul, nădragii, încălţările. Totul ca scos din cutie.

Un slujitor fără chip mă ridică în capul oaselor şi mă cocoloşi ca pe un prunc. După vreun ceas, mă îmbrânci uşurel spre odaia de alături.

– Poftă bună, zise Abdul Rahman. Cât invidiez tinereţea! Tinereţea face ca o noapte să nu semene cu cealaltă.

Desigur, ăsta era un comportament tipic pentru unul ca el şi nu văd pentru ce l-aş fi pus la inimă. Aşadar am garnisit stomacurile pe îndelete. La dulciuri, lăsă să-i scape ceva foarte vag, ca o umbră a unei păreri de rău pentru patimile mele, însă numai pentru câteva clipe. Slujitorul aduse până şi struguri adevăraţi.

– Arabule, ziua se târăşte pe nesimţite, m-am dat eu rafinat. M-ar aranja nişte privilegii de-ale tale.

Mi-a luat un sfert de ceas să-i relatez în termeni simplificaţi cum îl înfipsesem pe Spot în coasta

Grumazului Grunjos şi cum speram ca el să joace rolul unei fumigene în stupul lor blestemat. Mi-a mai trebuit un sfert ca să-i expun cealaltă faţetă a urzelilor mele, dar nici n-ar fi fost nevoie de atât pentru că deja pe la mijloc mijise un zâmbet, semn că ideea îi plăcea, deşi o vedea cam naivă.

– O călătorie spre Cristal City e ca o călătorie spre centrul pământului, spuse el, nu ştiu de ce.

Ca să-l scot din ale lui nu puteam opta decât pentru o gogomănie atât de mare, încât să-i ia respiraţia câteva secunde.

– Numai că în centrul pământului e tare întuneric, cred…

În mare îi dădeam dreptate, dar eu aveam nevoie acum de mişcare. Nu poţi îmbina întotdeauna plăcutul cu utilul. E clar că nu s-a născut încă omul care să-l manipuleze pe Abdul Rahman. Asta ar putea s-o facă doar întâmplarea, doar un şir copleşitor de factori imprevizibili. Pe spinarea lui însă, dacă mă ţineam bine, puteam trage oarece foloase, ca un purice în coafura unei mâţe.

Chiar la mijlocul unei fraze, suta de ani tolănită în faţa mea aţipi. Am aşteptat cătrănit să se întoarcă şi între timp am mai răscolit datele problemei, cu speranţa că va mai sclipi câte ceva. Îmi place, ca să zic aşa, să lucrez pe timpul adversarului.

La puţin după prânz mi-a venit inima la loc.

Motorul arabului era un Triangle cu o turbină din generaţia a treia şi şaisprezece capete de accelerare dispuse radial. Din pricina emailului negru şi a lungimii exagerate, mă ducea cu gândul la un şerpălău mort. În burta lui însă nu alunecarăm decât Abdul Rahman, pilotul şi cu mine. Abdul

Rahman se tolăni pe mătasea canapelei din spate, plesnind distrat dintr-o nuieluşă.

Orbecăirăm o vreme prin subsolurile uitate, pilotul stinse luminile, după care, să vezi şi să nu crezi, motorul pică pe unul dintre segmentele reţelei şase, permisă accesului spre Cristal City. Traficul părea amorţit.

– Abdul Rahman, am zis, de ce nu poţi tu trăi în Cristal City? Sunt şi pe-acolo pivniţe.

– Mi-e mai greu să trec porţile de-acolo-ncoace, mă lămuri el. Îmi curge sânge din nas.

Era o explicaţie ca oricare alta. Zece minute mai târziu, în faţa porţii doi-vest, patru căşti negre se aplecară peste carcasa vehiculului, nu ca să ne zâmbească ci, la o adică, dacă erau ceva probleme cu identitatea, să ne facă terci. Abdul Rahman nici nu se osteni să le acorde atenţie, în schimb îmi plesni nerăbdător o nuieluşă peste ceafă. În înţelegerea noastră, eu trebuia să par un slugoi al lui, un preş pe care-ţi ştergi picioarele. Totul mergea uns.

– Liber! făcu unul din cei patru.

Am pornit-o uşurel prin tunel, până ce ghidajul ne-a prins şi s-a acomodat cu noi. Pe urmă am luat viteză, iar raza ne-a tras, înfăşurându-se ca o aţă pe mosor. În punctul critic al porţii trebuia să atingem doi Mach.

– Ce s-a-ntâmplat cu adevărat aici? l-am întrebat pe arab.

Dădu din umeri, deşi la vârsta lui ar fi putut s-o afle. Ultimul război ne-a procopsit cu mai multe astfel de locuri, pe care tehnicienii le-au numit simplu „fracturi“. Cristal City a fost clădit pe un

poligon mărginit de nouă „fracturi“. Încă una se mai află în Industrii şi e folosită în scopuri experimentale.

Am simţit urechile ţiuindu-mi. De-aia e Cristal City atât de curat. Cei care s-au apropiat cu vehicule insuficient de rapide s-au împotmolit în punctele critice, prizonieri ai unor dimensiuni lipicioase, ai unui spaţiu cu proprietăţile smoalei. De-acolo i-au cules echipele de intervenţie. Iată de ce Cristal City nu-i de nasul curvelor de doi bani, al muritorilor în zdrenţe, ori al lefegiilor ca mine. Cine-şi permite un motor adevărat? Se mai putea ajunge pe sus, dar bateriile instalate de IULI se dovediseră din cale-afară de irascibile şi eficiente. Un Cocoon arogant şi inconştient a cărui doborâre fusese muşamalizată cu uşurinţă, putrezea ca pildă lângă poarta doi-nord.

Răsună un bâzâit scurt. Abdul Rahman chicoti. Pilotul îşi decuplă ordinatorul cu ambiţia de a face el însuşi frânarea. Undeva, în faţă, juca o pată luminoasă.

Am fost în Cristal City de patru ori, de fiecare dată, ca să zic aşa, în misiune. Spun mai uşor „am fost“ decât „am văzut“. Ce puteai să vezi prin ferestruica modulului etanş? Puţin cer, muchia orbitor de albă a unei clădiri… „Triangle“ tuşi grav, înţepenind într-o linişte asurzitoare. Am tras o duşcă de oxigen şi-am dat de o parte carlinga fumurie, în ideea că-l voi ajuta pe arab să-şi mişte kilogramele.

În Cristal City cineva făcuse primăvară. Atâta spaţiu liber mai simţisem în jurul meu doar în zborurile de noapte. Am avut senzaţia că-mi sar copcile de pe belitura buzei. Mă dureau toate cele. Tălpile au alunecat încet, executând o piruetă la mijlocul unei dale semănând cu faţeta şlefuită a

unui diamant, dar ar fi putut fi la fel de bine oglinjoara unui ochi uriaş de muscă, îngropată acolo. Atingerea lui părea vie. Am privit lacom, căutând să reţin cât mai multe. N-am văzut mare lucru.

Adia un vânt slab, mişcând de colo-colo zgomote slabe şi confuze, lipsite de sursă. Undeva, într-un loc până la care mi-ar fi trebuit un secol să ajung, am văzut forme imense fluturând ca steaguri într-o lumină viorie. Trebuie că erau totuşi nişte clădiri. Acolo poate că supravieţuia cineva nevăzut, cu ale lui, cineva care, dacă ar fi privit cu totul întâmplător pe o fereastră, ar fi zărit nişte mizerii minuscule pe dalele frumos lustruite. Una dintre mizeriile astea eram eu. M-am simţit neputincios.

Spun că era primăvară fiindcă, în ciuda ostilităţii, în aer stăpânea ceva proaspăt şi totodată greţos, ca apropierea unor larve dezmorţindu-se la viaţă. Pe deasupra capetelor noastre fulgerară una, două, trei gondole învăluite în halouri portocalii. Ştiam că peste tot în jurul nostru, până la pojghiţa subţire a cupolei (un cer fals ridicat în calea imaginilor vulgare din Mauin, din Ghermana, din Industrii), colcăiau ştabii municipalităţii, nobilii înnobilaţi peste noapte, vânătorii de recompense îmbogăţiţi, fetele scumpe, savanţii nebuni, dar destul de lucizi ca să-şi vândă neuronii pe parai grei. Asta nu m-a împiedicat să mă simt ca-ntr-un cimitir populat de strigoi. Şi apoi, când Abdul Rahman mă apucă de braţ, ajutându-mă să completez pirueta, m-am poticnit cu un strigăt uşor. Chiar în spatele nostru crescuse lujerul nichelat şi subţire al Casei Ramsay. Ne-am îndreptat zgribuliţi către prima coloană de ascensoare.

– Ani mulţi, fericiţi, luminăţiei voastre! se undui ca trestia batalionul de portari.

Eu mă ţineam cam la un metru în urmă, cu ochii în covoarele adânci de două palme, cum îi şade bine unei slugi. Ţinuta mea nu părea să atragă atenţia, atâta doar că ar fi putut fi demodată. Din câte am băgat de seamă, erau la mare preţ pieile sintetice de crocodil. Dar mahării se recunoşteau uşor între ei, după cămăşoaiele simple de in natural, închise la gât.

– Fericeşte-ne, preafericitule! cotcodăciră fetele de paisprezece ani, pregătite cu migală de artist să preia problemele importante ale plăcerilor în lujerul Casei Ramsay.

Iar noi urcarăm mai departe.

„Un strop din privirea ta regeneratoare!“ silabisiră, la cincisprezece nivele mai sus, mecanismele autoreproducătoare, revărsându-şi culoarea, gata să îndeplinească cea mai neînsemnată dorinţă.

Un gest!

O vorbă!

Răsuflarea!

De-abia scăparăm dintr-un meleu de miliardari decrepiţi şi total aseptici.

– O vedetă ca tine n-ar trebui să negustorească acadele la colţ de stradă, i-am suflat arabului printre dinţi.

El zâmbi straniu şi întinse palmele în faţă, pentru palpatoarele uşilor batante, îmbrăcate în mătase stacojie şi aur. Uşile se deschiseră, îngăduindu-mă până şi pe mine, biet abţibild lipit pe anusul lui Abdul Rahman. Am pătruns într-o sală circulară, cu un havuz scobit la mijloc şi ciucuri uriaşi de

lână. Eram probabil în punctul cel mai înalt al Casey Ramsay. Un club interzis.

O pereche de automate, semănând cu nişte schelete pe roţi, îndrăzni să ne dea târcoale. Cel aflat în dreptul arabului îi desfăcu la iuţeală caftanul înlocuindu-l cât ai bate din palme cu unul dintre afurisitele de cămăşoaie. L-am uşuit fără complexe pe celălalt, bătând sugestiv cu talpa în podea. Încă nu s-a născut maşinăria care să-mi dea mie jos chiloţii. Coborârăm câteva trepte către havuzul caleidoscopic. În gaşca tolănită acolo se produse o oarecare agitaţie.

– Numai bine, Abdul, rosti o voce alcătuită doar din fluiere mici şi care părea să vină din interiorul unui trup flasc, bronzat artificial. Noi toţi ne-am obişnuit să ne lăsăm câinii afară.

Era o aluzie delicată la mine. Se prăbuşiseră toropiţi de plăcerile siestei, pe bureţi ciclam care-i ciupeau uşurel de fund şi de spinare, împiedicându-i să adoarmă de-a binelea. Din când în când, roteau o măsuţă translucidă în jurul unui ax. Erau patru. Jucau un fel de ruletă. Nu m-aş fi mirat ca mizele să fie clădiri, străzi, cartiere. Blocul Filidor. Rupert cel Mare. Casa Ramsay.

– Eu îmi ţin câinele la picior, zâmbi Abdul Rahman. Nu-l pot amesteca cu potăile voastre, Rainier.

Cel care vorbise întoarse încet către mine pleoapele căzute şi sortite să nu se mai ridice vreodată. Ralik Rainier, regele puţurilor de petrol părăsite şi posesorul a jumătate din Industrii, era orb ca un liliac, dar tot atât de dotat pentru a mă evalua în câteva secunde. Am simţit degetele nevăzute ale sonarelor implantate deasupra arcadelor pipăindu-mă cu o oarecare tandreţe. Abdul Rahman îmi arătă un loc în care să mă aşez,

la vreo trei metri de havuz, în preajma unui snop de lalele carnivore care, simţindu-mă cam prost dispus, nu se apucară să mă adulmece după cum le era obiceiul. Cu un aer umil i-am trecut pe toţi în revistă.

Lângă Rainier, cu cămăşoiul suflecat până la brâu, şi ochii strălucind, sufla din greu tânărul atlet Xian, fiul adevărat al împăratului comunicaţiilor, Xian, imperiu destul de şubred azi, când staţiile orbitale şi Abdul Rahman aduseseră reţeaua de sateliţi într-o stare de plâns. Singura calitate recunoscută a fiului era aceea că se excita din te-miri-ce.

– Ce-o fi afară? îşi puse el o întrebare grea. Noapte sau zi?

– Tu ce vrei să fie? râse pe partea cealaltă a măsuţei Yap Hail. Pune-ţi o dorinţă în gând!

Şmecheria era că asta se putea transforma din glumă în realitate. Al patrulea personaj, în afara lui Abdul Rahman care îşi găsise un locşor lângă buza havuzului, mă privi şi el câteva clipe răsucindu-şi bărbuţa rară. Acest om cocoşat şi cu un aer suferind reuşea să ţină în spinare producţia şi distribuirea seriilor de euforizante sub semnul cărora se năşteau şi dispăreau generaţii de rockeri, vedete fără de care viaţa n-ar avea un sens, cetăţeni oneşti dornici să se distreze, ori anonimi ca mine şi ca atâţia alţii. Numele lui era Sharja.

Yap Hail juca rolul bufonului. Marele şef IULI nu-şi permite fantezia de a se bălăci în aceeaşi troacă cu tipi care nu aparţin castei sale. Dar pentru că marele şef IULI are în mână atâtea sfori încât, spre deosebire de gaborii de rând, ca Rafi Malanian, ori detectivul Camposa, el este o instituţie a lumii noastre, un stâlp al societăţii, nu se poate sustrage unui minim de viaţă publică. I-a trebuit o imagine,

o paiaţă care să-l reprezinte, o limbă care să mestece cuvinte cu două înţelesuri printre oamenii ăştia atât de bogaţi. Numai prostii, desigur, dar nu asta conta. Important era ca el să se afle acolo şi toţi ceilalţi să simtă o umbră planând pe deasupra lor. Iată-l deci pe Hail. Arabul meu avusese grijă mai demult să mă documenteze.

Am continuat să admir show-ul. Nu puteam spera să mai prind vreodată atâtea staruri laolaltă.

– De câte ori te întâlnesc, eşti tot mai tânăr, Abdul, se smiorcăi Sharja. Toată lumea spune din cauza asta că produsele mele grăbesc moartea. Moartea de gradul unu, vreau să zic.

Abdul Rahman protestă politicos. Era probabil de acord cu lumea.

– Vremurile îi stăpânesc încă pe oameni, spuse el. În fiece clipă trebuie să faci ceva pentru ei…

– Asta îţi alungă plictisul tot atât de bine ca orice altceva, constată Rainier, rotind ruleta. Înţeleg că în Mauin ai deseori ocazia să te desfăşori. Joci, prostănacule?

Xian se conformă ruşinat.

– Ralik e cu ochii-n patru, făcu Yap Hail un spirit de glumă la care nu râse nimeni.

Mi-a părut rău că nu se afla şi Ruudek acolo cu mine. Aş fi vrut să-i vadă pe cei ce se îngrijeau ca el să fie fericit.

– E o minune că-ţi poţi găsi drumurile printr-o încâlceală ca aceea a Mauinului, comentă Rainier. Curând ai să aluneci spre Ghermana, Abdul.

Tare mult îi mai plăcea cuvântul ăsta, „încâlceală“.

– Nu e departe ziua, încuviinţă Abdul Rahman. Am spus-o întotdeauna, Ghermana e un ţărm potrivit pentru călătorul care ştie să vadă. Cine ştie ce vom descoperi acolo?

Totuşi, a vorbi despre simţul văzului în prezenţa lui Ralik Rainier părea să fie de un prost gust desăvârşit. Între ei însă, totul putea ţine loc de maniere elegante.

– Am avut încurcături în ultima vreme, căscă arabul. Se pare că Grumazul Grunjos se extinde şi el. Unele dintre vitrinele mele i-au stat în cale.

Nu era o conversaţie în toată puterea cuvântului. Mai mult suflet puneau învârtind nenorocita aia de măsuţă.

– Ceasul rău, se cutremură Sharja. Putem să vorbim altceva? Numai când mă gândesc că există… că există…

Rainier sâsâi.

– Hapurile tale au avut mare succes într-o vreme printre ăia de-şi ziceau „îngeri“. Nu m-ar mira ca şi ăştia, despre care nu suporţi să auzi vorbindu-se, să se numere printre clienţii tăi cei mai fideli.

– Vinzi şi cumperi femei? îl iscodi tânărul Xian pe Abdul Rahman. Ar fi o explicaţie pentru ce-am aflat că ţi s-a întâmplat.

Abdul Rahman nu-i răspunse şi toată lumea simţi dispreţul său. Am cercetat atent chipurile lor obosite de atâta odihnă, încercând să descifrez câte ceva după această primă rundă. Dar era prea devreme. Simpla pomenire a Grumazului Grunjos nu putea aduce mare lucru la suprafaţă. Trebuia forţată nota. Speram că arabul simte asta.

În încăpere pătrunseră cinci doamne înveşmântate în pene multicolore, care la cea mai slabă adiere fluturau, dezvelind ceea ce era de dezvelit. Ele aduseră băuturi răcoritoare şi se evaporară în sunetele unor instrumente invizibile, cu timbru catifelat. Yap Hail îşi dădu paharul peste cap.

– Îmi place smocul lui verde, făcu el aluzie la mine. Dar o să-l aştept să se coacă.

Nici eu nu mă dădeam în vânt după el. Între patru ochi i-aş fi mărturisit-o, dar aşteptam ca Abdul Rahman să declanşeze micul nostru scandal plănuit. Am crezut c-o să-mi dau sufletul de plictiseală.

Ralik Rainier opri jocul cu un gest moale. Am avut senzaţia că l-ar tenta o discuţie mai serioasă cu Abdul Rahman. În clipa următoare mecanismele uşii batante pufniră, anunţând apariţia unui nou venit. Am crezut că recunosc ceva din silueta aceea. Două secunde mai târziu, se apropie ca unul de-al casei şi fără să mă observe îi salută pe cei de faţă. Era domnul consilier municipal La Farge.

– Ura, Farge! se învioră deodată Xian cel tânăr. Ce mai e nou pe-afară?

– În ce te priveşte, nimic deosebit, toarse încetişor La Farge. Cum te mai simţi, Rainier? Toată stima, Abdul Rahman.

Părea într-adevăr în largul lui aici, printre semizei. Aş fi putut să-l las în continuare să se simtă bine şi să-l observ. În loc de asta, am tuşit uşurel. Îmi aruncă o privire peste umăr. Avea nervi de oţel.

– Ce dracu' cauţi aici? spuse cu toate astea. Ce dracu' caută ăsta aici?

Până şi piftia de Sharja îl privi mirat. Să te intereseze prezenţa unei slugi era ceva ce ei nu puteau pricepe. Mă mai citiră totuşi o dată.

– Am avut cinstea de a-mi însoţi stăpânul, domnule, am zis luând poziţia de drepţi. Abdul Rahman îmi îngăduie să-i stau în preajmă, mai des poate decât o merit.

La Farge o încasă fără să clipească. Privi spre Abdul Rahman, care la rândul său îl studie chipurile mirat, jucându-şi degetele prin havuz.

– Un şef de patrulă Cocoon? făcu domnul consilier. Un poliţist? Trebuie să-ţi recunosc originalitatea, Abdul Rahman.

I-am simţit răcindu-se ca nişte cotarle în ploaie, teoretic fără vreun motiv plauzibil. Yap Hail mă scrută cu ce s-ar fi dorit o privire de profesionist. Dar singurele sale cunoştinţe în materie de investigaţii erau cele ce-l ajutau să recunoască cecurile marelui şef IULI.

– Reacţia dumitale mă uimeşte oarecum, La Farge, spuse Abdul Rahman. Te îndoieşti oare de posibilităţile mele? Şi apoi, Yablonski e suspendat de o bună bucată de vreme.

– Nu zău? mârâi La Farge. Astea-s treburile tale, arabule. Şi totuşi, de ce-a trebuit să-l cari până aici?

Se dusese naibii tihna după-amiezii. Ralik Rainier se ridică, îndepărtându-se câţiva metri. Sharja bolborosi speriat, urmându-l. Tânărul Xian suflă întărâtat la gândul că s-ar putea ivi ocazia de a mă expedia afară din clădire omiţând să mă urce într-un ascensor.

– Nu trebuie să-l priviţi ca pe-un gândac strecurat printre tartele voastre, râse Abdul Rahman. Ştiţi cu toţii cât de generos îmi place să fiu. Ofiţerul Yablonski n-a avut prilejul de a cunoaşte îndeaproape viaţa din Cristal City. I l-am oferit eu. Şi apoi el îşi are rolul său, bine stabilit. Nu-l pot înlocui.

– Drace! râse Hail. Prea mult caz pentru nimic. N-ai decât s-o faci pe turistul, amice coleg! Ce spui, Rainier? Ce spui, Xian?

La Farge trase aer adânc în piept.

– Ce vrei să zici cu asta, Abdul Rahman?

Acum arabul avea să-i pocnească pe toţi cu o singură măciucă. Doar pentru asta bătuserăm atâta drum.

– Fostul ofiţer Yablonski, vorbi el, a avut mult' de-a face cu acest Grumaz Grunjos. E, dacă vreţi, un mic specialist. Am considerat că venind aici nu voi putea avea o protecţie mai nimerită.

Cred că am fi putut auzi automatele de la garderobă respirând.

– Nu pricep, şopti Rainier, venind mai aproape.

– Mă bucur că sunteţi cu toţii aici şi nu trebuie să mă repet, făcu binevoitor Abdul Rahman. Unul dintre voi întreţine legături foarte strânse cu Grumazul Grunjos. Avem un bandit în camera asta…

– Rahman! ţipă La Farge.

Fu o secundă de panică generală. Sharja chiţăi, acoperindu-şi cocoaşa ca pe ceva preţios. Tânărul Xian îşi privi pumnii. Ralik Rainier ridică ochii

spre tavanul strălucitor, apoi începu să tuşească exasperat.

– Unul dintre voi, reluă Abdul Rahman, şi nu mă interesează cine, călăreşte alături de Grumazul Grunjos.

– Încetează, arabule! mârâi La Farge. Nu în faţa ăstuia!

– E cea mai proastă glumă pe care-am auzit-o vreodată, protestă înlocuitorul marelui şef IULI.

Abdul Rahman îmi făcu semn să mă apropii. M-am dus spre el dând din coadă. Îşi scoase unul dintre inelele care-ţi luau ochii şi – pleosc! – îl azvârli în apa de un metru a havuzului. Am privit toţi într-acolo.

– Genetiah, spuse negustorul, inelul meu a scăpat în bazin. Eşti atât de bun să…?

Apa era rece şi avea o transparenţă verzuie. Am zărit cu coada ochilor un pâlc de piranha roşii, care s-au îndepărtat, speriaţi de bulele de aer ce-mi scăpau printre buze. Mi-am ţinut respiraţia până ce-am dibuit inelul între doi bolovani acoperiţi de mâzgă. Abia atunci am ţâşnit cu el între dinţi pe marginea havuzului şi de-acolo afară, scuturându-mă, împroşcându-i pe toţi. Ei se retraseră fascinaţi.

– Bun băiat, mă lăudă Abdul Rahman. Ţi-am spus-o deja, La Farge: acest om îmi aparţine. Nu văd pentru ce m-aş feri de el mai mult decât de măsuţa asta. Terminaţi cu prostiile!

Ralik Rainier îşi trecu fasciculele de unde peste fiecare dintre cei de faţă, absolut derutat.

– Vreau să vă mai spun ceva, continuă Abdul Rahman pe un ton scăzut. Acest Yablonski a intrat

fără să vrea în posesia a ceva pe care Grumazul ar da oricât ca să-l capete. Şi-acum e simplu, nimic mai simplu: acest slujitor îmi aparţine. Lesne de ghicit că şi ceva-ul lui face parte din mulţimea lucrurilor mele. Asta pentru ca el să nu mai fie hăituit. Hăituindu-l pe el, mă veţi hăitui, de fapt, pe mine. Ori eu mă plictisesc iute de astfel de vânători. Sunt gata oricând să negociez cu Grumazul Grunjos. Cu atât mai rău pentru acela dintre voi care va rămâne cu buzele umflate.

Mă aşezasem tremurând pe covorul gros, iar apa care curgea de pe mine se adunase într-o băltoacă.

– Dacă toate astea sunt scorneli de-ale tale, le voi considera ca pe nişte insulte grave, Abdul Rahman, spuse Rainier, după care părăsi încăperea împleticindu-se. Sharja alergă după el, urmat de tânărul Xian, pe jumătate gol, îndurerat că trebuie să mă părăsească pur şi simplu.

– Nu eşti în toate minţile, şuieră La Farge, privindu-ne pe rând. Oricum ar sta însă lucrurile, chiar dacă o zecime din bazaconiile astea sunt adevărate, sluga ta încă poate fi subiectul unei anchete municipale.

– Întotdeauna am ocrotit legile, susură Abdul Rahman, dar La Farge o ştersese şi el.

Ultima se topi paiaţa marelui şef IULI, cu o mină ce s-ar fi dorit dramatică. Rămăseserăm singuri. Abdul Rahman îşi apropie indexul de una dintre lalelele carnivore. Am privit pe singura fereastră ceţoasă a încăperii şi am zărit, într-un fel de curte interioară, un grup. Doi negri curăţei împingând un cărucior nichelat pentru invalizi. Pentru că nu desluşeam figura celui din cărucior, mi-am lipit fruntea de sticla rece.

10

Cine să ne-aştepte pe noi în Ghermana? Ca unul care şi-a petrecut zile şi nopţi deasupra maidanelor ruginii, care-a văzut oasele civilizaţiei tocate de zăpezile iernilor cumplite ale acestui tărâm, pot răspunde oricui, chiar şi lui Abdul Rahman: nimeni.

Viroagele presărate cu suveniruri ale unor vremuri demult apuse, pe care nu le putem dezgropa, ascund capcane care nu aleg şi mai ales nu iartă. Cocoaşa Dracului e plină, se zice, de şerpi şi de alte lighioane pe cale de dispariţie. Odinioară, bănuiesc, lumea se strângea aici pentru ceva. Acum nici cetele de hardişti dispuşi oricând la o cântare clandestină nu se mai încumetă înăuntru.

Dar munţii de gunoaie ce nu mai pot fi recuperaţi cu niciun chip şi pe ale căror poteci, dacă ai fost destul de imbecil ca să te aventurezi, vei petrece clipe de neuitat? Dar locurile gândite să adăpostească niscaiva arbuşti şi pe care două-trei valuri de radiaţii le-au prefăcut în hăţişuri de nepătruns, a căror vegetaţie nu mai respectă nimic din cele ce se ştiau despre ea?

Cloaca Ghermanei nu e pustie. Când Nuttman i-a hăituit pe oamenii acoperişurilor, mulţi dintre ei s-au ascuns aici, pentru a răsări mai târziu semisălbăticiţi, adaptaţi mediului ostil, dar păstrând încă neştirbit dezgustul faţă de strada acoperită de bitum, care, spuneau ei, le jumulea

aripile. Iar cu fiecare bilanţ al zborurilor Cocoon ies la iveală câteva noi parcele neautorizate de „iarbă“, pe care municipalitatea ar trebui să le radă din pricina pericolului necunoscut, îngropat în solul Ghermanei, dar le tolerează, încercând să mai descongestioneze piaţa internă a cererii şi ofertei.

Iată aşadar cine-l aşteaptă pe „călătorul care ştie să vadă“, cum zicea amicul Rahman.

Mi-am petrecut noaptea aşteptându-l pe Ruudek în acelaşi magazin de sexanţi din care oamenii arabului mă culeseseră demolat. M-am foit de colo-colo, încercând să fac cât mai puţin zgomot, de parcă m-aş fi aflat în vizită la cineva. Sexanţii dormeau claie peste grămadă, peste tot pe unde-i împrăştiase stăpânul magherniţei, învăluiţi în lumină albastră, cam sinistră pentru dispoziţia mea. De fapt, nu dormeau, ci zăceau într-un soi de amorţeală, abia reuşind să-mi perceapă prezenţa, incapabili să reacţioneze în vreun fel. Când m-am poticnit de unul dintre ei, s-a tras puţin mai încolo, purtând în braţele degenerate un coleg lipsit de picioare, dar grozav de bine dotat din punctul de vedere al utilizatorului feminin.

L-am aşteptat pe Ruudek până către dimineaţă. Era clar că el şi noul său amic găsiseră un colţişor cu adevărat liniştit. Dacă ar fi ieşit din nou pe stradă, ori dacă i s-ar fi întâmplat ceva mai puţin plăcut, sârmele întinse de arab prin tot Mauinul ar fi zdrăngănit anunţându-mă. A fost linişte deplină.

Spre ziuă, când forfota străzii a dat semne de slăbiciune şi sexanţii lui Won Tai căpătară o nuanţă cenuşie, am renunţat să-i mai port de grijă şi m-am orientat spre alte orizonturi. Mă scăpam pe mine de somn, iar programul zilei se anunţa mai degrabă plictisitor. Numai că la asfinţit trebuia să mă aflu

undeva, într-un anume loc al Ghermanei. Aşa mă anunţase sexantul ăla.

Am trecut dincolo de perdeaua din spate bâjbâind prin întuneric. Apoi se făcu lumină.

– Won Tai, am zis, cum pot găsi printre sexanţii tăi pe unul cu care am stat de vorbă ieri-seară?

Era năuc de somn, deşi primise probabil poruncă să nu mă scape din ochi. Dar poate că reuşea s-o facă şi dormind.

– Nicicum, zise el căscând. Am vândut ieri o sumedenie. Cum arăta al tău?

– Habar n-am, am zis.

– Du-te şi te culcă!Te-au lovit la cap. Ca negustor mi-e greu să-mi bârfesc marfa, dar cred că n-ai discutat cu niciunul, pentru că niciunul nu poate să discute. Unii reuşesc să scoată sunete. Alţii reproduc vorbe de-ale clienţilor. Dacă tu ai destulă răbdare, mergi dincolo şi adună-i pe toţi. Cu ultimul transport primit, nu sunt decât vreo sută.

Apoi adormi la loc. Am fluierat a pagubă şi mi-am găsit un culcuş prin apropiere. În întuneric am cercetat cu atenţie Ghermana.

Nu mi-ar fi plăcut să fie o cursă. Nu mi-ar fi plăcut un drum pe degeaba. Aş fi vrut ca el să fie într-adevăr acolo şi să mă aştepte. Pentru că, spre deosebire de „călătorul care ştie să vadă“, spre deosebire de atâţia alţii, vieţuitoare ale acestui oraş, pentru mine Ghermana trebuia să păstreze ceva. Un băiat de doisprezece ani, un băiat deosebit de sprinten, pe numele lui – Julio.

Ruudek se străduia la ora asta să intoxice Grumazul Grunjos cu zvonuri şi, luându-i în seamă

talentele, probabil că se descurca. Abdul Rahman se prefăcuse că ar intra în joc, sporind confuzia în rândurile unora pe care i-aş fi putut numi adversari. Dar care erau feţele lor? De unde mă priveau? Erau ele feţe cunoscute, la vederea cărora mi-aş fi tras o palmă peste frunte, ori unele desenate pentru fracţiuni de secundă în vârtejurile străzilor, ale ieşirilor din subterane, în parabolele descrise de transportoarele balistice?

La timpul potrivit aveau să apară şi feţele. Mi-a fost tot atât de clar pe cât îmi era de somn că, în clipa în care voi avea ceea ce se pare că doreau cu toţii, vom juca un cu totul alt joc. Deocamdată, Abdul Rahman, ca fals păstrător al secretului, se hotărâse să facă pe nada, iar eu îmi puteam vedea oarecum mai ferit de ale mele.

Am cercetat Ghermana cu ochii minţii până ce, pe nesimţite, realitatea s-a dat de-a berbeleacul în vis. Am continuat s-o fac şi acolo. Termoc'. Termoc'. Coaja termocentralei uitate, adică.

Nu mi-a fost greu să găsesc locul. La amiază ieşisem din nou în stradă. Prin aer treceau zbârnâind vorbele, vorbe de ocară, vorbe de dragoste, vorbe ale meseriei şi câte meserii nu trăiesc în mijlocul zilei pe Talid?

Am hoinărit mai bine de un ceas pe un trotuar şi pe celălalt, bruscând gospodine, trăgând cu urechea, hlizindu-mă cu gloata la fiecare păţanie a vreunui novice. Nu puţine aceste păţanii şi nu toate atât de amuzante.

Secunda Trei îşi încheiase seria de concerte la „Novostic". Cheltuiseră o grămadă cu efectele luminoase şi încercaseră un stil nou, ceva mai potolit. Acum îşi lingeau rănile. Grupuri mici comentau apropiata minune a reînvierii lui Deng în

globul Casei Ramsay. Prostimea avea să guste firimituri împărţite pe canalele televiziunii. Această chinezoaică minusculă, în stare să supună popoare aşezate la coadă în faţa structurilor sale dinamice, urma să devină singura raţiune de a trăi a multor indivizi.

Puţin după amiază, Cocoonul lui Kumanovo trecu razant cu creştetele clădirilor, căutându-mă. Nu ştiu cum m-ar fi putut dibui în viermuiala aceea, chiar cu mijloacele de cercetare de care dispunea. Am mulţumit pentru sprijinul psihologic.

Nu mi-a fost greu să găsesc locul. Când arşiţa după-amiezii începuse să se înmoaie, m-am lăsat dus de un grup multicolor, care, odată trecut peste hotarul Mauinului, se risipi ostenit, dar însetat de aventură, prin labirintul acceselor spre Ghermana. Am mimat că fumez cu ei, şi la insistenţele câtorva mai solizi am verificat prin pipăire aptitudinile domnişoarelor care-i însoţeau la acest picnic. Multă vreme după ce-i pierdusem printre dunele urât mirositoare, încercând să scap de izul lor de tipi concepuţi în eprubete neclătite, mă asasinară cu pachete compacte de decibeli conţinând „neutronic“, „speed“, „orgasmic“ şi, desigur, Deng. Domnişoarele îmi făcură semne din şolduri şi cu mânuţele lor.

– V-am pupat! am strigat fericit.

Era prea simplu. Atât de simplu, încât nimic şi nimeni nu m-ar fi putut convinge că totul este în regulă. Am simţit lupta a două senzaţii. Aceea a acceptării acestei simplificări, a unui soi de resemnare liniştitoare. Aveam să merg în locul acela. Julio, piciul, avea să mă aştepte acolo. Urma să-mi dea ceea ce căpătase de la Nkono, iar eu aveam să-i dau câteva după ceafă. Unele întrebări

aveau să-şi afle răspunsul. Doar nu puteam fi mai prost decât alţii.

Şi senzaţia banalităţii stranii. Un avertisment zăcea undeva, prea aproape poate, iar eu nu aveam destul timp pentru a-l descifra. Am optat pentru o variantă optimistă şi-am decis cu de la mine putere că băiatul va fi acolo şi că totul se va termina cu un fâsâit în biroul căpitanului Rafi Malanian. Mi-am rezervat totuşi libertatea de a face oarece concesii educaţiei pe care mi-o dăduse patrula, instinctelor dezvoltate de ea.

Nu mai călcase nimeni pe-acolo de cincizeci de ani. M-am apropiat dinspre nord, alunecând pe panta abruptă a unei coline mânjite de apusul soarelui. Încercând să arunc o privire de ansamblu, am parcurs o bună bucată de drum pe spate. Nu oricine e făcut să devină explorator. Dacă pândea pe undeva, piciul admirase pesemne norul de praf stârnit. Deliciile astea de spectator aveam să i le recompensez după o metodă proprie.

Sus, în vârful fostelor coşuri pentru evacuarea gazelor arse, la peste două sute de metri înălţime, clipeau luminile de poziţie, singurele semne ale trecerii cuiva pe acolo şi acelea montate din elicopter. Turnurile de răcire începuseră să-şi lungească umbrele peste măsură, iar din clădirea în care am presupus că se adăpostea sala maşinilor, lungă şi searbădă, emana un soi de întuneric, dacă înţelegeţi ce vreau să zic. N-aş putea să vorbesc despre teamă în adevăratul sens al cuvântului, dar ceva ca un nasture de gheaţă alunecând de-a lungul şirei spinării s-ar fi cuvenit menţionat.

Da, era întuneric înăuntru. Dar încă nu destul pentru a mă împiedica să dau o raită. Am pornit pe un soi de alee, blocată din zece în zece metri cu tronsoane de conductă prăbuşite din instalaţia

devastată. Am înaintat aşa vreo cincizeci de paşi. Pe partea dreaptă am întrezărit o pasarelă, un drum echivalent, iar sub el, pe toată lungimea, un spaţiu în care se găsea ceva ce ar fi putut fi instalaţia de hidrogen. Nu fusesem premiant, iar astea nu erau nişte ruine obişnuite.

Pe partea stângă, am putut desluşi doar umbre înghesuite unele într-altele, o turmă de animale mari, toropite de somn, pe care nu se ştie cine avea să le mai trezească vreodată. Acolo îşi dormeau somnul de veci turbinele, pompele de ulei, generatoarele şi excitatricele lor. Acolo decedaseră popoare de ventile şi traductoare şi generaţii de pompe – pompe de epuisment şi pompe pentru cenuşă, pompe submersibile, pompele ce supseseră păcura neagră a iadului. Acolo, dacă aş fi ciulit urechea, aş fi auzit putrezind benzile transportoare, aş fi auzit cum se prăbuşeau în ele însele, atom cu atom, ciocanele morilor, silozurile de cărbune, preîncălzitoarele de aer, kilometrii de ţeavă ai cazanelor, labirinturi acoperite acum de ţurţuri şi coji. Dacă vreunul ar fi vrut să se ascundă, n-ar fi găsit un loc mai potrivit. Dacă exista un pericol, el ar fi venit numai dintr-acolo.

Am ocolit un vagonet înţepenit pe şinele încastrate în alee şi m-am oprit. Nu voiam să mă joc de-a v-aţi ascunselea. Nu voiam ca altcineva să dicteze regulile. M-am aşezat pe vine, iar pata întunecată a vagonetului m-a supt ca şi cum aş fi fost desprins de acolo. În pragul nopţii care venea, departe de luminile reconfortante ale străzii, am aşteptat şi-am ascultat zgomotele.

Erau milioane de zgomote. Am auzit rugina crescând moleculă cu moleculă, în toate direcţiile, muşcând cu blândeţe carnea metalului şi lăsându-l să sângereze liniştit. Am auzit curenţii de aer veniţi să se joace prin hăţişurile dense ale instalaţiilor,

rătăcind drumurile şi scâncind acolo neajutoraţi. Mi-a ajuns la ureche forfota miliardelor de picături ale condensului, unicate, lovind cu regularitate de ceasornic, săpând, găsind cu precizie de ani buni acelaşi, mereu acelaşi loc. În pacea pe care mama natură înţelesese să o înstăpânească aici, un singur lucru era nelalocul lui. Lucrul acela eram eu.

Când am ridicat ochii, luptându-mă cu somnolenţa care emana din fiecare fir de praf, am văzut câteva spărturi în foile plafonului şi, parcă zugrăvite cu stângăcie, o mână de stele. Unele sclipeau, altele nu. Între ele nu se afla nimic.

Atunci a venit ceva ca o foame, care şi-a înfipt unghiile în maţele mele şi-a tras. Până să mă dezmeticesc, m-am lăsat dus de ea. M-am clătinat, încercând să-mi potolesc tremurul braţelor, însă era peste puterile omeneşti. Am ştiut în mai puţin de o clipă că nu se afla nimeni la mai puţin de o mie de kilometri de mine şi-am sărit peste vagonetul ăla ca peste nimic, am aterizat într-un morman de cenuşă pe care l-am spulberat urlând şi tuşind, m-am izbit de fiecare metru de conductă abandonat în drumul către ieşire, am căzut, am implorat, am urcat panta abruptă a colinei, proptindu-mă în genunchi şi-n coate, şi-n dinţi…

…Însă, de fapt, nu fugise nimeni. Nu urlase nimeni. Tremurul braţelor s-a dus, vagonetul era tot acolo, ascunzându-mă, ceva-ca-foamea s-a dus şi ea. Am fost singur cu mine însumi, între douăzeci şi douăzeci şi cinci de minute. Apoi l-am auzit venind.

Era imposibil de distins un zgomot aparte, artificial, în tot ceea ce se petrecea în văzduhul acela. Dar ceva răzbătu până la sărmanul de mine, o notă discordantă, o rupere subtilă de ritm în concertul picăturilor şi al paşilor de întuneric.

Pentru că acum era întuneric deplin, ca după ce ai murit.

M-am dus doisprezece paşi înainte şi pe urmă, pe o aţă nevăzută, încă şase, cumva cam spre stânga, până ce m-am proptit cu totul într-un perete nevăzut. Am trimis degetele să-mi spună ce şi cum. Ele s-au întors degerate. Putea fi orice. Putea fi doar o foaie mare de tablă contorsionată pe care să rătăcesc asemenea unui şoarece orb. Putea fi unul dintre cazane, doborât de vreme, oferindu-şi măruntaiele de ţeavă, kilometri şi kilometri de ţeavă în pachete compacte de sinuozităţi. În cele din urmă, mi-am lipit urechea acolo.

Ceva vibra înăuntru şi aşa, pe bâjbâite, am plimbat pavilionul urechii şi palmele pe suprafaţa aceea, ca nişte detectoare, până ce recepţia mi-a dat semn. Vibraţia crescu închegându-se în vorbe.

„Tu eşti?“

„Tu eşti?“

– Da, am zis şi mi-a venit să râd.

Nu voiam să schimb impresii cu nişte hoituri. Şi apoi:

„Eşti singur?“

– Sunt singur, piciule, am spus. Ţi-e teamă de mine?

Am încercat să-mi imaginez şmecheria.

„Nu“, veni răspunsul după multă vreme.

Eu am crezut totuşi că se teme. Între mine şi el zăceau zeci, poate sute de tone de fier vechi, iar asta pentru moment părea să-l mulţumească.

Fiecare vorbă aruncată în flipper-ul ăsta ricoşa de mai multe ori şi putea scăpa pe oriunde. Practic devenea imposibil să identifici direcţia corectă. Acum eram altul. M-am hotărât să iau, în orice caz, mai mult decât mi se oferea, îndată ce lucrul acesta ar fi fost cu putinţă.

– Julio, am rostit în întuneric, de ce ai vrut să te întâlneşti cu mine? Cine umblă să-ţi facă rău?

L-am auzit chicotind.

„Poate că un băiat ca mine nu se ascunde de nimeni. Poate că el aşa trăieşte de obicei.“

– Dar tu nu locuieşti în Ghermana, am zis. Ghermana nu e Talidul. Aici n-are cine să-ţi poarte de grijă.

„Eu ştiu să-mi port şi singur de grijă.“

Dar şi eu ştiam.

– Julio, am spus repede, nu putem să ne jucăm acum.

Era un băiat isteţ şi pricepu repede.

„Felicia mi-a vorbit despre tine“, zise. *„Şi Temenică Chang. Ei te pomeneau deseori.“*

– Ce vrei tu de la mine, puştiule?

Poate că nu-i plăcea „puştiule“. Nu o arătă.

„Vreau să iei ceva. Ceva ce am să-ţi dau eu. Ce face Temenică? L-au rupt?“

– E rău, am încuviinţat. Dar o să se scoată. Ce vrei să-mi dai, Julio?

„Un om mi-a lăsat ceva. Era vorba să i-l păstrez zece minute. Dar eu am simţit primejdia. Eu am fugit. Omul acela s-a supărat, poate.“

– Era un om negru, Julio? Ţi-a spus cum îl cheamă?

„Era un om negru“, spuse mirat. *„Dar nu mi-a zis cum îl cheamă.“*

M-am gândit. Gustam adevărul puţin câte puţin, ca pe o frişcă. Nu voiam să mi se aplece.

– Ce ţi-a lăsat omul acela, piciule? Şi de ce ţi-e teamă de el? Îl ştiai de mai multă vreme? De unde-l ştiai?

„Eu am văzut ce s-a întâmplat. Am stat ascuns şi-am văzut. Nu-mi mai este teamă, înainte da, înainte îi ştiam de frică. O dată m-a pedepsit fiindcă am scăpat un colac de fir. Dar am stat ascuns şi am văzut. Am văzut cum l-au rupt. Cred că aceia care i-au făcut-o sunt şi ei supăraţi pe mine.“

– Stai, am zis. Nu te pot urmări. Am fost şi eu acolo în noaptea aceea, Julio. În noaptea când au tăbărât toţi peste voi şi i-au împuşcat pe Temenică şi pe omul acela. Da, ei sunt supăraţi şi te caută. Dar ce vor ei de la tine? Ce ţi-a dat omul acela?

„Eu am să plec.“

Mi-am zis că nu se aude prea bine şi m-am foit căutând o poziţie mai bună.

– Ce ţi-a dat omul negru? De ce nu poţi să-mi arăţi? Ţi-e frică de mine?

„Nu ştiu ce este. Este neted. Îmi place să-l lipesc de obraz. E rotund şi galben şi are o mulţime de

vinişoare sângerii încâlcite înăuntru. Eu trebuie să plec.“

– De ce să pleci? De ce nu vii să-mi arăţi ce ţi-a dat omul negru? Tu îl ştiai pe omul acela?

Deodată începu să se audă mai slab şi cumva sugrumat.

„Aici mai este cineva. Vine pe deasupra, încet, dar eu îi simt paşii prin ţeavă. El nu ştie unde sunt eu, nu mă aude. Dar vine după glasul tău. Eu am crescut lângă Deng. Şi omul negru. Nu mai vorbi.“

– Vorbeşte tu! am zis.

Abia îl mai auzeam.

„Este neted. Rotund şi galben. Are şase mustăţi de argint înnodate. Da, îl ştiam pe omul negru. M-a bătut înaintea cântării, fiindcă am scăpat un colac de fir. Deng i-a poruncit să mă lase. M-a dat Talidului. Vine cineva, pe sus. E aproape de tine acum. Simţi?“

– Nu, am zis derutat. Nu pot ajunge la tine?

„Nu“, şopti el. *„Ştii Lumea Mică? Acolo poate.“*

– O ştiu, am spus. Piciule!

Acum fierul era mort şi din ce în ce mai rece. L-am mângâiat cu urechea, fără să mai reuşesc ceva. Am mai stat aşa o vreme, întorcând faptele pe toate părţile şi aşteptând curios să văd cine vine. Eram pe punctul de a încerca un ocol în căutarea unei urme. N-a mai fost cazul.

Deodată lumea înconjurătoare fu copleşită de lumină, dându-şi urâţenia pe faţă. Deodată într-un alb strălucitor am văzut hârcile şi pachetele de ţevi

lângă care mă aflam ghemuit. Şi un huruit leneş răsună de undeva de sus.

Am avut destulă prezenţă de spirit să nici nu clipesc. Era o lumină atât de densă, că mi-a făcut smocul verde din creştet perie. Huruitul s-a apropiat, s-a îndepărtat. A trebuit să recunosc smerit că un uriaş tocmai trecea pe acolo. Mi-am ţinut respiraţia un an.

Apoi reflectorul se stinse. Am trecut pe partea cealaltă a aleii, încă înainte de a gândi ceva şi atunci lumina reveni scormonind cu insistenţă, căutându-mă printre maşinării. Am privit spre plafonul pe care fuseseră pictate stele şi-am înjurat sufocându-mă. Stelele dispăreau una câte una şi reapăreau ca în siajul unei nave întunecate. Cineva pusese în funcţiune podul rulant, nu cu o apăsare de buton, căci prin venele acestei centrale curentul nu mai curgea de o jumătate de secol, ci cu un brânci.

Trebuia să mă mişc repede. În vreme ce el se ducea spre ieşire, măturând conştiincios, m-am îndepărtat de alee, lovindu-mă la fiecare pas. Aveam nevoie de o ieşire şi asta putea fi în capătul celălalt al halei. Am alunecat într-o pată uleioasă. Nările mi s-au umplut cu porcării urât mirositoare. Dar o clipă mai târziu găsisem ce-mi trebuia. Era şi timpul. Huruitul încetă pentru un moment, apoi reîncepu insuportabil. Se întorcea.

Am urcat scara metalică în doi timpi şi trei mişcări. M-a scos într-o pasarelă, deasupra căii pe care se apropia podul rulant. Reflectorul acela căuta mai departe. L-aş fi putut păcăli, dar n-aveam chef să-mi risc nici măcar un milimetru de piele. Am alergat spre mijlocul pasarelei, unde se deschidea o a treia cale, ducând spre una dintre sălile de comandă. Am intrat prin geamul spart.

Înainte de a zări ieşirea de serviciu, am urmărit cele patruzeci de tone ale podului depăşindu-mă încet. Cabina lui era goală. Absolut goală…

Am închis uşa în spatele meu şi-am înţepenit zăvorul, deşi m-aş fi aşteptat să-mi curgă ca pulberea printre degete. Apoi mi-am lipit spinarea de un perete şi-am încercat să nu mai exist. Prin fereastra de pe peretele opus fumegau ca într-un vis urât trăsăturile unei coline albastre. Mi-am ţinut firea. Huruitul se duse. Huruitul se întoarse.

Am auzit paşi pe pasarelă. Nu erau paşi furişaţi. Nu încerca să se ferească. I-am auzit apropiindu-se. Podul rulant trecu din nou, acoperindu-i. Apoi i-am auzit şi mai aproape. Apoi se opriră de partea cealaltă a uşii…

M-am aplecat fără un zgomot, cu inima gata să explodeze, şi-am bâjbâit prin praf. Am găsit un capăt de ţeavă greu şi rece, pe care l-am strâns până m-au durut degetele. Trecură aşa mai multe secunde.

Am auzit zăvorul ţipând o singură dată, ascuţit, fără să se urnească… Şi apoi nimic… Am mai auzit respiraţia de dincolo…

Geamurile descompletate zburară ţăndări, brăzdându-mi pielea capului şi ceafa. Am aterizat în patru labe şi tot aşa, neputându-mă ridica, am urcat panta în secunde cât orele, aşteptând proiectilul care urma să-mi disloce oasele capului. Îl mai aştept şi acum…

Pe partea cealaltă a colinei, învăluiţi într-o frumoasă aureolă bleu, încremeniseră Rafi Malanian şi sergentul Eva Rielke. „Licuriciul“ se odihnea la douăzeci de metri depărtare, cam pleoştit. M-am împiedicat chiar în faţa lor şi m-am întins acolo pe toată lungimea. Rielke îşi scoase

lentilele-oglindă pentru ca eu să-i pot citi mai lesne compătimirea şi dispreţul.

11

Ne găseam într-un spaţiu circular, uşor de întreţinut, sub lumina câtorva duzini de corpuri luminiscente. M-am arătat de acord cu Rafi Malanian. Clipurile de pe pereţi erau net superioare celor ce se petreceau pe pardoseala sălii de antrenament.

– Pute pe undeva, făcu el cu o figură de om inteligent.

– Da, am zis.

Chiar în faţa noastră, pe un soi de salteluţă vegetală, se trosneau cu vădită plăcere doi inşi din echipele terestre. Unul făcea minuni cu un bici sepia, în vreme ce amicul său se străduia să-i scoată ochii cu o prăjină. Mai devreme sau mai târziu avea să reuşească.

– Pute pe undeva, reluă Rafi această idee fascinantă, şi nu ştiu unde.

– În ultimele o sută de ore am dormit cam cât una din orfanele lui Temenea Chang, am spus. Nu poţi fără introducere?

– Ba da, făcu el.

În sală viermuiau băieţi conştiincioşi, preocupaţi să înveţe blocaje la toate nivelurile. Icneau şi se

scremeau pentru ca, din când în când, să capete o fractură. Cu toate astea, ne înţelegeam de minune.

– Nu-mi dau seama unde am zbârcit-o, continuă Malanian. Ţi-am dat drumul din lesă şi n-au trecut decât trei zile. Toată lumea ştie că tu învârteşti ceva prin Mauin. Toată lumea îmi râde în nas.

– Care „toată lumea“? m-am ofensat.

– Jumătate din marfa pe care o triem zilnic. Maniaci, antisociali, politici, ştii. Din fiecare doi inşi, unul te-a ginit. Dacă nu direct, măcar a auzit vorbindu-se. Cunoşti cum se duc zvonurile prin marmelada asta…

I-am aruncat o ocheadă scurtă.

– Parcă aşa căzuserăm la pace. Să fac valuri. Să fiu ca un gunoi în ochi. N-am pretins niciodată că aş fi maestrul travestiurilor.

Căpitanul „licuricilor“ cheltui o privire tragică pentru smocul meu de păr verde.

– Nu mă râcâie pe mine pe maţe c-ai fost băgat în seamă. Doar nu-ţi închipui că toţi te cunosc. Dacă-ţi închipui asta, mergi de te caută. Dar ei cunoşteau dedesubturile: că un gabor bate Talidul, străduindu-se să treacă neobservat şi, aici e groasă, că de data asta e vorba de ceva serios.

– Întotdeauna e vorba de ceva serios, am zis. Mă bucur să aflu toate astea. Şi nu ştiu de ce nu mă aflu acum într-unul dintre frigiderele morgii.

– Cine-i fraier să-ţi ia gâtul când ştie că toţi ochii sunt aţintiţi spre tine? surâse Rafi. Cum stăm?

I-am explicat în câteva vorbe înţelegerea mea cu Abdul Rahman.

– Nu-i rău, admise el. Dacă se ştie că lucrezi pentru el eşti oricum mai protejat.

Dar eu încă nu apucasem să-i spun tot. Nu apucasem să-i relatez cum îi tăvălise Abdul Rahman pe potentaţii de la Casa Ramsay. Aproape că începusem să vorbesc. Deodată parcă s-a spart o băşică plină ochi. A fost o răbufnire fierbinte care m-a sufocat. Îmi venise una dintre acele idei cărora le datorez din când în când respectul pentru mine însumi.

– E frumos în Casa Ramsay, am zis. Abdul Rahman m-a plimbat încolo şi-ncoace. Îţi plouă-n gură.

Rafi Malanian dădu din cap afirmativ şi atât. Nimic mai mult. Am mai aşteptat câteva secunde, dar el schimbă subiectul cu seninătate. Habar n-avea ce se petrecuse la Casa Ramsay!

– Ne-am mişcat orbeşte. Acum povesteşte-mi despre azi-noapte. Ce căutai în termocentrală?

L-am privit ironic.

– Nici nu ştiam că se numeşte aşa. Ce căutaţi voi acolo?

– Ţi-am luat urma, zise el enervat. Malcom ţi-a luat-o, pe Talid. Pe urmă ai fost semnalat pe undeva, prin III-Galben. Kumanovo a pornit-o glonţ într-acolo. Eu şi cu Rielke am fost mai norocoşi.

„Ia te uită!“ mi-am zis. „Rafi a început să îmbătrânească.“

– Rielke a scurtat taman peste afurisita de centrală. Am văzut lumină prin acoperiş. Rielke a ţinut morţiş să coborâm. Ar trebui să-i pupi călcâile,

amice. Puteam să trecem la un kilometru depărtare.

– Am să i le pup, am confirmat. Cineva a avut ceva cu mine acolo.

– Mereu are cineva ceva cu tine, oftă el. Ai văzut tu însuţi cât am măturat cu infrasunete, până şi coşurile începuseră să scâncească de spaimă. Nu era nimeni înăuntru, Gene. Nu mai era nimeni.

– Sigur, am zis încet. Doar umbrele celor morţi. Ai văzut semnele, moşnege. Ai văzut lumina. De unde lumină? Că eu n-am aprins un foc să mă încălzesc.

– Am văzut, conveni Rafi. Lasă iluziile! Doi-trei inşi puteau urni monstrul ăla de pod cu câteva răngi şi-un scripete. În Ghermana n-ai loc să te mişti de nebuni. E lumea lor. Şi mai toţi sunt puşi pe şotii. Nu neg că s-ar fi putut sfârşi urât pentru tine. Umblai după puştiul ăla?

– Da, am zis.

– Şi?

– Şi nimic. Aş vrea să-mi dai drumul, Rafi. Nu mai pot. Dacă La Farge îmi vrea pielea cu orice preţ, n-are decât. Particip la toate mizeriile lor de anchete. Dar până se va hotărî ceva, vreau să fiu lăsat în pace. Vreau puţină linişte, pricepi? Am avut un program cam încărcat.

– Înţeleg, zise Malanian. Şi aranjamentul nostru?

– Deocamdată moare. Credeam că am să pot, Rafi. Alţii au ieşit la pensie pentru mult mai puţin. Vreau să fug din jocul ăsta.

Malanian mă studie îndelung.

– Nu te cred.

– Asta e problema ta.

La zece paşi mai încolo, biciul sepia se încolăci cu două dintre tentacule în jurul prăjinii şi o smulse din mâna luptătorului mai puţin norocos. Arbitrul opri asaltul înainte ca salteluţa să fie stropită cu sânge. Era un tip deosebit de ordonat.

– Am o impresie a mea, mai spuse Rafi Malanian. Sunt câteva lucruri pe care continui să mi le ascunzi.

Deodată lămpile începură să clipească şi toată lumea se buluci spre ieşiri, lăsând baltă onoare, curaj şi arme, năvălind spre duşuri, „pică tava“ şi bordeluri ieftine. Ventilatoarele mari se urniră cu un vuiet de sfârşitul lumii, ca să risipească în cele patru vânturi duhoarea grea, amestec de brutal şi iz cazon. Apoi pardoseala străluci din nou, în aşteptarea unei noi serii.

Ce-i puteam spune? Cine era el pentru mine? Dintr-odată mi-a venit în minte că ar trebui să reflectez serios la asta.

– Da, am zis. Sunt lucruri pe care am să continui să ţi le ascund. Pute pe undeva, într-adevăr. Poate mai aproape de noi decât îţi închipui tu, Rafi. Dar ăsta s-ar putea să fie doar un defect al nasului meu. Ar fi păcat să pun degeaba pe drumuri o groază de inşi. Mai ales dacă la capătul acestor drumuri s-ar afla niscaiva granguri ori poteraşi de-ai noştri. Prefer să adorm şi să constat dimineaţa, la sculare, că totul n-a fost decât un vis colorat.

– Cred că eşti surmenat cu adevărat, mă complimentă căpitanul. Încerci să-mi bagi în cap câte ceva despre corupţie? Ori despre altceva? Şi faci asta cu aerul că-mi acorzi un premiu de

consolare. Am să-ţi spun şi eu un lucru, Yablonski. Pot face mai mult decât să-ţi prelungesc suspendarea. Te pot livra gata ambalat municipalităţii.

– Poţi, am confirmat cu o înclinare a capului. Dar dacă nu-ţi cere un efort prea mare, şi nu-ţi cere, ai să mă laşi în pace. Vreau să uit tot ce se poate din tot ce am scos la suprafaţă în afacerea asta, să nu-mi mai aduc aminte. E garanţia mea pentru un trai sănătos de acum încolo. Iar tu n-ai să-ţi poţi aminti ceea ce nu ţi-am spus vreodată. Vreau să uit în pace, domnule căpitan.

Cu asta, o perdea căzu peste pupilele altfel iscoditoare ale prietenului Malanian şi rămase acolo, împrumutându-le nevinovăţie şi rece nepăsare.

– Nu cred să mai fie multe de spus, rosti el anevoie, după o vreme.

Am încuviinţat posomorât. Dar el mai zăbovi câteva minute.

– Poţi să-ţi aranjezi vacanţele, zise. Poate că într-adevăr sunt lucruri care te depăşesc. Mergi liniştit acum. O vreme vei fi lăsat în pace, dar nu ignorat. Nu cumva să-ţi închipui asta. Sunt cu ochii pe tine.

De asta nu mă îndoisem niciun moment. Specia umană e prin excelenţă bântuită de curiozitate, iar Rafi Malanian aş zice că nu face excepţie, ba chiar dimpotrivă. L-am urmărit îndreptându-se către una dintre ieşiri cu acel mers elastic ce le dă graşilor înfăţişarea unor mase în permanent pericol de prăbuşire. Începuseră deja să-şi facă apariţia cei mai sârguincioşi dintre cursanţii încăierărilor aranjate, salutând respectuoşi spaţiul de antrenament şi pe Rafi, suficient de impunător în hibridul de uniformă.

Am pierdut vreo două ceasuri în cel mai liniştit „pică tava“ pe care mi-a fost dat să-l calc vreodată, undeva pe Fergala, într-un loc destul de îndepărtat de inima Mauinului veritabil, dar ai cărui stăpâni ţinuseră să păstreze câte ceva din aerul acela.

Fergala însăşi, deşi deschisă tuturor categoriilor de vehicule, nu e o arteră excesiv de zgomotoasă. În orice caz, n-ai să vezi aici puzderia de cetăţeni pricopsiţi cu antifoane exotice, aşa cum se întâmplă, de pildă, spre cartierele verzi, în zonele din preajma rampelor de lansare. Fergala nu s-a specializat, cum a făcut-o Benito Diaz, în muzică, nici n-a încercat să fie o ciorbă-fierbinte-cu-de-toate, precum Talidul, pentru că pe negustorii pripăşiţi aici nu i-ar fi ţinut curelele. Clientela ei e alcătuită îndeosebi din adolescenţi prea moi pentru a fi primiţi într-o familie hard şi gospodine excitate de ideea unor cumpărături făcute într-un loc, îşi închipuie ele, la fel de periculos ca Talidul.

Străzile încă mai au un suflet. Fergala, spre exemplu, aduce cu o fiinţă suspicioasă, gata să te învinuiască pentru te-miri-ce, dar altfel, dacă stai bine să te gândeşti, lipsită de tupeu. E o rămăşiţă a vremurilor trecute pe care, chiar dacă nu le-am apucat, pot să le simt fără a fi obligat să le înţeleg. Tot mai des aud zvonindu-se că înainte de război pe-aici a fost un oraş, iar Fergala a crescut pe un rest de bulevard existent atunci. Da, străzile încă mai au un suflet. Şi, la urma urmei, multe dintre ele îl şi merită.

M-am ridicat cam plictisit ,pentru că patronul speluncii ţinea morţiş ca obloanele de la intrare să stea în permanenţă deschise, iar soarele taman acum îşi găsise să explodeze biruitor printre două muchii de bloc măsurând între o sută cincizeci şi

două sute de metri. Cum îl priveşti de pe Fergala, blocul Filidor pare că ţi se prăvale în creştet fără nicio jenă.

– Cald, am zis, apropiindu-mă de tejghea.

În „pică tava“, în afara proprietarului, un tip morocănos şi spân, îndrăzneau să mai moţăie într-un surogat de siestă doi sau trei conţopişti tipici, genul care înghit repede, cu ochii în continuă mişcare şi respiraţie rapidă, eficientă. Patronul i-a cântărit iute, ca pe un posibil sprijin pentru eventualitatea că introducerea mea ar fi mascat intenţiile unui scandal. Pe ei nu se putea bizui, dar trăsăturile mele relaxate îl liniştiră.

– Cald, încuviinţă, cu o mână sub tejghea şi cealaltă deasupra. Mă îmbie cu „albastru gros“ pe care l-am refuzat politicos, în vreme ce mă cocoţam pe unul din taburete. Ridică o sprânceană către rafturile cu alcoolice şi pe cealaltă spre cel cu afrodisiace. Cum tot ne înţelegeam pe muteşte, m-am ales până la urmă cu o cafea deosebit de tare. Era un semn de pace. La zece minute după ce conversaţia se aprinsese de-a binelea, scoase definitiv mâna de sub tejghea.

– Zici că gaborii îţi dă ameţeli? râse. Da’ la unu’ ca mine! Unu’ ca mine sughite. Noroc că pe-aici nu prea trece. Dacă stau să mă gândesc bine, ultimu’ gabor pe care l-am văzut pe strada asta a trecut într-un elicopter de ambulanţă.

L-am ascultat, dând din cap în cele mai artistice feluri cu putinţă.

– Vrei „senzo“? Vrei clipuri?

Mie tocmai de-asta îmi plăcea aici, că era linişte şi nu mă bârâia nimeni la cap. Spre norocul meu, mă înţelese.

– Cum îţi spun, n-avem nevoie de nimeni aicea. Da, nene. Avem tot ce ne trebuie, nici mai mult, nici mai puţin. Nimeni nu râvneşte la un ciolan din Fergala. De-aia n-avem treabă nici cu Nuttman, nici cu Cocoon, nici cu alţii. Mai trec vânători de recompense, da' n-au ce găsi pe-aci. Şi din când în când, dacă prindem un mecanism de coşniţă îl linşăm.

Mediocritate…

Aş fi vrut să-l întreb de Grumazul, dar n-am găsit un prilej nimerit şi pe urmă m-am luat cu ascultatul.

– Da, domne. N-aş da locu', ăsta pentru nimic pe lume.

Aşa încât o luă de la capăt.

– E bine aici, în cloaca noastră. Se află de toate. Nu mierleşte nimeni de foame ori de frig, cum am auzit că se întâmplă spre nord, spre Ghermana. Femei destule, fiindcă nu toate fac faţă pe Talid, ori prin părţile mai pricopsite, şi multe îşi găsesc adăpost aici, şi unele sunt destul de bune. Şi caft numai cât să nu ţi se urască. Da' nu pentru astea le place la ai noştri cel mai mult. E ceva care nu se găseşte nicăieri în oraşul ăsta şi dacă mă-ntrebi pe mine, nicăierea în oraşele de pe continentu' ăsta şi în pustia dintre oraşe.

Ei bine, ca un semn de supremă încredere, mă chemă mai aproape, prin repetate mişcări ale indexului, pentru a-mi împărtăşi acel lucru minunat ce nu-i îngăduia să lase dracului meleagurile astea şi să se ducă unde o vedea cu ochii. Am avut o presimţire uşoară, ca un oftat în ceafă, şi m-am bucurat pentru cele ce-mi vestea. O presimţire alimentată de mişcările peristaltice ale Fergalei. Venea cineva.

– N-o să ghiceşti niciodată… (pauză de efect) Aici nimeni nu e mai sus ca altu'! Nimeni nu-şi ia nasu' la purtare!

– Nasul zici? am făcut distrat.

Ecranul uşii era auriu-incandescent şi acolo, pe suprafaţa lui, deşi ar fi putut părea incredibil, mişuna ceva nebulos care părea înzestrat cu viaţă.

– Uite, uite, o să vină o ploaie căcătoare. Da, domne, exact aşa cum îţi spun, aici n-avem nevoie de elite. Lumea asta se duce de râpă din cauză de elite. N-am nimic împotrivă ca deştepţii, şmecherii şi puternicii să-i dea în gât pe proşti, pe fraieri şi pe schilozi. N-am nimic împotrivă ca unii care-a avut eprubeta mai curată ca a altora să şi miroasă mai frumos. Uite, eu. Crezi că mă ofensez dacă vine unu' sau altu' cu pretenţii? Are cu ce, are şi pretenţii. Da' până la elite. Nu, domne, dacă e ceva în neregulă pe lumea asta, alea e elitele. Elitele e un lucru scârbos.

Acum chiar că eram singuri. Conţopiştii se topiseră ciordind paharele de plastic şi odată scăpaţi în stradă fuseseră supţi pe-o nară de blocul Filidor. Ar fi trebuit măcar aşa, din amabilitate, şi pentru că respiram aerul locului, să mai consum câte ceva, dar n-aveam nicio tragere de inimă. Puteam să fac minuni în arta conversaţiei.

– Cum adică „elite"?

Mă privi compătimitor. Începea să se simtă în faţa mea ca unul dintre aceia „deştepţi, şmecheri şi puternici".

– Elite. Dacă mai mulţi fac o gaşcă şi nu se mai uită la ăilanţi decât de sus, se cheamă că au strâns de-o elită. Dacă ei strâng ceva şi folosesc din gros şi nu le-ar da şi ălorlanţi nici să-i scuipi, elita-i

gata. Poţi să mârâi pe-afară o noapte şi-o zi, n-or să-ţi dea drumu' înăuntru. Dacă nu eşti din elita lor, poţi să fii cât de deştept. Nu vor şi gata.

– Aşa, ca un fel de cârdăşie, am zis prudent. Ca un fel de prietenie.

Mă privi de sus. Era cu un cap mai înalt.

– Să-ţi spun una. La elite nu mai e loc de prietenie. Fiecare caută să fie mai cu moţ. În fiecare elită ies nişte elite mai mici. De-aia elitele n-are moarte. E ca păduchii.

În acest punct al teoriei elitelor, un strop din şuvoiul incandescent al Fergalei nimeri înăuntru, se răci, se solidifică şi luă forma unui individ cu jeanşii decupaţi în dreptul feselor, ochelari negri şi un maiou care pe vremuri fusese probabil alb. Carevasăzică, presimţirile nu mă înşelaseră. Câteodată se întâmplă şi aşa. Dacă mă credeţi, bine. Dacă nu, nu.

– Da' luaţi un loc undeva, domnişoară! strigă la mişto interlocutorul meu. Simţiţi-vă ca la dumneavoastră acasă!

Am mai înhăţat o ceaşcă de cafea şi în drum spre masa amicului Ruudek am obţinut pentru el, prin bunăvoinţa unui distribuitor automat, o bere vitaminizată. Părea să aibă mare nevoie.

– E plăcut să te văd din când în când, i-am zis, aşezându-mă.

Dădu din cap. Arăta cam tras la faţă şi jigărit.

– N-am ştiut că domnişoara te cunoaşte, vere! strigă iarăşi din spatele tejghelei inamicul numărul unu al elitelor. Sigur că dacă domnişoara doreşte să…

– Ţine-o tot aşa, îl sfătui Spot, şi-ţi promit c-o să deretici vreo două zile pentru ca locul tău să semene cu ce era înainte.

Pe chestia asta ne lăsă în pace.

– Ştii, îmi mărturisi Ruudek, înghiţind şi sorbind, ăsta e un oraş cu adevărat mare. Câtă vreme ne-am tot fâţâit pe deasupra lui nu mi-am dat seama.

Avea o mie de draci şi l-am lăsat să-şi mai consume din ei.

– Jumătate de noapte ne-am petrecut-o pe centură. Dacă rezişti primele trei ore, după aia trenul urban ţi se pare un loc chiar drăguţ. Blană-de-câine adoră plimbările. Pe urmă ne-am drăgălit într-un glisor. În mers, desigur. Încă o jumătate de noapte şi toată dimineaţa. Că veni vorba, la lumina zilei văd că te-a aranjat bine.

Am continuat să tac. Se mai liniştise.

– Sunt expert în „albastru gros“. N-am degustat decât vreo tonă. Aş mai fi consumat încă pe-atât, numai să-şi tragă fermoarul peste meliţă. Dar nu, nene. Drăguţul meu adoră să facă conversaţie.

– Aduci cu o cumătră acrită de viaţă, am zis neutru.

– Nu asta sunt? se miră el.

– Cum te-ai scos?

– I-am promis că ne vedem mâine-seară din nou, într-un gang al neonului, pe Rupert cel Mare.

Îmi citi nedumerirea pe sub sprâncene.

– Cred că Grumazul Grunjos are pe undeva o întrunire în noaptea asta. Blană-de-câine calcă des

regulamentul, dar îşi închipuie că se spală de păcate mergând la toate adunările. Şi culegând informaţii pe care le duce şefilor săi.

– Bravo, am zis. L-ai intoxicat?

– E ful de rahat şi încă l-am servit cu linguriţa. L-am lăsat să mă tragă de limbă. La ora asta se crede tare dibaci.

– Crezi că o să vorbească la întrunire?

Ruudek râse în sfârşit.

– Glumeşti? Nici n-or să se aşeze bine pe cururile lor şi ăsta o să le bage cornetul pe gât. I-am dat numai informaţii prima. I-am spus că pe vremuri am fost pilot la gabori şi un şef mare mi-a făcut confidenţe pe covoraşul de lângă pat săptămâna trecută, înainte de a-mi da papucii. Aşa am aflat, chipurile, că un grangure care părea să-i aibă la inimă i-a vândut unor capi din Cocoon şi Nuttman, contra unor privilegii negustoreşti în Mauin şi garantarea pe lungă durată a unei învârteli cu un rege al afacerilor.

– Abdul Rahman? am râs la rându-mi. Eşti dat dracului, l-ai lipit cumva şi pe arab în basmul tău. Dar or să te creadă? Spune mai departe.

– Cum să nu mă creadă? (îmi făcu cu ochiul) Doar am fost pe genunchii grangurilor când au pecetluit înţelegerea. Am lăsat să-mi scape nume şi locuri, rostite în timpul discuţiilor. L-am sfătuit pe blană-de-câine să sară din barcă înainte de-a o vedea plină de găuri şi pe el aşijderea. Mi-a zis să n-am nicio grijă câtă vreme stau sub aripa lui. Şi să-ţi mai servesc una: am fost o stea căzătoare, un „licurici“ la paradă. Ori de câte ori acest mitocan mă pierdea un minut, aveam grijă să vestesc coardelor aflate prin împrejurimi bucuria cea mare:

se pregăteşte un cosor pentru Grumazul Grunjos. Zvonul e dat şi creşte ca un gunoi rostogolit lângă trotuar.

– Poate te-ai întins prea mult, Spot, am zis. N-aş vrea să te văd bălăcindu-te într-o băltoacă de sânge.

– Nici n-ai să mă vezi, făcu el. Am acum atâta protecţie cât pentru două vieţi. Şi, înainte de-a mă mierli, poate că vreunii ar vrea să afle ce şi cât ştiu. Sunt foarte preţios. Tu cum stai?

I-am explicat ultimele mele preocupări. Soarele dispăruse înghiţit de pâclă. Fergala începu, încet-încet, să se mai anime, dând la iveală primele grupuri de supravieţuitori ai acelei după-amiezi. Doar „pică tava“ părea mort. Proprietarul îşi făcu de lucru la panoul holomatului şi pereţii se umplură de clipuri fără sonor, căci n-ar fi vrut să ne stingherească, explozii mute de culoare, sex, sex, sex şi fieroşenii de-ale hardului absolut, cu chitare din oţel masiv, braţe ori picioare înlocuite, de proteze cu claviaturi şi mufe.

– Ce-mi place piciul asta, Julio! se aprinse fetiţa. Mi-aduce aminte când eram cât el. Nu puneai mâna pe mine. Dac-a vrut să stea de vorbă cu tine, înseamnă că eşti un gagiu important. Ce facem acum?

Mi-a făcut plăcere să i-o spun.

– Nimic. Nu mai facem nimic. Aşteptăm.

Nu mai aveam încredere în nimeni. Dar pe el îl cunoşteam prea bine. Ochelarii, tricoul şi jeanşii erau tot ce avea şi-şi dorea să aibă.

– La urma urmei, n-ai spus decât adevărul, sau măcar o parte din el. Grumazul dă la spate un şef

sau mai mulţi. Abdul Rahman s-a răstit şi el la câţiva, dar nu ştim dacă sunt cei buni. Frumoase vremuri, ce spui? Oameni de frunte, stâlpi ai societăţii în nădejdea cărora adormi liniştit noaptea, sugându-ţi degetul mare sau mai ştiu eu ce. Toţi ăştia protejând o turmă de animale sălbatice, folosind-o poate. Acum aşteptăm să vedem ce se mai întâmplă.

Dar era peste puterea lui de pricepere. Aşteptă câteva clipe şi, convingându-se că deocamdată nu mai urmează nimic, se lăsă plăcerii de-a-mi împărtăşi din bârfele de la Caliopi unde, că o curiozitate, deşi nu era client, îl tolerau deseori.

– Temenea Chang a fugit de la recuperare cu un plămân de vinil. Nimeni nu ştie unde e. Felicia a preluat conducerea grupului. Secunda Trei s-a făcut de rahat la „Novostic“. Şase morţi şi-un început de incendiu, şi cu toate astea abia dacă i-au amintit pe programul şaizeci. A venit la modă o cocaină spumantă. L-au găurit pe Felipe, ăla cu casetele. Rielke a caftit un amărât de la Nuttman. O să rupem legăturile cu staţiile orbitale…

Şi dă-i, şi dă-i. Într-un târziu privirea i se umezi, aparent din nimic.

– Franţuzul ăla scârbos care ne-a cercetat… ăăă, aşa, La Farge, trecea într-o gondolă cu Abdul Rahman al tău. Tot ei între ei, vezi? Abia aştept să iscodim iarăşi toate astea de sus, din întuneric, eu, tu şi „licuriciul“. Dacă o să mai zburăm vreodată…

Cui îi păsa de asta? Se mai răcorise şi deodată încăperea se umplu de voci, paşi, gâfâieli. Răsunară primele rafale de tăvi cu potol precomandat. Era din nou plin de conţopişti. Mulţi împănaţi cu fibră optică, pentru a putea face mai uşor faţă tabelelor interminabile rumegate de

computere. Acum eu şi Spot eram ca nuca-n perete şi patronului îi mai veni inima la loc.

12

Dintr-odată, sosise pe stradă vestea că un oarecare a vrut să-i dea o gaură lui WB. Să-ţi încerci puterile cu un moşneag protezat nu e ceva ieşit din comun în lumea subterană a Mauinului. Aici nimeni nu poate fi considerat prea puternic ori prea slab pentru a fi băgat în seamă. Vestea veni palidă şi, ca orice fapt divers, păli mai tare, dispărând după numai câteva minute.

L-am găsit dând o declaraţie standard unui ageamiu care nu fusese încă proiectat pe vremea când WB patrula pe acelaşi traseu. În stradă opriseră două module alunecoase, iar acum îl aşteptau pe cel al ambulanţei, dar după părerea mea mai bine s-ar fi lipsit.

Peretele din faţă, ciuruit tot, luase înfăţişarea unui burete ferfeniţit. Băgaseră în el un încărcător întreg de dum-dum din acelea cât unghia, la care fiecare nouă aşchie explodează. Ca urmare, am păşit pe un strat cât palma de bandă magnetică, fragmente de casete cristaline, compact-microdiscuri, holoproiectoare de duzină, cataloage animate şi mascote. WB şedea pe un morman de ambalaje şi răspundea întrebărilor din formular. Am băgat de seamă că-i făcuseră praf o proteză.

Dar scorul îi era net favorabil. Dincolo de tejgheaua bine-cunoscută se plictisea pe podea un coate- goale care n-avusese ceva mai bun de făcut decât să râvnească la ale altuia. WB încercase pe

el, cine ar fi crezut, o săgeată de arc şi zău că nu putea fi mai mort de-atât.

– Stai jos, tinereţe, că oi fi ostenit, îmi zise duios când rămăseserăm doar noi doi. Avem oarece lucruri de cercetat…

Se mişca greu cu un membru paradit, dar evenimentul părea să-l fi întinerit câţiva ani buni. Am luat şi eu loc pe alte ambalaje, căci mai multă ospitalitate nu puteai să-i pretinzi, şi l-am aşteptat să se întoarcă. Adusese o holo şi câteva înregistrări.

– Mergi la vreo chermeză? îmi complimentă el ţinuta. Nu-i rău.

Apoi obişnuitele fleacuri. Când am de gând să dau de urma lui Merian? I-am explicat că ştiu prea bine pe unde-şi face veacul Merian, dar am s-o calc atunci când o să am chef. Câtă vreme o să-l mai încălzesc pe Spot? De ce nu dau dracului meseria asta şi nu vin să-i ţin lui de urât printre iluziile multicolore, iar din când în când să-i picur ulei pe sub încheieturile de oţel? De ce nu-i aduc aminte lui Abdul Rahman cum am scos-o pe fiică-sa de unde-am scos-o? De-ale lui WB. Ghiduşii printre resturile sângerând a zeci de grupuri imortalizate în înregistrări şi prăbuşite de pe rafturile mongolului. Era cam deranj la „Ulan Bator“.

– Bine, spuse el şi negăsind telecomanda făcu întuneric în dugheană cu un fluierat.

M-am foit cam deranjat. Dacă venisem până aici, era fiindcă o clipă îi dusesem grija moşneagului. Dar aveam atâtea pe cap că în niciun caz nu eram dispus să vizionez clipurile lui pirat şi să le laud calitatea.

– Uite surpriza, mai zise.

Explodară obişnuitele petarde, răsunară obişnuitele fluierături. La picioarele noastre începură să sclipească flashurile şi un ocean de capete mici cât bobul de mazăre să se tălăzuiască. Sumedenie de pitici îţi făceau poftă să-i aduni în căuşul palmei şi să-i sufli în cele patru vânturi. Numai că n-ai fi putut. Acolo nu erau oameni adevăraţi. Doar un concert înregistrat holo, ca alte milioane pe lumea asta. Sonorul era cam prost.

– Ştii piesa asta? mă întrebă WB, bătând tactul pe picioarele lui de oţel şi porţelan.

Vedeam că face băşcălie. M-am concentrat să recunosc ceva. Era evident că nu pentru muzică pierdeam vremea. Nu m-am putut orienta în spaţiu, pentru că imaginile păstrau un unghi curios, ca şi cum operatorul s-ar fi aflat undeva deasupra valurilor de fani. Apoi mi-a picat fisa.

– Casa Ramsay? am zis.

Şi totul se explica. Înregistrarea principală fusese făcută din punctul cel mai de sus al incintei de spectacole. Sala asta nu e decât un glob uriaş atârnat la capătul unei tije îndoite. Pereţii sferei găzduiesc cinci sute de mii de locuri, iar scena propriu-zisă atârnă chiar în centru, suspendată prin câteva mii de cabluri, ca o colivie. O colivie cu păsări care-ţi fac părul măciucă.

Când Cristal City se plictiseşte de moarte, de două sau de trei ori pe an, ridică stavile nevăzute din calea omului de rând, doar atât cât e nevoie ca un strat subţire din mocirla oraşului mare să se reverse bolborosind şi să se sedimenteze prin locurile cu pricina. Ascunşi în spatele terminalelor, câţiva aleşi ai puterii, care o fi ea, urmăresc atunci excitaţi spectacolul fabulos al coliviei şi pe cel înfricoşător al sălii. Când nu concertează Deng şi ai ei, colivia adăposteşte finalele sângeroase ale

turneelor de „care pe care“. Trebuie că sunt tare plăcute şi unele, şi altele. Atunci totul este gratis.

– Nu vreau să văd concertul ăsta, am zis.

– Nici eu, oftă moşneagul. Deşi mai încolo e ţuţ. L-am montat din bucăţi.

Ştiam şi asta. WB era mai şmecher. Aduna înregistrări pirat muncite şi riscate de alţii şi alcătuia una singură, un spectacol întreg. Avea un simţ artistic desăvârşit. L-am aşteptat să deruleze cu mare viteză înainte şi înapoi căutând ceva. Omuleţi holo se agitau ca bezmeticii, mişunându-ne printre picioare. Mi-a venit cheful să-i liniştesc, aşezându-mă ca din greşeală cu cotul pe telecomanda mongolului.

– Uite-aici, zise el la un moment dat.

Erau nişte secvenţe din culise. Am băgat de seamă că oricine face înregistrări la un tămbălău de genul ăsta nu se lasă până nu-şi bagă nasul şi prin culise. Dă bine. Am văzut elevatoarele urcând şi scufundându-se, deplasând tonele de decor şi de recuzită pe care Deng le schimbă în mod obişnuit la fiecare cinci minute. Am văzut dozele de gaz euforizant stivuite frumos într-un colţ, aşteptându-şi rândul. Era ca şi cum ne-am fi aflat noi înşine acolo şi alergătura tipilor din diverse servicii începuse să mă obosească. Cineva împinse un rezervor mobil de zăpadă. Altcineva întinse pe neaşteptate mâna, îmbrâncindu-l pe operator. Parcă m-ar fi îmbrâncit pe mine. WB opri, dădu înapoi şi opri iarăşi.

– Da? zise.

Cu el lucrurile se limpezeau uneori de nu-ţi venea să crezi. Nici măcar nu m-am bucurat. Am zărit în

spatele rezervorului mobil şi oarecum îngropată în peisajul de culori schimbătoare o faţă.

– Să-l văd! am cerut.

WB o centră şi-o aduse mai aproape. Era o faţă neagră, de tuciuriu tinerel, cu pleoape şi pomeţi crestaţi, dar nu destul încă, şi tot tacâmul. După cele mărturisite de privirile lui, căci WB trafica scule de precizie, era plictisit, dar nu derutat, la locul lui în culise, însă cu altă treabă decât a celorlalţi.

– Dar cum ai dat de el? am protestat. Cred că ai mii de înregistrări cu de-alde Deng. Ai avut un pont, scârbă mongolă…

Faţa aceea era a comis-voiajorului meu din prima noapte, a lui Nkono Nkono, dar desigur că părea mult mai vie decât cea pe care-o admirasem eu de-aproape. Şi mult mai tânără. Faţa era şi a nefericitului care mă agăţase la „Novostic“, într-o cămăruţă despre care habar n-avea c-o să-i folosească şi ca mormânt. Lui şi amicului lui Camposa. Era un chip pe cinste, un chip care dacă n-ar fi existat, ar fi trebuit inventat, un chip ca un loc de întâlnire pentru nişte amintiri şi pentru nişte răspunsuri.

– Mii de înregistrări, încuviinţă WB mândru. Procesate pe un computer de-al lui Abdul Rahman. Ce stai, tolomacule? Încă nu te-ai prins? Noi doi şi „fetiţa“ ta facem o echipă.

– De groază, m-am exprimat. Dar ai ştiut unde să cauţi, nu? Şi bănuiesc că ai eliminat cumva coincidenţele.

Acum, că nu mai aveam nevoie de ea, WB opri înregistrarea şi făcu lumină.

– Din prima zi m-ai pus să caut prin gunoaiele azvârlite de Deng, mi-am amintit. Mai întâi, pentru puştiul ăla. Acum asta. Tu vezi lucrurile mai de departe, bătrâne olog? Deng e în spatele lor?

Deja mă lua cu ameţeală. Odată, demult, am văzut nişte idioţi încercând să aducă din Lumea Mică un amărât de arţar. Au trasat un cerc în jurul tulpinei, s-au scărpinat în cap şi s-au pus pe treabă. Când ajunseseră cu săpatul la vreun metru, şi-au dat seama că trebuie să lărgească cercul. Pe urmă încă o dată. Şi încă o dată. Apoi au turnat benzină pe scoarţă. Ţi-era mai mare dragul să vezi cum arde. De ce sapi, de-aia se mai găseşte ceva de dezgropat.

– Da, spuse WB, nici nu e prea greu de priceput, nici măcar pentru unul ca tine. Mai toate încep şi se sfârşesc în preajma lui Deng. Oraşul ăsta, ca aşezările din vechime clădite pe coline, stă pe sfârcurile ei. Şi cum altfel ai vrea să fie? Cum ai vrea ca oamenii sau cum s-or fi numind ei să vă urmeze pe voi, cei de la Cocoon, ori pe năsoşii de la Nuttman? Ori pe IULI, ori pe răcani? Sunteţi prea mulţi şi prea diferiţi şi muşcaţi la orice glumă nevinovată a unui cetăţean. Pe când Deng? Ea le-a dat întotdeauna tot ce-a avut. Şi gândurile, şi trupul. Şi viaţa ei din fiecare clipă. E pe toţi pereţii, trebuie doar să căşti gura. Da, domnule, le-a dat tot şi nu s-a zgârcit. Iar când a fost de cerut, le-a cerut acelaşi lucru. Totul. Vezi cât e de simplu? De-aia le place să se ducă după ea. E un schimb fără complicaţii…

Pentru WB, era un discurs interminabil. Se apropia de lucruri mai concrete.

– Ce vezi aici? i-am dat ghes.

Mongolul scoase de undeva o lulea şi începu să pufăie liniştit, ceea ce la el se întâmpla o dată pe

an. Pufăitul era interzis la „Ulan Bator“, dar ce mai conta acum?

– Am mai multe înregistrări. Concerte, apariţii în public. Vrei să le vezi? Acum, că ştii ce căutăm, e uşor de găsit.

Am refuzat clătinând din cap. Am refuzat să-l văd pe Nkono ori pe unul din fraţii lui gemeni, sau ce-or fi fost, fâţâindu-se încoace şi-ncolo prin hologramele lui WB. L-am crezut pe cuvânt.

– Eu zic că-i o clonă de serie mică. Cincisprezece-douăzeci de bucăţi pe sprânceană, comandate de Deng cândva, cuiva. Pe vremuri, starurilor le alergau în preajmă căţeluşi, pisicuţe ori alte chestii de-astea. Acum e penurie. Nu ştiu ce-o să ne facem.

– Altceva? am zis simţind respectul pentru mongol ca o piatră netedă pe creştet.

– Nu ştiu nimic despre original şi nu cred că în momentul ăsta are vreo importanţă pentru tine. Poate să fi fost ciuruitul comis-voiajor, ori tuciuriul care a vrut să-ţi aplice un tratament cu masaje la „Novostic“. Poate să fi fost unul din cei aflaţi în culisele Casei Ramsay. Ori nici unul din ei.

– Casa! mi-am amintit brusc.

I-am povestit în două vorbe ce văzusem pe fereastra clubului de granguri căruia cu onoare îi fusesem oaspete. Despre băieţii negri care împingeau un cărucior de invalid.

– Hm! găsi el de cuviinţă să spună. Ca olog cu vechi state de plată, mă interesează căruciorul ăsta.

De-ale lui WB.

– Mai am o acadea pentru tine, îmi zise, trăgând cu unul dintre ochii săi ca lama de şuriu. Abdul Rahman îţi transmite salutări şi încă ceva. Dacă m-ajuţi să pun ordine pe-aici, îţi spun.

L-am lăsat să-şi facă numărul. După o vreme, năduşind sub greutatea ambalajelor, l-am îndemnat să continue.

– Perechea aceea de butoni pe care i-ai confiscat la „Novostic“. Bijuteriile acelea prea scumpe pentru un detectiv Nuttman transformat în mardeiaş, prea grele pentru buzunarele unuia ca tine. Abdul a făcut cadou mai multe perechi unor cunoscuţi suspuşi. Unul din ei le-a pierdut.

– Numele, WB, am zis încet.

– …Sigur că poate să fie numai o întâmplare cu zulitori, dar ce e viaţa noastră dacă nu o întâmplare? Nu se face să-mproşcăm cu noroi un obraz spălat, în a cărui strălucire oraşul nostru îşi aranjează mustaţa. Mi-aduc aminte că prin tinereţea mea…

– Numele tipului, am zis abia stăpânindu-mă. Numele grangurelui, bătrân păduchios!

Atunci el mi-l spuse fără alte fandoseli. Nu m-am mirat prea tare. N-am simţit că mi se face părul măciucă. Aş putea zice chiar că m-am bucurat. Aş spune că mi s-a luat o piatră de pe inimă. Acum nici dracu’ nu mă mai putea scoate din budă.

– WB, am râs, eu alerg de câteva zile şi nopţi pe spinarea oraşului ăsta, mă târâi printre încălţările preacinstiţilor săi cetăţeni şi mi se pare din când în când că sunt deştept. Tu îţi scârţâi rulmenţii şi pistoanele pe un metru pătrat şi e de ajuns ca să faci lumină într-un butoi cu smoală. Cum îţi explici toate astea?

Avea o explicaţie.

– Picioarele merg, mâinile pipăie, zise. Ochii văd. Dar, ca să adulmeci, ai nevoie de nas. Ţi-ai petrecut prea multe nopţi acolo, în aer. Acolo, sus, sunt doar două mirosuri distincte. Acela al smogului şi acela al văzduhului. Aici, în stradă, sunt milioane de mirosuri. Dar eşti încă tânăr. Mai ai timp să mă ajungi.

– Înseamnă că ai răspuns la toate întrebările mele, am zis ca un copil prost.

– Dă-i drumu', făcu el. Sunt în formă azi.

I-am zugrăvit cât am putut de bine întâlnirea mea cu Julio şi discuţia ciudată cu piciul, în urma căreia m-am ales cu praful din plămâni. N-am uitat niciun amănunt, în afară de câteva, ale finalului, care în mintea mea duceau spre lucruri prea dureroase pentru a fi spuse. Deocamdată.

– Ceva neted şi galben, WB, am zis. Galben, brăzdat de vinişoare sângerii. Ce este obiectul ăsta, WB? Acest obiect cu mustăţi argintii pentru care toată lumea îl fugăreşte pe un băiat de doisprezece ani?

Tresărise încă înainte ca eu să termin ce aveam de spus. Mă privi oarecum mirat, apoi îşi luă protezele la spinare şi dispăru în maţele dughenei sale. Am băgat de seamă că o şaibă căzută din membrul pe care dum-dum i-l avariase strălucea pe podea.

– Erai prea mic, n-aveai de unde să ştii, mă consolă el, numai voce, fiindcă scormonea undeva printre vechituri. Când s-a şters nisipul malurilor după război, valurile au dus cu ele şi chestiile astea.

Mă cam luase, nu ştiu de ce, cu somn. Doctorii spun că în preajma unor situaţii neplăcute, lipsa unei mame purtătoare, în copilăria timpurie, generează astfel de reflexe la cetăţenii standard. Asta mi-am amintit-o de la şcoală. Mai rămânea să văd ce situaţie neplăcută ne dă târcoale.

– Na! strigă WB.

Bucăţica veni prin aer şi mă lovi în frunte. Căzu pe podea. În urma ei se ivi moşneagul. Am cules-o de jos şi-am scăpat-o iarăşi. Am oftat zgomotos, dar poate că ar fi fost mai potrivit să leşin. Am ridicat-o încă o dată.

– Ce căcat e ăsta? m-am exprimat politicos.

Era un fel de gândac galben ca ambra, un păianjen translucid alergând pe şase picioruşe de argint. Iar păianjenul ăsta înghiţise un cocoloş de aţe sângerii, care jucau în abdomenul său când îl scuturai bine.

– O hartă, îmi explică WB. E o hartă cu patru dimensiuni, pentru trupe. Are un milion de repere şi poate fi explorată în zece secunde cu o sondă-program.

– Pe orice sculă! m-am mirat.

– Pe orice sculă.

Am mai agitat gândacul ăla şi m-am gândit: ce-mi lipseşte acum?

– E neted, rece, galben, cu aţe roşietice şi mustăţi de argint. Băiatul Julio are la el o hartă. Păstoraşul de coarde este fugărit fără să ştie motivul. Ce se află pe harta de la el, WB?

Iarăşi ne dădea ceva târcoale. Urma să se schimbe vremea şi să plouă, ori Rupert cel Mare avea să

sară în aer.

– Habar n-am, suspină WB. Ceva important cred, pentru mai multă lume. Un depozit. Nişte zăcăminte. O să aflăm când pui mâna pe ea. Asta de-aici e acum un reper radio adaptat de mine. Doar seamănă cu o hartă. N-ar strica să-ţi umblu puţin prin măruntaie, să ţi-l montez.

Da. Am trecut dincolo, m-am lăsat balizat, şi pe când ieşeam în stradă se întunecase bine cerul. Am mers ghidându-mă după reflectoarele care marcau cornişele clădirilor. O dată la două minute, făceau o tură completă. Ţopăiam ca o pasăre cu oasele goale, când pe trotuar, când pe carosabilul luciu, când pe tabla automatelor aşezate unul lângă celălalt. Poate că am şi îngânat un cântecel. Ningea pe alocuri cu funigei sulfuroşi, nişte suspine de gelozie. Toată lumea bună îmi făcea loc. Iar eu mergeam, zburam, alunecam pe Rupert cel Mare, ca unul fără vreo grijă sub demult amurgitul soare…

Dădusem deja patru colţuri. Aveam o hartă şi-un nume şi-o istorie care începea să-şi treacă albul în griuri şi griurile în negru, cum face imaginea impresionată pe un suport de hârtie. S-ar fi cerut sărbătorite cu vreo puicuţă ţâţoasă, cu centură neagră în meseria ei, dar mai aveam şi alte răspunderi, ca să zic aşa. Spre pildă, Ruudek.

După aia, poporul începu să se rărească, ceea ce noaptea era cel mai obişnuit lucru cu putinţă pentru străzile din Mauin. Peste câteva minute, când ziceai că s-au scurs cu toţii în canalizare, te pomeneşti cu ei pe cap şi încă de două ori mai numeroşi, chiar dacă în fâţâielile lor de colo-colo, ca turme în călduri, mai lasă în urmă câţiva morţi, sau pe-aproape.

Am traversat o zonă albăstruie ca un acvariu. Era un areal pesemne mai neglijat, fiindcă din loc în loc atârnau bucăţi de cablu electric deşirat. Puteam să-mi fac felul liniştit. Am agăţat unul şi apoi altul şi pe următorul. Aproape fără să ating asfaltul şi survolând o carcasă abandonată am ieşit din nou în Rupert cel Mare, în apropierea gangului de neon.

L-am ochit ca de la vreo cincizeci de metri. Era în perfectă stare de funcţionare şi-l sufla un curent jos, aducător de resturi mărunte. Un gang de neon obişnuit, după părerea mea inutil. M-am apropiat în pas elastic şi pe urmă m-am oprit. Să mă duc? Nu se vedea picior de Ruudek.

N-am fost niciodată într-un gang de neon fiindcă aş fi avut nevoie într-adevăr de el. Ba m-am dus după cineva pentru o informaţie, rareori când coboram în stradă, ba am văzut înregistrări-şcoală cu diverse tipuri de infracţiuni săvârşite într-un asemenea loc. La multe dintre perversiunile acelea am râs cu lacrimi…

Eşti singur? Cine nu e? Ţi-e frică, te-a luat, aşa, un tremur nesuferit care-ţi unge viscerele şi aproape că-ţi paradeşte sfincterul? Fii mulţumit că trăieşti. Cine nu se mai scapă câteodată pe el? Te-a părăsit amica, ţi-ai pierdut slujba, ai dat chix în două tentative de sinucidere? Fleacuri! Poţi reuşi a treia oară. Ori lasă pe altul, care se pricepe, să ţi-o facă. Câte nu se întâmplă în lumea oraşului ăsta, şi cine ai vrea să le ducă în spinare, dacă nu tu?

Dar vine o clipă când parcă s-au vorbit toate să te înăbuşe. O clipă în care aerul nu mai poate fi respirat, apa nu se mai lasă băută, priveşti înconjurătoarele şi nu pricepi, nu mai pricepi nimic din ele. E doar o clipă care trebuie depăşită. Ai putea să-ţi pui capăt zilelor.

Problema e că tu vrei să continui. Atunci mergi acolo şi-ţi încarci bateriile. Nu durează mult şi nu doare.

Între două străzi paralele, unde negustoraşii nu şi-au adăpostit marfa, în vezica unui bloc, ori între doi pereţi neprieteni, a crescut un tunel scund, de vreo treizeci-patruzeci de metri lungime. E călduţ şi plăcut la umblat şi e atâta linişte acolo încât mulţi nu se mai îndură să plece. Îţi poţi auzi gândurile.

Aici întunericul a fost spălat ca un jeg de pe fiecare muchie, din fiecare ascunziş, iar dacă ai pătruns înăuntru ţi-l scoate şi din urechi. Lumina e copleşitoare. Ea curge fără încetare, atât de proaspătă, de puternică şi de curată încât spală orice. Şi, o dată întunericul gonit, urâtul se lipeşte iarăşi de tine greu, greu de tot.

Aşa că intră într-o noapte, când duci lipsă de aer, sprijină-te de unul dintre pereţii căptuşiţi cu unităţi luminofore şi lasă-te în voia gangului de neon. Totul se spală pe lumea asta. Dacă nu definitiv, măcar cât să mai poată fi folosit o vreme. Creierul e un astfel de lucru.

Am coborât de pe trotuar cu gândul limpede de a mă opri în gura gangului de neon. Atunci coaja de linişte se sparse şi mulţimea năvăli turbată, reluându-şi vechile locuri, vuind şi ciripind, încântată că a revenit şi că totul e-n regulă. Fetele cu peştii lor, cuţitarii, poştaşii de drog, clienţii, urmăriţii şi urmăritorii. Rătăciţii şi cei aflaţi în stradă cu un scop precis, ori cei care aşteaptă şi a căror aşteptare nu e întotdeauna zadarnică. Mirosul de sex şi ceva aţâţător la violenţă.

Am fost înghiontit şi îmbrâncit, dar fără vreo intenţie, m-am frecat de câteva trupuri. Eu mă

obişnuisem cu strada, o ţineam pe-a mea spre gangul de neon. În acelaşi timp se întorseseră vaierele sirenelor îndepărtate, nişte grohăituri, râsetele şi cântecul. L-am fredonat ca pe un hit al acelei ore a serii. Muzica e mare lucru.

„Peste noapte, în Industrii, i-am zărit cracii încolăciţi,
Năduşind în norul de sulf şi pulberi suflate
Şi i-am zis întoarce-te, leagănă-te, îndoaie-te…“

Veni ca un ghemotoc moale de zdrenţe şi mă izbi în stomac şi în piept. Am vrut să mă scutur şi s-o calc în picioare, dar atunci se lipi scâncind, iar tovarăşa ei îmi sări în spinare.

– Felicia, am mârâit, ce mă-ta vrei? Fă loc, putoare!

A Mică mă apucase strâns de încheieturile mâinilor şi căuta, patinând, să mă tragă înapoi pe trotuar. Mulţimea ne despărţi pentru o clipă, dar ele mă înghesuiră din nou.

– Vă sparg, târâturilor! am zbierat.

„Peste noapte, pe Talid, îmbrăcase maioul şerpesc
Şi lăptăria îi juca sub firul subţire
Da’ i-am zis leagănă-te, îndoaie-te, întoarce-te…“

– Aici, spuse Felicia plângând (şi-o ducea rău de când se cărase Temenică Chang, că avea fard prost care începuse să-i curgă sub lacrimi).

Începuseră să urle spre margini, urletele adunau şi spărgeau cocoloaşe de umbre şi luminile clipeau din când în când, ca şi cum centralele ar fi fost pe cale să clacheze. Mai mulţi trecură în fugă de-a lungul străzii, unul se împiedică şi dădu borşul chiar la gura de scurgere, iar altul îl trosni cu genunchiul. Şi urlară toţi. Urletul venea în valuri de pe partea cealaltă, era haos. Îşi strigau frica.

– De ce urlă ăştia? am zis, lăsându-mă năuc.

A Mică mă trase tâmpă, coarde pe care le ştiam după miros veniră ca muştele, ca râia, lipindu-se în jurul meu. Luminile clipeau.

„În III-Galben, la stup, m-a învăţat albastrul gros
Şi-a lustruit bucile în oraşu' de cristal
Până i-am zis leagănă-te, îndoaie-te…“

Peste umăr, printre degete răşchirate, cu smocuri ale părului de plastic mânjindu-mi buzele şi nările, am văzut gangul de neon, lumina gangului de neon pătând-se. Doar o clipă, şi ea îşi reluă strălucirea, iar strada înnebunise fiindcă toţi fugeau, se-ntorceau pentru a se tăvăli cuprinşi de isterie. Se petrecuse ceva în gangul de neon.

– Ce-i acolo? am zbierat. Ce-i acolo, Felicia?

Am ştiut ce-i acolo chiar în clipa în care întrebasem şi mi s-au muiat picioarele şi m-au săgetat măruntaiele. Iar fetele s-au strâns în mine, până când un nou val de urlete trecu strada şi le lovi, molipsindu-le.

„…leagănă-te, îndoaie-te, întoarce-te…“

Am văzut din nou în pata strălucitoare a gangului de neon o masă întunecată, ceva plasmatic alunecând şi dispărând înainte de a-i putea distinge formele. Dacă în momentul ăla lumina ar fi sucombat în stradă fie şi numai pentru zece secunde, jumătate din cei prinşi acolo ar fi mierlit-o. Gangul de neon fusese pângărit.

„Da' peste noapte am prins-o iar în Mauin şi dă-i
Leagănă-te, întoarce-te…“

Apoi fu linişte…

Apoi mulţimea îşi reluă curgerea normală, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Motorul unui vehicul artizanal tuşi undeva în întuneric şi cu asta basta. Era noapte, nu se petrecuse nimic.

M-am scuturat uşor, iar ciumele se desprinseră de mine, zdrenţe foşnitoare, dispărând chiar în vreme ce alunecau.

– Felicia! am strigat. A Mică!

Strada râse.

„Leagănă-te, îndoaie-te…“

M-am dus spre gangul de neon fără să-mi vină să cred.

„Leagănă-te, îndoaie-te…“

Gangul de neon strălucea. Era linişte înăuntru.

Pe podeaua curată se prelinsese o şuviţă de lichid lăptos, pe cale să se coaguleze. La capătul celălalt al şuviţei aştepta răsturnat un trup. Am mers şi m-am uitat. Era Ruudek. Cineva îi injectase o doză mare de dizolvant. Ceva care imită secreţia unui păianjen, lăsând intact numai învelişul de piele. Murind, avusese senzaţia că se mocirleşte în el însuşi. Ca-ntr-o mlaştină, ca-ntr-o cocină din care n-ai cum să scapi. Cocina propriului tău trup.

Am vărsat chiar acolo. N-am vrut, dar am făcut-o, pângărind încă o dată gangul de neon.

„Şi la ziuă i-am dat jos o dată în Maetzig
Şi spre seară a plecat fără ei în Industrii
Şi-a-ncolăcit cracii pe pistoanele maşinii
Şi i-am zis îndoaie-te, întoarce-te, leagănă-te…“

13

Eu nu ştiu ca el să fi avut vreun prieten. Pe Olus nu l-aş putea numi aşa, fiindcă acolo era vorba despre sex, iar cei ce zic „ce fel de prietenie e aia care nu trece prin pat?“ n-au dreptate. După cum nici eu, nici Rafi, nici altul din patrule nu i-am fost amici şi-a devenit lesne de-nţeles asta când ne-am bulucit cu toţii la arhivă ca să aflăm câte ceva despre mort.

Era cam singur. Poate vreuna dintre fetele de la Caliopi, ori cele ale lui Temenică să-i fi stat mai aproape. Ştiţi cum sunt toate astea, cu vremea gunoaiele se lipesc unele de altele că nu le mai poţi deosebi şi nici nu merită osteneala.

Singur.

Fireşte că-i plăcuse să zboare. Îi dăduseră pe mână un aparat sofisticat, iar el a profitat cum se cuvine de asta şi strada l-a scăpat printre degete. De-aia îşi îngăduia ca, din când în când, s-o scuipe de la înălţime.

Fireşte că asculta o sută de posturi pe zi. Era tot numai reflexe, un ghem de reflexe cu puţină minte, iar asupra celor mai slabi de înger muzica suflă ca o boare călduţă ce încălzeşte mădularele.

Dar eu, eu ce fusesem oare pentru el?

Am stat în gangul de neon până când Malanian veni şi mă rugă să mă îndepărtez cât timp aveau să ducă trupul de-acolo. A fost frumos din partea lui şi i-am mulţumit.

Un gabor echipat de asalt mă ajută să ies din gang, iar mulţimea de gură cască adunată (ce chilipir pentru ciorditorii mărunţi…) crezu fără îndoială că eu sunt ucigaşul. Obiectivele unui canal de ştiri mă fixară lacome.

În lumina girofarurilor am zărit-o pe Juravlieva frecându-şi braţele, cu o căutătură ciudată, care mă urmări minute în şir, un stol de palme în plină figură. Nu mi-am făcut iluzii. Nu moartea lui Spot mi-o punea în cârcă, ci păgubirea secţiei de un pilot. Dac-ar fi fost bărbat, i-aş fi înfipt bombeul în boaşe.

M-am apropiat de „licurici“. Malcom nu venise. Erau alţii, necunoscuţi, care s-au aplecat să mă privească interesaţi. În vremea asta au luat pielea lui Spot şi-au băgat-o într-un container de la morgă. Nu mai rămăsese niciun organ întreg, nimic din ceea ce-ar fi putut fi transplantat altcuiva. Drumul lui ducea direct la crematoriu. Pe urmă veni Rafi şi-am avut senzaţia că încearcă să-mi spună ceva de suflet.

– Tu nu pricepi? l-am întrebat mirat.

Şi el nu pricepea. Nu pricepea şmecheria. Nu pricepea că o picătură din dizolvantul care-l aranjase pe Spot îmi alunecase mie pe esofag. Şi lucrase acolo. Eram gol pe dinăuntru, gol ca plămânii Ghermanei după o ultimă, prelungă şi definitiv uitată expiraţie. Gol ca gropile ei după o zi ploioasă. Aş fi putut să strâng în pumni bilele ochilor şi n-ar fi curs nici una dintre acele picături de apă sărată. Aş fi putut încerca unul după altul toate sunetele pe care le învăţasem din clipa în

care îmi fuseseră dăruite buzele şi nici unul n-ar fi adus a scâncet. Niciun nod, niciun tremur. Nimic. Mă puteam duce liniştit după Ruudek la crematoriu. În perfectă formă fizică. Iar el nu pricepea.

Astfel i-am uitat acolo, în luminile lor rotitoare. Am plecat, lăsându-i în urmă, cu paşi mari, din ce în ce mai mari. Iar ei toţi erau mici, din ce în ce mai mici.

– Nu fi prost, zise Rafi, dar parcă mesteca vorbele. Du-te, caut-o pe Merian, vezi ce-i mai trece prin cap. Întoarce-te când vrei.

Carevasăzică, de ce să fiu prost? De ce să nu funcţionez mai departe, pe un program cumsecade? Orice se repară, dacă are din ce…

– Nu fi prost, măi, rânji sergentul Rielke. Cu prima ocazie dăm o tură pe la băieţii care s-au distrat cu Ruudek şi-ţi arăt cum trebuie să se poarte un bărbat.

– Nu fi prost, mă îndemnă Malcom, într-o întrevedere de patru secunde. Ai avut o vacanţă urâtă.

„Nu fi prost“, îmi pretinseră şi nişte operatori de la control – supraveghere, vechi amici de zaruri, vreo doi piloţi în pragul isteriei, o gagică de după Merian.

Era înduioşător, dar şi eu destul de grăbit. Următoarele ore mi le-am petrecut refăcând în sens invers drumul pe care-l începusem la parterul complexului Cocoon cu zece ani în urmă. Am ieşit din biroul lui Rafi, de unde se vede atât de frumos blocul Filidor când nu plouă, şi cu mişcări de automat m-am lăsat pradă labirintului.

Ţoalele jos, put a hoit!

Băieţii de la implementare au avut grijă să mă scoată din memoriile „licuricilor“, pentru a face loc altora mai breji. Cum clipeau toate cele acolo şi cum s-au stins una după cealaltă când totul s-a terminat! Lui Spot îi făcuseră vânt înainte de a se răci bine.

Dă-i bătaie, dă-i bătaie!

Cu bezele, am predat ceva echipament fetelor din depozite, care nu văd lumina soarelui, dar ţin morţiş să-l dezbrace şi să-l reîmbrace cu mânuţele lor pe orice nou sosit. Mă sfătuiră de asemenea „să nu fiu prost“, că unde mai găsesc eu altele ca ele, incluse, ca să zic aşa, în preţul biletului.

Aveam, într-o boxă, câteva trofee din vremurile raidurilor noastre glorioase. Le-am dat cui s-a nimerit. Un inductor cât nuca pentru cei cărora afrodiziacele nu le mai ajutau. Ventuzele unui „înger“ pe care l-am cules cu Malcom Kumanovo chiar de pe ferestrele încăperii lui Malanian. Fusese un „înger“ rătăcit. Două-trei proiectile handmade, dovezi ale geniului omenesc, pline cu orice, gloanţe cum n-ai primit vreodată. Dar dacă-ţi doreşti ceva cu ardoare, nu se poate să nu capeţi într-o bună zi…

Şi-acum… adio, n-am cuvinte! Dar nu. Ar mai fi o etapă de provizorat, o perioadă în care vor sta cu ochii pe mine, să mă studieze ca pe o bacterie. Oare în libertate n-am să îmbolnăvesc organismul lor impecabil? N-or să-i iasă din cauza mea ceva bube verzi? Le-ar părea rău să-şi încarce sufletele cu o spălare de creieri în plus. I-ar durea inima pentru vremea, energia şi aparatura puse la bătaie.

– Păcat de timpul pierdut! îmi zise Rafi Malanian, când întortocheatele căi ale renunţării mă azvârliră

din nou pe uşa biroului său. Degeaba te chinuieşti acum. Te vei întoarce şi totul va fi iar ca înainte. Tu nu mai poţi pleca de-aici, Gene. Nici unul dintre noi nu mai poate. Unde să se ducă?

Şi era aşa cum zicea el. Omul nu poate supravieţui pe dinafara cercului în care-a crescut. Unul din Industrii o mierleşte îndată ce noaptea l-a prins pe Talid. Ori în prima misiune, dacă i-a trecut prin cap să se înroleze la noi. După cum şi Rafi, dacă ar voi să-şi petreacă o mică vacanţă în Industrii, chiar din primele ore ar primi o bucată de ţeavă ţeastă. Uite ce-a păţit Spot…

Şi deodată un val de sânge cald mi-a inundat urechile şi buricele degetelor.

– Eu ştiu cine l-a ucis, am spus rar, ca să mă înţeleagă.

Dintre toate obiectele aflate în încăpere, el părea cel mai imobil.

– Spune-mi şi mie, îmi ceru.

I-am spus. Mă concedie cu un gest. Am avut un fior scurt şi mi-am încălecat dinţii, ca să nu scap şi partea a doua a comentariului. Dar şi asta a fost imposibil.

– Iar tu ai stat undeva sus, Rafi, şi-ai dormit ca un chinez blindat cu opiu. Dacă ar mai putea, Spot ar trebui să-ţi dăruiască o bucată din pielea lui. Vine iarnă grea şi-o să ai nevoie de mănuşi.

Nu mi-a părut rău să i-o spun. Odată ce începi să vomiţi nu te opreşti până nu ţi se linişteşte zbuciumul din stomac. Brusc, i-am simţit pe toţi străini şi asexuaţi, fără identitate. Li s-a dat drumul cursanţilor pe coridoare, cu ochii stinşi de hipnotice şi ţestele bubuind de pe urma

lănţişoarelor de informaţii subliminale. S-a dat drumul muzicii pentru cei care nu-şi luaseră propriile lor receptoare.

Şi dă-i, şi dă-i!

Mă simţeam parte dintr-un clip de prost gust. Toată lumea mergea în toate sensurile, dar eu nu ştiu cum făceam că mergeam mereu împotriva tuturor. Mi-am luat seama şi m-am sprijinit de un perete.

„Optsprezece, douăzeci şi doi, nouă, treisprezece. Două jumătăţi în cale la subţirica. Optsprezece, douăzeci şi doi, nouă, treisprezece“, lătrară gigafoanele în argou.

Asta pentru grupele chemate la sălile de antrenament.

„Artemivici, unde pielea noastră umbli? Maiorul a făcut clăbuci zbierând după tine.“

Asta pentru Artemivici.

„Nu dormiţi în puşculiţele de la patru paisprezece. Comenzi speciale pentru voi, verzişoarelor.“

Astea pentru dereticarea spaţiilor de recluziune şi pentru morga al cărei personal s-a îmbrăcat în verde. Se întorceau eroii ultimelor raiduri.

– Haide, Yablonski, visezi? Mai ai niţel şi-o să te scobeşti în nas. Ştii câte treburi îmi vin azi în afară de suspinele tale?

L-am urmat deci pe operatorul cu respiraţie amară ca fierea. În anticamera lui ASUCO îmi revenisem de-a binelea. Uşile pufăiră, lăsându-mă înăuntru. Înăuntru era aproape întuneric.

– Distracţie plăcută, zise operatorul, înainte ca uşile să se îmbuce la loc.

Toată lumea spune că ASUCO face o muncă mizerabilă de contabil şi din când în când dă o mână de ajutor la depistarea pierdutelor echipaje. Eu cred că e mai şmecher, în măsura în care poate fi şmecheră o inteligenţă artificială. ASUCO ocupă mai multe dulapuri imobile şi e tare nefericit pe chestia asta.

– *Vino mai în faţă, subiect*, spuse el cu o voce omenească nemaipomenit de bună pentru un automat.

Vreau să spun că ascultând glasul ăla nu-ţi puteai închipui niciun fel de mutră. M-am dus mai în faţă.

– *Cum te numeşti, subiect?*

Tare urât să nu-ţi cunoşti colegii de serviciu!

– Yablonski Genetiah, Cocoon-patru, legitimat cu patru-şepte-patru-şepte-doi-cinci-zero-zero, am spus.

– *Da, da*, făcu blând ASUCO. *Prea bine, YAB. Relaxează-te. Stai jos.*

– Păi sunt relaxat, m-am mirat.

L-am lăsat să mă tutuiască. Mă găsise şi pe mine o dată, rătăcit, fără Spot, prin Industrii. Mi-am dat drumul în singurul fotoliu din încăpere, o încăpere nu mai mare de patru pe patru şi, după cum am mai spus, prost luminată.

– *Da, da, YAB. Stai jos. Aud că ne părăseşti YAB. GEN. COC.*

Mă ţinea de vorbă şi-şi făcea treaba în vremea asta. Treaba lui, cu fişierele, cu prognozele. Şi altele.

– *Ori poate că te-ai răzgândit, YAB. Da, da.*

– Dă-i bătaie, am zis.

– *Da, da, poate că te-ai răzgândit. Ori poate că nu.*

– Hai, fă-ţi numărul, am adăugat.

Păru impresionat. ASUCO păru impresionat.

– *Eu îmi fac datoria. Ultima demisie înregistrată de mine – acum cinci sute paisprezece zile. Subiectul trăieşte şi în ziua de azi.*

Umor scremut de cipuri.

– *Trebuie să-ţi comunic obligaţiile pentru perioada de încercare, YAB. Da. S-ar putea să le ştii. Regulamentele nu sunt secrete, chiar dacă nu le respecţi întotdeauna.*

N-am comentat.

– *Vreau să zic*, făcu ASUCO, *nu e obligatoriu să fii mai automat ca mine.*

– Ha, ha, am spus politicos, aşezându-mă mai comod.

Urmă o mică pauză.

– *Unu. Pe toată durata perioadei de încercare – domiciliu stabil, conform cu normele în vigoare, conform… cu normele în vigoare.*

De pomină.

– Doi. Contacte în limitele rezonabile, cu încunoştinţarea factorilor responsabili. Semnalarea delictelor încetează să fie obligatorie, dar rămâne o calitate cetăţenească. Intervenţia la faţa locului îşi pierde obligativitatea.

Desigur, desigur.

– Trei. Pe toată durata perioadei de încercare e interzisă deplasarea în cartierele Cristal City, Maetzig, Industrii. Încălcarea interdicţiei se echivalează cu: Cristal City – tulburarea liniştii publice. Maetzig – activitate de spionaj. Industrii – operaţiuni de sabotaj. Justifici astfel intervenţia în forţă asupra ta.

– Mă doare stomacul, l-am anunţat pe ASUCO.

– Patru. Acum nu mai glumim, YAB. Contacte sexuale în limitele rezonabile, cu obligativitatea controlului medical oricând acesta se va dovedi necesar. Devin recomandabile serviciile medicale interne.

– Grăbeşte-te, am spus.

– Cinci. Se va respecta cu stricteţe intervalul de aplicare a preventivului şi se va comunica de îndată orice modificare metabolică, începând cu momentul primului preventiv.

Şase. Sunt interzise, pe toată durata perioadei de încercare, operaţii de tendinţă transsexuală, operaţii estetice, protezări a căror efectuare nu se va dovedi imperios necesară şi riguros justificată. Eliberează-ţi încheietura pumnului drept, YAB.

M-am supus. În întuneric, nimic nu se mişcă, nimic nu veni să-mi dea târcoale, aşa cum ar fi fost de presupus că se va întâmpla.

– Şapte. Sunt interzise cu desăvârşire operaţii de lobotomie, precum şi reorganizări ori radieri de memorie fără un aviz din partea unei comisii special alcătuite.

Răsună un şuierat scurt. Am gemut şi-am dat să-mi pipăi încheietura.

– M-ai spart… am zis, căznindu-mi mintea pentru o insultă potrivită lui ASUCO.

– S-a efectuat primul preventiv, făcu el vesel. Acum mă-njuri, YAB, dar mai târziu o să-mi mulţumeşti. Nu vreau să te întorci la noi căptuşit cu viruşi. Nu suntem o menajerie.

– Se-ntoarce scârna, am ţinut să-l anunţ. Ce mi-ai băgat înăuntru?

Ochise bine. Nu mi-ar fi plăcut să-mi paradească un deget.

– Opt. Orice informaţie încă nedeclarată, culeasă înaintea începerii propriu-zise a perioadei de încercare şi aparţinând deci patrimoniului, va fi depusă şi stocată îndată după semnalizare.

Nouă. Pe tot parcursul perioadei de încercare, subiectul îşi poate revizui decizia fără ca acest lucru să afecteze în vreun fel drepturile şi îndatoririle sale. Semnalizare de aici în zece secunde.

– Nu pierde vremea, fier vechi, l-am avertizat. N-am nimic să-ţi declar.

Nu era genul lui să asculte de unul ca mine. Pentru ASUCO, eu ori marele şef IULI eram totuna. Aşa că-şi sună soneriile şi aşteptă o vreme.

– *Cum vrei, YAB*, spuse apoi. *Îţi mai dau situaţia la zi şi după aia – liber. Eşti subiectul unei anchete municipale. Domnii consilieri Balkopf şi Walte au solicitat supravegherea ta permanentă. Propunerea nu a întrunit un număr suficient de adeziuni. Vei fi citat în cursul investigaţiilor din cazul Ruudek. După părerea mea o să fii destul de ocupat ca civil.*

– Nu-mi purta tu de grijă, am spus ridicându-mă din fotoliu. Nu duc lipsă de spioni.

– *Eu sunt un automat de supraveghere şi control*, făcu el în loc de „la revedere“ şi cred că undeva, în labirintul circuitelor sale, se rătăcise un zâmbet.

Eşti un şoarece liber, Genetiah. Fugi, mişcă-ţi mustăţile, freacă-ţi lăbuţele, roteşte-ţi mărgelele ochilor. Eşti liber să pândeşti bucata de brânză şi să-ţi alegi pisica.

– Vreau să văd Lumea Mică, i-am spus lui Malcom, poţi să mă scoţi? Cred că mai sunt ceva zboruri pe acolo, prin preajmă.

– Doar nu vrei să te ascunzi într-o gaură? mă înghionti el. Ce văicăreli băbeşti!

– Merian trăieşte acolo.

Kumanovo făcu o mutră lungă, gata să-şi ceară scuze. Nu voiam să-l umilesc.

– Aşa că, vezi, trebuie să mă întâlnesc cu ea. Să ne giugiulim o vreme. Ce dracu’, e ca şi cum mi-aş lua o vacanţă…

– Sigur, zise Malcom. Gene, eu nu cred în toată povestea asta a ta cu plecarea. O să te-ntorci, aşa-i? Zici c-ai dat de urma lui Merian. Asta-i o veste

colosală, moşule. Du-te, ia-o din cloaca aia. O să zburăm iarăşi împreună, ai să vezi. Odihneşte-te. O să facem o echipă ce nu s-a pomenit în Cocoon.

– Mai ştii? am zis în doi peri.

– Îţi dau chiar după-amiază pe cineva. Sunt sumedenie de zboruri planificate mâine spre limita aia a oraşului. Caut pe cineva bun.

– Mulţam, Malcom, am spus. Eşti un prieten adevărat. Ştii că uneori te-am bănuit că umbli să-mi iei locul. Abia acum îmi dau seama cât am putut să fiu de prost.

– Lasă, făcu el posomorât şi generos, neştiind dacă vorbesc serios sau la mişto. Ce naiba, ai avut o perioadă împuţită. Nu ştiu altul care ar fi rezistat atât. Dar, ia zi, te rugasem să-l stârneşti cumva din vizuină pe puştiul ăla. Crezi că poţi să-mi dai ceva?

– Puşti? am spus aiurit. Ce puşti?

Mi-am amintit că nu trebuie să-mi mai amintesc nimic.

– Îmi pare rău, Malcom. Eu n-am putut să-i mai dau de urmă. Şi-ntr-o vreme se zicea că sunt nasul cel mai bun din secţie.

– Aşa-i, încuviinţă Kumanovo. Nu-i nimic.

– Gândesc că n-o să-l mai găsiţi niciodată, Malcom. Oraşul ăsta e ditamai buba. Ştii mai bine ca mine că pe unul ca piciul ăla strada îl îneacă mai iute decât viitura dintr-un canal. Darămite când e vânat. Uită-te bine prin memoriile morgii, ori, dacă a mierlit-o prin Ghermana, ia-ţi adio. N-o să-l afli înainte de-a deveni de neidentificat.

– Mda, spuse el. Am destulă bătaie de cap şi-aşa…

– Cum merge ancheta?

– Care dintre ele? se înveseli. Dacă vorbeşti de atentatul de pe Talid, fiindcă recunosc c-a fost o ambuscadă, studiez cu mare atenţie plevuşca strânsă la ultimele razii. Dar mai bine i-am rade fără să-i mai întrebăm.

– Şi negrul ăla ciuruit, Malcom?

– Poate vreunul de-al lor. Nu pot să identific fiecare mort. Nu pot să-i scriu povestea vieţii.

– Aha. Noroc!

Am pornit către unul dintre ascensoare. Tocmai atunci scoaseră din el un grup de punkeriţe duse pe lumea cealaltă, lumea fumului albăstrui şi născător de vise fabuloase. Una din ele apucă mâna însoţitorului, încercând să şi-o vâre în sex şi câştigă un cot în stomac. Am încercat de trei ori să intru în cutia abia părăsită a ascensorului şi de trei ori am leşinat din pricina duhorii. Parcă l-ar fi uitat înăuntru pe omul invizibil mort de zece zile.

– Dar eu neapărat am să-ţi trimit pe cineva, Gene! strigă Malcom, ajungându-mă cu trâmbiţa lui dincolo de meandrele culoarelor. Îţi trimit sigur!

Nici nu mă-ndoiam de asta. Bineînţeles că avea să-mi expedieze pe cineva. Dacă nu el, atunci Rafi Malanian. Dacă nici ăsta, atunci municipalitatea ori, mai ştii, poate chiar ASUCO. Începeam o viaţă nouă.

– E clar că un tip care trăieşte aici ajunge mai devreme sau mai târziu în Lumea Mică, spuse Juravlieva în loc de orice salut.

Făcea fandări în pragul încăperii mele, afişând tot tupeul pe care-l poseda şi nu poseda puţin. Încăperea plutea în semiîntuneric, bolborosind, la un nivel oarecare al stupului, într-un cartier al oraşului. Era o oră a serii în care simţeam multe.

– Ia te uită, Sid! am jubilat, făcându-i semn să intre. N-am eu chiar atâta nas!

Că Malcom o trimisese pe ea, negăsind altceva mai bun la îndemână, ce cacealma! Dar acum era aici şi aşteptam flămând să mă scoată din sărite.

– Pune-ţi gheaţă pe ceafă, mă sfătui ea, luându-şi de băut şi strivind o pernă cu bucile. N-am niciun chef de istericalele tale.

Gagica de lux a lui Kumahovo. Ochii din cap.

– Malcom şi-a rupt din suflet, am zis. Ori astea or fi indicaţiile lui ASUCO. „Contacte sexuale în limitele rezonabile…“ Păi… nu trecem la treabă?

De fapt, era o fată cam de unu şaptezeci şi, coeficient de inteligenţă mare. Printre piloţi n-avea amici, dar nici nu-i trebuiau. Eu i-o servisem lui Malcom, la o razie. Făceau o trupă perfectă.

– Pic de somn, am anunţat-o. Spune-mi că mă iubeşti şi cară-te. Mâine mă duci în Lumea Mică, nu?

Şedea acolo, în singurul şi cel mai avantajos punct de lumină, cu o coafură nouă, plină de draci. Dăduse costumul de zbor pentru o tunică moale şi fiecare din cele zece mii de cute se aşezase cum trebuie, avându-şi rostul său. În plus, nu-şi clipocea limba prin băutură, cum obişnuiau unele paraşute pe care mi le expedia strada. Erau străzi bune şi străzi rele.

– Ca să lămurim lucrurile înainte de a se înverzi, spuse ea, îmi pare într-adevăr rău de Ruudek. Era un meseriaş bun. Şi pentru economie de spaţiu, îmi pare bine că te-ai hotărât în sfârşit să te evapori. N-are rost s-o termini ca un boşorog senil.

– Ce vrei? am întrebat-o mai blând.

– Să te sâcâi. Se uită toţi la tine ca la un obraz rumen şi tu nu mai străluceşti de mult. Nu fă pe prostul, Yablonski. De ieri-seară eşti sub protecţie non-stop cu toate că, după părerea mea, n-o meriţi. Fie că-ţi place, fie că nu, secţiunea asta a stupului e plină de-ai noştri. Am să te duc mâine în Lumea Mică. E jale aici, la tine, dar n-am decât s-o trec în raportul misiunii, aşa-i? Scuteşte-mă şi fă-ţi de lucru în aşa fel încât să nu mă trezesc de prea multe ori până-n zori.

În întuneric deplin, lucrurile se petrecură la iuţeală. În întuneric nu poţi să-ţi spui că eşti singur, undeva, la milioane de kilometri în spaţiu, pentru milioane de ani de-acum înainte? Dar zgomotele pierdute ale străzii şi ale culoarelor aeriene nu-mi permiteau o iluzie întreagă.

Pe la mijlocul nopţii, palmele mi se umplură de lacrimi călduţe. M-am dezmeticit din aburul somnului şi m-am prins că ele îmi curgeau din ochi. Ţin minte că un gând important a fost acela al legăturii dintre plâns şi chimie. Metabolism. Plângând, mă simţeam din ce în ce mai bine, mai curat fizic. Picăturile acelea de apă antrenau în drumul lor o groază de noxe.

Pe urmă ea veni cu un fâşâit să mi se alăture, pe priciul unde puneam la cale inundaţia şi, pe jumătate adormit cum eram, mi-a fost teamă să nu-şi dea seama că plâng. Bineînţeles că-şi dăduse seama.

– Nu-i nimic, zise căutându-mă, nu-i nimic…

Dar nu-mi vorbea în şoaptă, ci normal, cu voce egală. Păstrase suspensorul şi un parfum greu, pentru dureri de cap. I-am apucat coapsele şi mi-am încolăcit-o în jurul taliei şi al pieptului. Se strânse ca un piton, umezindu-se toată, iar presiunea adăugă erecţiei o zbatere plăpândă. În vreme ce o pătrundeam, când mai repede, când mai lent, limbile noastre se încolăciră şi ele jucând acelaşi joc, iar vocile se căutară împreunându-se, despărţindu-se, acordându-se una după cealaltă. Pe când înnebunisem înăuntrul ei, vătămând-o, degetele îi alergau prin aşternut, brăzdându-l cu dâre nevăzute.

14

Lumea mică nu e stabilă. Se mişcă, e în continuă schimbare. Nu se află niciodată acolo unde crezi că ar putea fi. Dacă nu te gândeşti la ea, Lumea Mică nici nu există. Dacă nu te gândeşti la ei, nici oamenii acestei lumi nu există. Atâta pagubă.

Dar uite că eu exist. Ziua s-a albit pe centură încă înainte ca noi să fi ajuns acolo. Oraşul a primit-o. Zborul Cocoon se fragmentă mai întâi în două, apoi în patru. Juravlieva descoperi Lumea Mică absolut din întâmplare, la a doua trecere a arcului de cerc.

– Te las aproape şi te iau la întoarcere, zise.

Toată puzderia de recorduri amoroase pe care le stabiliserăm împreună în noaptea trecută părea inexistentă. Politeţea a fost întotdeauna punctul forte al micii noastre societăţi.

Iar acum respir aerul cu care nu sunt obişnuit. Memorez prin vizualizare lucruri de care probabil că n-o să am vreodată nevoie şi mă scald într-o baie de microorganisme. Port o discuţie în afara oricăror standarde cu un individ scăpat de sub orice supraveghere sanitară, unic şi irepetabil, insolent de paralel normelor obişnuite. Astea toate se petrec sub un umbrar de frunze, într-unul din puţinele locuri cu apă la suprafaţă, să-i zicem apă, la douăzeci de kilometri de centură.

– Dar eu nu vreau să stau cu voi, Paşa!

– Săptămâna trecută, mezinul meu a găsit o pânză freatică la patruzeci de kilometri nord-vest. E un băiat tare bun.

Adolf Pataulis, „Paşa“, duce cu el patru băieţi şi două fete, concepuţi cu toţii prin mijloace tradiţionale. Pataulis e de-o seamă cu Abdul Rahman. Este unul din şefii triburilor nomade ce alcătuiesc Lumea Mică.

– Din ce mai trăiţi, Paşa?

– Vite. A fost un an bun pentru vite. Şi-am găsit mulţi tuberculi. Şi multe cuiburi de conserve, din războiul trecut.

„Vite“… Nişte specimene degenerate, care-au început să se prăsească mai ceva ca şobolanii. Pustia dintre oraşe a fost într-o vreme pământul mutaţiilor. Nimeni n-ar clipi dacă într-o bună zi s-ar apropia, într-un vârtej de praf, un păianjen vorbitor. Întreprinzătorii i-ar lua măsura şi a doua zi ar lansa pe piaţă o colecţie nouă de sexanţi. Acum, despre vitele astea: când se apropie prea mult de centură, Maetzig experimentează pe ele tot ce-a scornit mai frumos în materie de armament. În pustie, vitele i-au descoperit pe nomazii ăştia şi-au rămas cu ei.

– Ce de vreme a trecut, Paşa!

– Multă, încuviinţă el. Când te-a adus WB prima oară, nu mi se născuse nici o fătucă. Uite-le cum înfloresc!

Mă uit şi ce văd? Două scoabe peste care n-a trecut vreodată detergentul. Sau dacă a trecut, n-a făcut clăbuc. Şed amândouă la vreo treizeci de paşi, în

plin soare, şi împletesc ceva. Din când în când îmi aruncă priviri galeşe, cu care nu sunt obişnuit.

– N-am mai rămas mulţi, spune Paşa-Pataulis. În anul din urmă s-au dus o groază pe cea lume.

Unii s-au stins. Alţii au luat calea rampelor, dar staţiile orbitale nu i-au primit nici la întreţinerea ciupercăriilor. Până şi ciupercile şi-ar fi dat duhul de mizeria în care obişnuiesc ei să trăiască. Şi-acum, la ale noastre.

– Eu nu pot rămâne cu voi, Paşa. Nimeni nu v-ar putea avea aproape. De ce mă vrei pe mine?

– Fiindcă te-ai jigărit rău. WB a murit?

– Nu. N-a murit. Îi merge bine. Mie îmi merge aşa şi-aşa.

Pe urmă veniră norii, ascunseră soarele şi plecară. Paşa se uită lung după umbrele care aleargă peste jarul pustiei şi aproape că poţi să-i simţi mâncărimea din tălpi. E contagioasă.

– Sudrum!

Vine un băietan cu un burduf. Lapte îngroşat, în amestec cu ierburi pe jumătate digerate. O delicatesă la care n-am bucurii.

– Sudrum!

Pleacă burdufelul. E aşa de linişte că ţi se face somn. Uneori, câte un moşneag cade în transă. Aşa se scurg minutele, pe urmă orele şi vine vremea când vor fi aprinse focurile. Noaptea e frig în pustie.

Paşa spune:

– Nimic nu mai e ca înainte, Genetiah. Numai noi am rămas aceiaşi. Timpul curge greu peste noi.

– De ce-ţi faci atâta reclamă, Pataulis? Eşti o fosilă, Pataulis. Specia voastră ar fi trebuit să dispară, odată cu muştele din oraş. Când ai norocul ca alţii să te alcătuiască pe lume om, fie şi într-o eprubetă mai prăpădită, nu ţi-e ruşine să-ţi baţi joc de atâta muncă bătând coclaurile astea?

Parcă am început să zbier. Paşa s-a făcut mai mic şi strănută.

– Noi n-am avut treabă cu eprubetele voastre. Eu sunt curat pe dinăuntru, scursură de canal, eu nu put ca tine a răcan sintetic.

Dacă Paşa vorbeşte urât înseamnă că vrea să mă aşeze la masă.

– Să nu ne mai ostenim, Pataulis. Mi-am lămurit treburile. Trec altă dată să stăm de vorbă.

N-am mai văzut în viaţa mea atâţia copii înapoiaţi. Cârduri întregi, de câte zece-doisprezece, năvălesc zbierând, fluturându-şi zdrenţele, furându-şi unii altora pietricelele pe care le adună scormonind pământul cu degetele lor mici. Sunt plini de jeg şi bube şi n-au absolut nicio treabă. Absolut nicio treabă. Nimeni nu-i ia în seamă. Câte o babă nimerită în mijlocul vălmăşagului zâmbeşte ştirb, risipindu-i cu un gest, ca pe gângănii.

– Ce fac puii ăştia, Paşa?

– Se joacă.

Aşa îl întreb mereu, dar el nu oboseşte să-mi dea acelaşi răspuns.

– Am văzut mulţi ca tine, spune aplecându-se. Crize amoroase? Eu nu stau de vorbă deseori cu Merian asta, ori cum îi zici. De fapt, printre noi nici n-o cheamă aşa. Trebuie să te rezolvi cumva, fiindcă peste vreo câteva luni ne gândim s-o facem nevastă.

– Din parte-mi, zic, puteţi s-o faceţi ce vreţi. Puteţi s-o şi mulgeţi. Dar după ce i-a făcut Grumazul, nu cred să mai aveţi ce.

Parcă am început iarăşi să zbier. Gura lui Pataulis, necunoscând vreodată periile ori scobitoarea, poate pune pe fugă un duşman aflat la zece paşi.

Apoi se înfăţişară norii, încă o dată. Veneau dinspre oraş, dădeau o tură mică, poate pentru a-l recunoaşte pe Paşa, se duceau spre adâncul pustiei. Nimeni nu-şi mai închipuie, nici măcar în somn, că nori ca ăştia ar putea aduce ploaie. Şi dacă s-ar întâmpla, fie şi o dată la un secol, n-aş vrea să particip la eveniment.

– S-o mai chem o dată? spune Paşa. Femeia trebuie…

– Nu, zic.

Aici ceva încetineşte într-adevăr şi, dacă nu e timpul, atunci e gândul.

– Voi toţi ştiţi unii despre ceilalţi, deşi nu pricep cum faceţi şi la ce foloseşte. Să nu mai pierdem vremea, Paşa Adolf! Sigur ai aflat de la celelalte triburi ale voastre rătăcite sub cer ori poate ai ştiinţă prin propriii tăi ochi. Caut pe aici un copil, un băiat cu care am stat o dată de vorbă şi care are asupra lui un obiect.

– Chiar, face Pataulis, cum se mai leagă proştii de obiecte… Furnicile, de pildă, nu…

Dar aşa nu merge, nu merge deloc. Începe să facă valuri, să clipocească şi să sclipească în rezervoarele minţii. Începe să-mi fie teamă să mai clipesc pentru că de fiecare dată când o fac, în întuneric, Merian vine şi pleacă. E la cincizeci de paşi, spionându-mă poate printre peticele cortului şi buzele ei care, printre primele atingeri însufleţite, mi-au dat odinioară a înţelege ce va să zică „pur“, le concurează acum în duhoare pe cele ale lui Pataulis. Merian Nagourney s-a prăpădit. De dimineaţă, Paşa mi-a pus în faţă una dintre arătările pe care ei le numesc „femei“ şi m-a îndemnat s-o ating. Buzele acelea erau acum desprinse parcă din podul palmelor lui Rafi Malanian, iar sub învelişul zdrenţăros Merian murise.

Odihnească-se-n pace! Şi ajuns aici, clipesc o singură dată.

(– Nu ştiu despre ce vorbeşti tu. Nu-ţi văd cuvintele. Tu eşti un om bolnav.

– Ţi-e teamă de mine, Merian?

– Abala nu se teme de tine. Pentru că Abala nu e frumoasă. Pentru că Abala nu e bogată. Pentru că nici puternică nu e.

– Şi atunci?

– Şi atunci nu ai ce să-i iei. N-am voie să râd.

– Cine nu-ţi dă voie să râzi, Merian?

– Râsul e…

– Ai spus că o să te întorci, Merian.

– Ooo, încetează să mă mai amăgeşti! Nu mă numesc astfel. Râsul e boală şi vrăjitorie. Otravă. Cântecul e cea mai mare otravă.

– Merian.

– Tu nici nu vii de altundeva. Ai stat ascuns pe-aproape.

– Merian!

– Ai ascultat multe poveşti despre altceva care s-ar afla în partea aceea, departe de Lumea Mică.

– Merian!!!

– Şi ascultând poveştile astea în fiecare seară, ai început să-ţi închipui că dincolo de Lumea Mică se mai află şi altceva. Un oraş. O apă mare. Alte lumi în cer. Nu vrei să te trezeşti? Nu există nimic altceva în afara Lumii Mici. Nu există o Lume Mare.

– Nici eu nu exist, Merian?

– Câtă vreme eşti aici, lângă mine, trăieşti. Apoi mori. Apoi trăieşti din nou. E ca şi cum aş adormi şi nu te-aş mai simţi respirând. Dacă te îndepărtezi mai mult de o sută de paşi, eşti mort. Dacă într-o seară eu stau în faţa focului, iar tu de cealaltă parte a lui, la fel. Eşti mort.

– Şi Rafi? Şi Malcom? Şi WB, Abdul Rahman, ceilalţi?

– Ai febră. Cât eşti de fierbinte! Vino să-ţi şterg tâmplele şi ceafa.

– Merian, când s-au întâmplat toate astea? Ce ţi-au făcut? Ce vor ei de la tine?

– Nu vrei să avem un copil sau mai mulţi? Ai putea să trăieşti prin ei atunci când…

– Eu o să mă ridic acum şi-o să plec, Merian. Vom merge împreună un kilometru spre nord. Acolo o patrulă ne va lua şi ne va duce acasă. Acum am să mă ridic…

– Uită-te la ei cum aleargă! Cei mai mărişori vor fi făcuţi bărbaţi şi femei peste două-trei luni. Nici praful nu li se mai lipeşte de tălpi.

– „Nici praful nu li se mai lipeşte de tălpi.“ Dacă nu mai crezi, de ce nu vrei să vezi cu ochii tăi, Merian? Eu mai însemn ceva pentru tine?

– Tu eşti o parte din viaţa mea de până acum. Aăă, cum îţi spuneam? Care era numele tău? De fiecare dată te bucuri de viaţă altfel. La fiecare vârstă altfel. Cum îţi spuneam?

– Am să mă întorc. Eşti bolnavă aici. Am să mă întorc.

– Poţi să mori şi să vii de câte ori vrei. Eu sunt bine şi la locul meu. Pe curând, ăăă, cum îţi spuneam? Pe oricând…

– Pe curând, Abala…)

Şi încă o dată în prezent, doar clipind.

– Ce i-aţi făcut, putorilor?

– E bine, făcu Adolf Pataulis. E aproape curată. Dar nu mai e pentru cloaca voastră. Nu mai sufla spre mine, vrei să-mi dau sufletul? Iar tu spui despre mine că-mi pute gura. De câte ori vine unul de-ai voştri, trebuie să schimbăm locul de tabără în noaptea următoare. Parcă ies nu ştiu ce bălţi

unsuroase din pământ sec acolo unde vă aşez. Noroc că eşti singur. Dacă aş şti că foloseşte cuiva, te-aş da şerpilor.

Nu glumea Paşa. Veşmintele lungi şi împuţite, pentru că apa e scumpă şi ţesătura anevoioasă, ascundeau ghiduşii de-ale lor. Sarbacane. Shurikenuri în trei până la opt colţuri. „Şpan-strigoi.“ Junghere curbate.

– Ai fi în stare să-mi ornamentezi jugulara, Pataulis? Îi urâţi mult pe oamenii din stupuri.

– De tine nu ştiu ce să zic, făcu el pocăit. Habar n-am de ce. Oricum, nu eşti departe de ăilalţi. Urmezi plutonul. Şi când o să-l ajungi, am să-ţi trimit vorbă să nu te mai prind pe-aici.

– Nici n-ai să mă mai prinzi, Paşa, am râs înecându-mă. Am să mai vin o singură dată, să iau ce-a rămas din domnişoara Nagourney şi să vă stropesc pe toţi cu napalm. Şi-acum te-aş scuti, dacă-n două minute mi-ai aduce băieţelul ăla, Julio, şi obiectul pe care-l ţine ascuns de mai multe zile. Mi-aş lua la revedere cu tot respectul.

Doi bătrâni uscaţi trecură mânând câteva vite, mai mult coarne. Traversară tabăra ţipând, agitându-se, făcând mult caz de asta. Pe lângă ei, în zbor, miasma amestecată a urinei şi ierburilor. Nu-i aşa? „De fiecare dată te bucuri de viaţă în alt fel.“ Şi deodată, spre nord, un fulger pe cer senin. Un tremur surd. Una din ultimele navete pe care staţiile ni le mai acceptă. Pataulis îmi urmări de fiecare dată privirea.

– Dacă vrei un copil pentru o oră, n-ai decât să-ţi alegi, făcu el o roată mare cu braţele. Cred că ai de unde.

Am privit ghemul rostogolitor de ţânci nespălaţi şi pe urmă din nou spre Adolf.

– Noi nu le dăm alte nume decât cele pe care vor să le poarte. Noi nu mai ştim care s-au născut aici, care-au fugit spre vizuinele voastre, care s-au întors. Părinţii lor învaţă să nu-i mai recunoască, pentru a-i ocroti pe toţi în egală măsură. Părinţii lor învaţă să-i uite privindu-i mereu. Ăştia sunt copii făcuţi în zăpuşeala corturilor, Genetiah, cu muşcături când luna e gata să răsară, cu sudoare amestecată şi gemete pe care le-aude toată tabăra şi se bucură de ele! Şi sunt copii născuţi pe vine, ca atunci când îţi faci nevoile, fără sterilizări, fără o picătură din nu-ştiu-ce de cinci sute de mii de ori într-un incubator, dar cu nişte ţipete, Genetiah, pe care nu le poţi uita uşor. Aşa că vezi, nu ştiu de ce-i iubim, parcă ăsta e cuvântul, aproape la fel ca pe vitele alea şi trebuie să-i păzim. Şi ce pază-i mai bună decât uitarea? Şi unde pot fi uitaţi mai lesne decât laolaltă? Dacă ţi se pare c-ai pus ochii pe ăla care te interesează, n-ai decât să încerci. Asta în cazul că nu stă cu alt trib…

M-am rugat ca Sid Juravlieva să se pomenească, la unul dintre virajele ei pe deasupra coastei nordice a Ghermanei, lovită de un dor nespus de peripeţiile nopţii trecute şi să se repeadă spre locul în care mă aflam. Şi gândind astfel, parcă m-am mai binedispus.

– Dar ştii despre el, Adolf… Prea bine, păzeşte-l cum îţi păzeşti bobocii de fete. Şi fiindcă veni vorba, observ că pe plozii tăi nu-i uită nimeni. Eu zic să-i fereşti şi pe ăştia. E putoare mare în oraş, Paşa, mai mare decât o simţi tu de-aici şi deşi nu văd pentru ce ţi-aş mărturisi-o ţie, putoarea asta vine de sus, din lumea de abur şi strălucire a mărimilor. Sunt oameni care vor face mult rău dacă nu-i împiedică nimeni şi nimeni n-o va putea

face câtă vreme nu ştim în numele cărui ţel acţionează. Puştiul pe care mi-l ascunzi a fost de faţă când s-a ridicat pentru o clipă perdeaua. S-a aplecat şi-a cules o mărgică sclipitoare pe care nu ştie s-o folosească, dar o ţine strâns. Sunt oameni care vor duce poate alţi oameni spre rău.

– De unde ştii ce este bine şi ce este rău? mă întrebă Pataulis.

Aşa era, de unde puteam eu să ştiu?

– Şi dacă totuşi cineva te-a învăţat binele, ce poţi tu să faci?

Aşa era, ce puteam eu să fac?

– Într-o bună zi o să se sfârşească şi pacea voastră, Paşa.

– Am terminat-o de mult cu pacea de felul ăla.

Parcă avusesem gura aurită. Am sărit în picioare şi Pataulis făcu la fel. Patrula trecu atât de jos încât am putut observa că Juravlievei îi ieşise un coş pe frunte. Merseră spre inima pustiei până când vuietul se transformă într-un bâzâit, iar burţile de metal cameleonice dispărură. Aveau să se întoarcă la un moment dat.

– Mai ai o şansă, băi, renunţă Paşa la protocol. Vine ploaie mare, poate s-o simtă şi-un mucos. Dacă vrei, îţi dau chiar acum acoperământ pentru tine şi femeia ta.

Era atât de blond încă, în ciuda sacului de ani, încât parcă-l sudaseră cu aur.

– Chiar dacă aş înnebuni acum, pe loc, omule, şi-aş rămâne cu voi, n-ar dura mai mult de câteva ore.

Încă nu sunt de capul meu pe lumea asta. ASUCO, unul pe care nu-l ştii, e cu ochii pe mine.

Veni duhoarea prânzului lor pregătit în gropi nu prea adânci, cu jar şi mirodenii inventate numai de ei. Nici măcar prin cartierele verzi ori galbene, în ale căror stupuri fojgăie milioane de fiinţe sortite anonimatului, nu mai întâlnisem aşa ceva. Ştim cu toţii că demult cele ce acopereau suprafaţa pustiei puteau fi înghiţite. S-o mai faci şi acum înseamnă să lingi nişte blide sleite şi murdare.

– Nimeni nu intră aici când i se năzare, spuse Paşa modest. Noaptea trecută, femeile au tăvălit pe unul mai îndrăzneţ, îmbrăcat cu o blană de câine.

Dădusem să mă îndepărtez, dar m-am aşezat din nou.

– Ştiu că e ceva legat de voi, continuă Pataulis să-mi zgândăre interesul. De tine, de copilul pe care l-am adăpostit. Blană-de-câine a stârnit toţi dulăii taberei.

– Unde e omul ăla, Adolf? am zis nerăbdător.

– Undeva, sub nisip, nici nu mai ştiu bine în ce direcţie. Femeile i-au vârât sub piele fructe spinoase, pe care uneori le folosim şi pentru sarbacane. Ele nu stau locului o clipă, sunt ca noi. Sub piele se rostogolesc şi se rătăcesc lesne. A murit vorbind aiurea. Avem şi noi legile noastre…

Am oftat din rărunchi, plimbându-mi ochii peste tabără. Erau două-trei sute de suflete, ca ierburile. O singură rachetă „Instant“ i-ar fi trecut la arhivă. Era fum şi zgomot. Era cald. Peste tot, ouăle a miliarde de musculiţe se pregăteau să plesnească, eliberând armate.

– Legile voastre? Mi-e rău, Pataulis. Abia aştept să se întoarcă zgomotul elicopterelor. Nici nu mai ştiu de ce venisem spre voi. Poate că într-adevăr eram cam bolnav. Din cine ştie ce, mi s-a năzărit că voi aţi fi altceva. Că voi aţi avea o putere pe care unul ca mine n-a cunoscut-o vreodată, că poate vedeţi ceva care dintre pereţii clădirilor nu se vede. Acum îmi dau seama că m-am vindecat. Ascultă, se întoarce patrula. Mă duc înapoi acasă.

Pataulis se încordă vizibil. Eu bătusem câmpii, dar el poate că auzea într-adevăr motoarele Juravlievei revenind.

– Şarpe, sâsâi. Te-am păstrat la focul nostru ori de câte ori te-a înecat oraşul şi-ai dat fuguţa să respiri puţin aer. Ţi-am găzduit femeia aia prăpădită şi i-am dat un chip omenesc pentru câtă vreme te-ai ţinut departe de ea. Dar rahatul ce poate să scoată? Nu fluturi, ci viermi. Du-te, du-te unde te trage aţa şi să-mi trimiţi vorbă cu o clipă înainte de moarte, nu mai devreme.

Nimeni dintre cei ai taberei nu se opri să-l asculte ţipând. Bucatele din gropi nu mai puteau aştepta, lacrimile de ciudă ale lui Adolf Paşa Pataulis – da. Şi chiar atunci, prin văzduhul tremurător care năclăise rudimentul ăsta de lume, de nu mai ştiai ce e însufleţit şi ce nu acolo, pătrunse un zbârnâit subţire de tot, ca un fior. Pataulis îl auzi şi-şi vârî capul între umeri, de unde îndrăzni să mai arunce doar o privire speriată. Se întorceau.

– Genetiah, nu te duce acolo. Tu şi încă puţini mai puteţi câte ceva. Din oraşul de cristal curând or să dea peste margini gândaci, bale şi sânge negru.

Când îl cuprindea emoţia, o dădea întotdeauna pe metaforă. Am privit în direcţia Juravlievei-cea-zburătoare şi-am văzut patru puncte mişcându-se în formaţie strânsă.

– Aici te învăţăm să arunci shurikenul şi să dai cu „şpanul“, aşa că n-o să mori de foame. O să-ţi fii singurul stăpân, nimeni n-o să-ţi ia viaţa cu uşurinţă. Aici nu fumăm niciun fel de „iarbă“, nu ne împerechem cu chimicalele la îndemână. Suntem aşa de curaţi că…

Zbârnâitul crescu, prefăcându-se într-un vuiet stins. Punctele se rostogoliră devenind bănuţi metalici.

– Las' că aveţi voi alte bube, am căscat, bătându-l pe umăr.

– Acolo, cei mai mulţi sunt deja morţi şi putreziţi, da' nu-şi dau seama, Genetiah. Vrei să putrezeşti şi tu odată cu ei?

Nu era frumos să-l asişti văicărindu-se. WB, care era un bloc de beton, avusese o aplecare stranie către Paşa şi cu vremea mi-o transmisese şi mie. Zgomotul elicelor începu să capete putere. Asta păru să-l sperie.

– Acolo nici nu ştiţi ce să faceţi cu ceilalţi. Mi-e aşa de milă de tine, Genetiah! Le puneţi electrozii pe ţeastă şi le daţi drumul. Care…

– Hai, lasă vraja, am zis dezmorţindu-mă. Nu-mi dai copilul ăla? Nu-i nimic, am să trec ori de câte ori o să fie nevoie. Mai ştii, poate că o să prind drag de corturile voastre.

Ştiam că-l mint şi că-mi fac încălţările cu simţirile lui, dar n-aveam încotro dacă speram să mai trag vreun folos măcar acum, în ultimele secunde. Aşa suntem noi, ăştia de la oraş, ne dai mâna iar noi vom avea grijă să ţi-o tăiem curat de la umăr.

– Cine ştie cum o să ne mai vedem, se văicări Paşa, redevenind un moşneguţ. Ai să vii atât de

împănat cu proteze că nici n-ai să te mai poţi aşeza lângă foc…

Copiii chiuiră, iar femeile mai slabe de înger ţipară. Patrula trecu la cincizeci de metri, stârnind nori de praf şi haita de câini, speriind vitele. Am făcut un semn amical cu mâna, în vreme ce ei mergeau să se aşeze un kilometru mai încolo.

– Asta e viaţa noastră, Pataulis. Nu mă pot despărţi de ea ca şi cum n-ar fi. Sunt mort după nurii civilizaţiei. Rămâi cu bine!

Atunci, ce să vezi, Pataulis se albăstri la faţă, se ridică în două picioare. Mai avea puţin păr şi probabil tot atât de puţini ani. Mă iubea sincer şi dezinteresat. Eu lipseam de acolo.

– Ghermana e o insulă îngropată. Când voi toţi veţi fi morţi, noi vom merge să trăim acolo. Şi vom fi atât de mulţi şi de veseli că nimeni nu vă va simţi lipsa. Stupii, străzile şi bombele vor hăuli goale când va bate vântul. Noi vom aştepta pe câmpurile Ghermanei, până când se va duce tot de pe oasele voastre albite şi vom putea veni să le culegem.

– Ce se află în Ghermana, Paşa? l-am lovit exact în momentul în care se oprise să tragă aer.

Îşi pierduse orice licăr de împotrivire.

– Noi o ştim demult, de multă vreme. În adâncime zac toate lucrurile părăsite, fără care ai voştri au reconstruit lumea după război. Ce putea fi în capetele lor? Vezi ce-a ieşit. Acolo, în peşteri imense au fost uitate toate frumuseţile lumii, câte au reuşit cei dinainte să ascundă înainte de a fi topiţi.

– Şi mai ce?

– Şi născociri, şi muzica acelor ani şi a altora, şi artele, şi biblioteci întregi copiate pe cristal. Şi CDX- licoarea nemuririi.

Era vremea plecării. Dinspre cortul în care ar fi trebuit să se afle Merian nu răzbătea nici măcar o şoaptă.

– Am auzit legendele astea de nu ştiu câte ori, Pataulis, am spus. L-am ascultat la fiecare colţ de stradă, ba chiar şi Secunda Trei, dacă nu mă-nşel, a scos un album despre aşa ceva anul trecut. Ştiu, ştiu. Acolo e tot spiritul omenirii vechi şi nimeni nu poate scăpa teafăr din încercările drumului subteran. O lume întreagă a aflat că sub Ghermana… Când o să săpaţi acolo, să-mi ziceţi din timp. Poate găsiţi latrina de aur a Grumazului Grunjos.

– Ptiu, spurcatule, întinse el braţul spre mine. Noi avem o hartă, acum ai uitat. Da, cel mai bine ar fi să uiţi.

– Te-am păcălit, Paşa, mi-am început eu discursul de bun rămas. Acum ştiu că Julio ăsta e al vostru, dar n-am ce face cu el. Ştiu că ţi-a arătat ce-a păstrat atâta amar de vreme. Ţine-l aici. Ţine-l până ce noi toţi, cei din oraş, o să crăpăm şi-o să puteţi veni voi cu vitele voastre extraordinare, să luaţi în stăpânire artele şi toate născocirile omenirii de dinainte de război. Mă înfioară de pe acum rafinamentul de care veţi da dovadă. Ce gust vor avea prânzurile voastre cu usturoi în cine ştie ce capodopere de vase! Şi cum se vor mai scobi în nas puii voştri râioşi în faţa artelor! Merită să trăieşti ca să vezi asta, dar ce păcat că totul nu e decât o legendă…

Când ajunsesem la vreo sută de paşi, Pataulis încă se mai uita după mine.

– Tu nu eşti vinovat, strigă el de mai multe ori. Tu, săracu', n-ai văzut niciodată lucruri cu adevărat frumoase.

Am mers înjurând alternativ soarele şi pe Sid Juravlieva.

– Te-ai distrat, moşule? făcu ea abia la mijlocul ultimului viraj.

Arăta perfect indiferentă, dar eu ştiam că dintr-o clipă într-alta putea să sară în gol numai să scape de vecinătatea miresmelor cu care mă pricopsisem. Sterilizarea aplicată în compartimentul din spate al „licuriciului" nu putuse îndepărta asta.

– M-am distrat, am confirmat. Ce zici, repetăm nişte figuri de azi-noapte?

Începeam o viaţă nouă. Nu mai aveam chiar nicio grijă, nimic de căutat, nimic de pândit, nimic de pierdut. Poate că din cauza asta reflexul ceva-ului în neregulă amorţise.

Juravlieva se cărase. În amurgul sticlos, m-am apropiat de fereastra încăperii mele şi, pe latura din dreapta a stupului, chiar sub cel dintâi rând de cornişe, am descoperit primul paznic. M-am amuzat, căutând şi numărând vreo şase. Pe urmă am opacizat geamul.

Nu sunt multe amănunte la mijloc. De fapt, înregistrarea mentală conţine chiar ridicol de puţine. Eram cam în mijlocul camerei şi mă întrebam dacă o gagică în stare să-şi plătească un minut de reclamă pe unul dintre canale ar fi de acord să şi-o tragă cu mine aproape gratis. Ceva moale şi respingător mi-a căzut, cine ştie de unde, pe faţă. Ultimul meu gând a fost că am să fac o reclamaţie.

15

Cât e de greu să-i chemi pe toţi alături! Unde-or fi ei acum? Ce fac? Unde sunt WB, Abdul Rahman, Rafi, Temenea, Felicia, Paşa? Şi alţii ale căror nume nici nu le mai ştiu… Sunt ei reali? Sunt ei ceva?

Am clipit greu, stăpânit de dureri la nivelul fiecărui fir de păr, apoi din ce în ce mai des. Am văzut, fără să pot recunoaşte nimic. Pe urmă am început să mă rotesc ameţitor şi-am închis ochii din nou.

Să zicem că visam. Atârnam spânzurat de picioare, la capătul unei corzi elastice de treizeci de metri, care se strângea şi se destindea ritmic, antrenându-mă într-un simulacru de zbor şi de cădere. Am vărsat de mai multe ori, apoi carnea mi-a curs încet, ca o pastă, spre cap, până când am luat forma unei picături monstruoase, subţire ca aţa în dreptul picioarelor, acolo unde îmi făcuseră nodurile şi rotund, bulbucat, spre ţeastă, acolo unde gravitaţia îmi aduna la un loc mădulare şi organe.

Iar visul, în loc să se subţieze, prindea cheag. Am rotit, independent unul de celălalt, nişte ochi mai mari decât craniul atârnând şi el în filamente galben-uleioase. Dar deja aveam conştiinţa diformităţii mele, aşa că nu-mi mai păsa. M-am simţit fericit în noua mea formă şi-am dorit să rămân aşa până la sfârşitul zilelor. De-aici n-a mai

fost decât un pas: am ştiut că dintotdeauna trupul meu avusese forma unei picături.

Visul mi-a dat forţă. O mare, un ocean de capete, de guri căscate, oceane de nări, ochi şi urechi s-au tălăzuit sub mine, descoperindu-mă. Marea, oceanul, oceanele erau chinuite de un taifun ale cărui urlete se roteau necontenit. Apoi taifunul se potoli, urletele pieriră. Fuseseră glasuri.

– Hala-ala-ala-aaa, căcănarilor! am auzit un strigăt de natură divină, căruia nu-i putea rezista nimic.

Şi linişte se făcu. Fusese strigătul meu, dar eu nu-l dorisem, nu-l aşteptasem.

– Hala-ala-ala!

Eu nu-l doream.

– Vă simţiţi bine? Aţi venit să vă simţiţi bine! VĂ SIMŢIŢI BINE?

Se tălăzuiră din nou, într-un răspuns amorf, fără vlagă.

– Am zis: VĂ SIMŢIŢI BINE? SUNTEŢI GATA?

– Daaa, spuseră ei, printre fluierături şi zbierete.

– NU AUD. VĂ SIMŢIŢI BINE? SUNTEŢI GATA?

– DAAA!

– GATA PENTRU SPEED? GATA PENTRU TRASH? GATA PENTRU ORGASMIC?

– …AAA!

– GATA PENTRU SÂNGE? GATA PENTRU ALBASTRU GROS? GATA PENTRU SUNET?

– …AAA …AAA …AAA!

– ATUNCI SCOATEŢI ŞURIELE, PUTORILOR! SCOATEŢI ŢOALELE, STÂRVURILOR, SMULGEŢI ZDRENŢELE! TRAGEŢI UNGHIILE PRIN CARNE, TRAGEŢI GHEARELE, ANIMALELOR! PENTRU CĂ AM SĂ VĂ SCOT NĂDUŞEALA PRIN BURICELE DEGETELOR ŞI ZOAIELE PRIN TOATE GĂURILE CU CARE V-A DĂRUIT MAMA GENETICĂ! PENTRU CĂ AM SĂ VĂ FAC SĂ ALERGAŢI BEZMETICI ACOLO ŞI DINCOLO! PENTRU CĂ EU SUNT MOARTEA ŞI VIAŢA ŞI MOARTEA VOASTRĂ! EU SUNT TOT CE AVEŢI! NOAPTEA ASTA E NOAPTEA! EU-AM-SĂ-VĂ DAU-SU-NE-TUL!!!

Visul făcu explozie. Oceanele explodară fierbinţi sub mine. Amplificatoarele de sute de mii de waţi explodară într-un muget prelung şi leneş, mugetul primordial care găzduia faceri, ca o supă densă. Proiectoarele explodară dând peste margini lumină ce arse totul în cale. Şi în vreme ce timpanele îmi plesneau cuminţi, coarda elastică se rupse, eliberându-mă în cădere lină către miile de colţi şi de gheare, care înşfăcară smucind frenetic picătura ce eram. I-am strivit în timp ce mă sfâşiau. Şi a venit SUNETUL…

Am deschis ochii din nou, într-o ceaţă grea, roşiatică. Lucrurile din încăpere prinseră un contur care devenea mai net cu fiecare înghiţitură de aer. M-am răsucit gemând pe podea şi-am încremenit sprijinit în coate, căutând o identitate pentru arătarea din faţa mea, negăsind-o. Un vuiet străin străbătea pereţii, făcându-i să vibreze.

– Hi, hi, hi, făcu arătarea, cu un glas ca o herghelie de clopoţei.

– Hi, hi, hi, am zis. Mi-e sete…

Am vrut să mă ridic, dar am căzut la loc. O bucată de coardă încă îmi mai încolăcea gleznele. Mi-am privit braţele şi pieptul. Dincolo de faptul că eram absolut gol, trupul îmi fusese împodobit cu zgârieturi şi înţepături superficiale ca acelea făcute de colţi ascuţiţi şi de gheare.

– Octavian e şiret, spuseră clopoţeii din faţa mea. Octavian te-a scos prin maţul de ventilaţie. Ai tăi şi acum mai păzesc stupul tău.

M-am aşezat în poponeaţă, dar nici aşa n-am avut satisfacţii deosebite. Octavian nu mă cruţase nici acolo.

– Octavian-cel-mai-protezat-tip-din-oraş? am spus. Când l-aţi racolat şi pe el?

– Ce oraş? sunară clopoţeii.

Ar fi putut fi un produs obişnuit de laborator, însă am ştiut că nu e aşa. Există un simţământ aparte care-ţi dă de înţeles când te afli în preajma fiinţelor adevărate.

– Tu cine eşti? am întrebat.

Să tot fi avut vreo mie de ani şi vreo douăzeci de kilograme, sub pledul acela care-i acoperea trupul în mare parte. Roţile căruciorului de invalid, ceva care nu se mai găseşte în lumea noastră, străluceau. Doi ochi extraordinar de vii, ascunşi sub cutele complicate ale pielii, mă fixau atenţi. Cutele erau atât de numeroase încât, de bună seamă, una dintre ele trebuie că era gura. Vuietul exterior nu contenise o clipă.

– Dar tu ştii cine sunt, Genetiah, spuse.

Am făcut un ultim efort şi-am înghiţit ce mai rămăsese din ceaţa aceea. Octavian îmi repartizase exact cantitatea de drog potrivită.

– Da, ştiu, am încuviinţat. Eşti o mumie pe care am văzut-o odată în Casa Ramsay, pe geam, în curtea interioară. Şi afară e Cristal City.

– Afară? se mirară cutele din faţa mea, înmulţindu-se. Ce înseamnă „afară“, Genetiah?

N-am avut niciun chef de teste de perspicacitate. Am întins mâna şi-am desfăcut restul de coardă. Deodată, încăperea mi se păru mică.

– Ce vreţi, de la mine? am zis. Ce cauţi tu aici?

Adormi sau se cufundă într-un gând. Am studiat de aproape pereţii, înregistrându-le tremurul, dar n-am reuşit să descopăr nici cea mai mică urmă a unei uşi. Am dat ocol căruciorului.

Ceva plesni ca o strună în aerul încăperii.

– Ooo! Ooo! se tângui fiinţa de sub pled. I-au luat, Genetiah, mi i-au luat…

Deschise ochii. Ochii îi erau acum tulburi.

– Nu înţeleg.

– I-au luat şi pe ei, el mi i-a luat şi nu făcuseră nimănui niciun rău… Şi nu voiau să plece… Erau blânzi şi ascultători şi i-au luat…

– Vorbeşti de mascotele tale? m-am dumirit. De ce eşti aici? Spune-mi, cum se poate ieşi din camera asta?

– Ooo! Ooo! se tângui iarăşi, dar mai a glumă. Unde să ieşi, Genetiah? Unde vrei să te duci? Nu există „afară“. Nu există nimic în afară de mine.

Eu sunt peste tot. Eu sunt peste tot în tine. Tu eşti un fir de păr din pletele mele. Auzi?

Scoase de sub pled un ciot care trebuie că-i servea drept mână şi-mi indică ceva nelămurit, sunetul, tremurul abia simţit al pereţilor. Cât despre firul de păr, am căscat gura şi am închis-o la loc. Erau tot atâtea fire pe craniul acela câte aveam şi eu pe ficat.

Apoi am căzut din cer.

– Coada mă-ti! am bâlbâit, lipindu-mă de perete. Peretele parcă mă împinse înapoi. Tu?…

– Ooo, Genetiah, făcu ea chicotind acum, mă recunoşti, nu-i aşa? Uită-te la mine, Genetiah! Uită-te, puiule…

Căruciorul se mişcă singur spre mine. Am simţit o scârbă imensă şi spaimă. Am întins palmele. Am gândit. Am ţipat.

– Deng… Deng… Deng… Deng…

Aveam genunchii de pastă, ca în visul de-abia sfârşit.

– Nu, n-a fost vis, spuse ea. Octavian te-a arătat mulţimii, spânzurat de picioare, ca pe o scârboşenie. Ca să-i întărâte, ştii. Ca să aibă ce sfâşia după concert. Nu, n-a fost vis.

– *TU?* am zis. Şi atunci… Dar nu, nu pot fi atât de… nebuni. Nebuni, nebuni. Nebuni.

Am repetat cuvântul pentru că-mi dădea senzaţia că pot respira.

– Tu, aici? Şi atunci, afară? Dincolo de perete? Şi atunci lumea asta? Şi… TU EŞTI DENG?

Veni mai aproape. Fiecare rid părea un vierme galben, lacom.

– Eu sunt lumea, Genetiah. În maţele mele gestează totul. Eu sunt de la începutul începutului şi am să fiu mereu. Dincolo? Dar nu există nimic dincolo, ţi-am mai spus-o. Doar nişte paiaţe. Doar o păpuşă de carne frumoasă, pe care ar tăvăli-o toţi dacă ar şti că e o păpuşă. O păpuşă care-mi poartă numele. O păpuşă printre buzele căreia îmi trimit respiraţia peste voi. Muzica… Ce-aţi fi cu toţii fără muzica mea? Ce-aţi mai auzi dacă într-o bună zi eu aş tăcea? Aţi muri zvârcolindu-vă, arşi de linişte. Vouă trebuie să vi se dea ceva de auzit. Vouă trebuie să vi se dea ceva de văzut. Eu sunt SUNETUL, Genetiah. Priveşte-mă!

Trebuia s-o privesc. Mi-a făcut rău. Şi în ochii aceia începusem să cad. Şi m-a tras îndărăt ultimul firicel de gând, ultima neghiobie pe care o mai puteam aduna: „Vino să-ţi vezi zeii de aproape, Ruudek…“

Dar, desigur, Ruudek avusese altceva mai bun de făcut.

– Leapşa, babo, am zis, ei bine, fiecare silabă pe care-o pronunţam însemna aer proaspăt. Am să te trec eu însumi strada în dreptul crematoriului. Le lipseşte un ciolan din colecţie, iar eu sunt prea bine crescut ca să las o mortăciune la ananghie!

Vedea prin mine.

– Veţi înţelege, sigur. Veţi înţelege. O, câţi or să fie grei de cap şi or să se stingă! Cum am să-i suflu ca pe scântei! Vor înţelege şi aceia, dar prea târziu pentru ei. Vor înţelege că eu sunt frumuseţea şi urâtul, viaţa şi moartea, adevărul şi minciuna. Eu sunt perfecţiunea întrupată din imperfecţiuni. În adâncurile Ghermanei îmi voi găsi tot ceea ce-mi

mai lipseşte şi deci vă lipseşte vouă, tuturor. Copiii mei sunt aproape. Ei vin de pretutindeni, cu pielea neagră ca noaptea. Ei vă vor stăpâni, dar să nu vă temeţi, nu doare. Copiii mei vor veni de pretutindeni, îndată ce voi deschide burta Ghermanei şi voi lua ce-mi lipseşte ca să fiu dumnezeii tuturor.

Şi câte şi mai câte.

Însă parcă trecusem de un prag dincolo de care toate astea nu mai erau totuşi decât vorbe. Mă avusese o dată, povestindu-mi cu cine am de-a face. A doua oară, nu. Am putut să respir şi să gândesc. Mi-am ales vorbele cu grijă.

– Doamnă, am zis, aveţi o clonă de serie mică. Bănuiesc că nu i-aţi folosit pe copiii ăştia ai dumneavoastră, negri ca tăciunele, pentru muncile Industriilor. Cine e sursa?

Se oprise, cercetându-mă cam aiurită.

– Sursa, doamnă, sursa, am zis cât am putut de dulce.

Ea nu era aici.

– Sursa, babo, am strigat. Cioroiul de la care s-a prelevat marfa genetică. Cine-a fost ăsta? Un geniu pe care n-am avut onoarea să-l cunosc? Cordaciul tău din tinereţe? Mă scuzi pentru cuvântul „tinereţe“. Care era hramul lui? Care era destinul întunecaţilor tăi?

Avu parcă o licărire.

– Mi i-au luat, mi i-au luat aproape pe toţi. Dar vor veni de pretutindeni, prostule. Sunt cei mai şireţi, cei mai vicleni. Sunt cei mai puternici. Cei mai bogaţi în sămânţă. Într-o bună zi vor umple lumea.

Sunt nemuritori. Comorile din pântecul Ghermanei sunt ale lor, pentru că acolo i-am zămislit pe toţi, Genetiah. Tot ce se află acolo le aparţine. Mi i-au luat aproape pe toţi, dar trebuie să faci şi sacrificii, nu-i aşa? Îi voi avea din nou lângă mine.

Mi-am adus aminte de comis-voiajorul Nkono Nkono, cum şedea el acolo în firidă, pe fundul lui, cuminte, păstrător de nevoie a mai multe sute de gloanţe. Epava purtând numele lui Deng mi s-a părut extrem de mică.

L-am văzut pe tuciuriul de la „Novostic“ arzând ca o torţă, de la brâu în jos şi mi l-am închipuit ţipând ascuţit, ca o femeie, prezentând o combustie foarte bună, cu toată viclenia şi deşteptăciunea lui, cu toată puterea. Mort în chinuri groaznice. După moarte, minunea dintre picioare, de care mămica lui zbârcită făcea acum atâta caz, arsese şi ea ca ultimul dintre vreascuri.

– Minune a muzicii, semn al veacului nostru, stăpâna lumilor şi a supra-lumilor, am zis…

Şi alţii, şi alţii. Cine ştie pe unde mai puteau fi găsite acum rămăşiţe ale seriei pe care-o aştepta să se strângă în juru-i dintr-o clipă într-alta. „Elite care n-are moarte, ca păduchii“, vorba filosofului din Fergala. Se dusese dracului elita.

– Adorato, am continuat, te-aş iubi dezinteresat dacă din milionul de crăpături ce-ţi acoperă pielea aş reuşi să o descopăr pe aia care mă interesează. Înţeleg că tu eşti pe cale să primeşti lumea noastră în palmă ca pe-o mărgică strălucitoare, iar eu să fiu digerat de mâlul uman care pute acum în sala de spectacol, asudând la vederea celei ce-ţi ţine locul. Îmi place să fiu digerat. Dar, spune-mi, ce căutăm amândoi la un loc? Ce cauţi tu aici? De ce te-au închis în încăperea asta strâmtă, pe tine, lumina

adevărului, de ce ţi-au luat tot? Nu cumva te-au păcălit puţin? Nu crezi?

Nu mai putea gândi. Nu era decât o babă senilă pe care-o ţineau ascunsă, folosindu-i doar legenda. Se înverzise niţel, roţile scaunului scârţâiseră, atât.

– Căcatule, spuse uitând eticheta, ce plăceri de rând mai pot simţi eu? Am vrut să-mi bucur privirile şi auzul cu ultimele tale clipe. Eu…

M-am aplecat cu grijă şi, de la vreo treizeci de centimetri, am scuipat-o între cele două mărgele vii ale ochilor. Mizasem pe doar două posibilităţi: să crape sau să se trezească. N-a crăpat…

Am deschis gura ca să-i ţin un ultim discurs zdrobitor, însă n-a mai fost vreme. Se auzi un tunet.

– Sfinte Ruudek, am mormăit în loc de orice altceva, mântuieşte-ţi preferata. Şi pe mine odată cu ea.

Fără niciun fel de pregătire, coaja unuia dintre pereţi plescăi greţos, născând mai întâi un por, care crescu într-un buboi periculos şi la urmă se lăţi ca un soi de iris, cu marginile palpitând. Era o uşă. Pe uşa aceasta păşiră cu grijă două noi personaje ale spectacolului. De fapt, „a păşi“ era o expresie valabilă doar pentru jumătate dintre participanţi. Cele dintâi replici nu se lăsară aşteptate.

– De ce e liber rahatul ăsta? spuse primul dintre ei. De ce face rahatul ăsta moţ?

Despre cine altul ar fi putut fi vorba? M-am bucurat pentru atenţia acordată. M-am bucurat şi pentru revederea pe care o aşteptasem tânjind.

– E un rahat mai şmecher, şuieră chinuit Octavian-cel-mai-protezat-tip-din-oraş. Dar chiar şi autodezlegat, tot un rahat rămâne. Când îl calci, de sub talpă sar stropi şi se aude un spârcâit.

Avea tupeu. Un ochi urduros sălta şi cobora, antrenând câteva filamente prin lichidul nutritiv în care vieţuia. Ceva ca o membrană elastică emitea sunetele. Iar creieraşul lui ca o gogoaşă prinsese un soi de mucegai gălbui. De când îl văzusem ultima oară, renunţase şi la şira spinării. Îi plăcea să dea. Ultima oară, în vitrina de pe Talid, odihnea într-un cilindru de epoxi. Acum totul plutea într-un sac elastic, transparent, care-şi trimitea nenumărate pseudopode în toate direcţiile. Putea lua aproape orice formă şi asta îi folosise ca să mă tragă ca pe un cârnat prin maţul de ventilaţie al stupului. Eu nu puteam lua chiar orice formă. De aceea arătam cam tăvălit.

– Hai noroc! am zis, căutând un aer cât mai relaxat. Ieşisem cu bătrânica mea la plimbare. Aveţi vreun program pentru noi, băieţi?

Deng încă îşi mai ştergea faţa de scuipat, deşi acolo nu se mai afla nimic. Primul dintre intruşi mă fixă compătimitor.

– Atâta timp risipit zadarnic, nu-i aşa, Yablonski? Atâtea minciuni, atâţia oameni stârniţi. Nu-i aşa, Yablonski?

– Aşa e, La Farge, am zis.

Apoi m-am corectat.

– Domnule consilier La Farge. E drăguţ din partea ta că-ţi mai aminteşti numele meu. Printre atâtea mărimi, pe care le-ai învârtit pe degete ca pe inele, greu mi-aş putea găsi un locşor. Eşti tipul ideal de borfaş în toată colecţia mea de lepre. Pentru că-ţi

aminteşti poate şi că lucrez într-o poliţie. Eşti viermele pe care mi l-am dorit o viaţă.

Se încruntă numai o fracţiune de secundă.

– Să tai? se interesă Octavian.

– Nu, făcu La Farge. E doar obraznic de frică. Dar o să-l ai şi tu în, hm, în mână. O să fie cam mizerie pe-aici.

Cumva, de-al naibii, am schiţat doi paşi spre ei. La Farge nici nu clipi. În schimb, Octavian căpătă un tentacul lung şi subţire, cu care îşi satisfăcu un capriciu, împungându-mă în obraz. Am simţit o arsură puternică.

– Tu i-ai făcut bucuria lui Spot, băi, streptococule? am zis.

– Îhî… La tine merge altceva, mă pricep eu.

– Eşti aici ca un prost, Yablonski, filosofă La Farge. Totul s-a petrecut în jurul tău, deasupra ta, cu tine, fără s-o ştii. Ai bâzâit încontinuu. Când ai fi putut să ieşi, n-ai făcut-o. Ai sperat până-n ultima clipă să pricepi ceva din toate astea. N-ai priceput nimic. Acum e prea târziu şi, crede-mă, îmi pare, nu ştiu de ce, rău. Dacă ar mai fi timp şi ar folosi la ceva, ţi-aş explica chiar eu.

– Nu-mi duce tu grija, am spus. O să-i explici cui trebuie şi încă pe îndelete. Eu mă voi distra în vremea asta, modelându-l pe Octavian, pentru că ştiu deja povestea voastră jalnică.

Vuietul exterior, care pentru câteva clipe păruse stins, crescu deodată, ca o ameninţare reînnoită.

– Îi auzi? surâse La Farge. Te aşteaptă. Sunt flămânzi. Dar nu e încă vremea. Poate că vei avea

timp să arunci o privire, înainte ca Octavian să te facă bucăţi mici. Pe ăştia i-ai îndrăgit.

– Aşa e, m-am mocăit. Pe ăştia şi borfetul Mauinului. Eu până şi acelora le spun „cetăţence“, nu-i drăguţ? Băieţii tăi din Grumazul Grunjos nu împing politeţea chiar atât de departe. Sunt mai la îndemână manierele lui Octavian.

– Nu-ţi preţălui nuca de creier mai mult decât face, oftă La Farge. Nu eram obligat să mă înfăţişez ţie aici. Puteam să mai aştept puţin.

– Puteai, am fost de acord. Aşa cum ai aşteptat ani de zile. Dacă cineva poate învăţa ceva de la tine, aceasta este răbdarea, La Farge. Ai făcut paşi atât de mici, încât cu greu ar fi putut fi observaţi. Ai reuşit să pui mână pe Grumazul Grunjos, fără că ei să-şi dea măcar seama. Ar fi trebuit să-ţi încropeşti măcar de ochii lumii o viaţă sexuală mai colorată, La Farge, ca să nu baţi la ochi. Să nu te miri că ţi-am dibuit urma în Grumazul, cu ajutorul coardelor prin rândurile cărora zvonurile despre orice client în neregulă se deplasează cu viteza luminii. Şi cu ajutorul negustorilor de sexanţi pe care i-ai bombardat într-o vreme cu comenzi. Desigur, sub nume false, dar ce poate scăpa miilor de ochi şi urechi ale lui Abdul Rahman?

– Arabul ăsta…, zise el. O să ne mai întâlnim, cred.

– Eu nu cred. E prea bogat ca să-l poţi cumpăra, prea bătrân ca să-l poţi converti. Chiar cu paşi mici. Aşa ai pătruns în Nuttman. Dar ar fi trebuit să fii mai atent la oameni. Am găsit la malacul pe care l-aţi trimis să mă cerceteze lângă „Novostic“ perechea de butoni cu perlă, cadou de la unchiul Rahman. Ar fi fost de dorit să fii mai atent cu darurile, La Farge.

– Ăla era un borfaş, într-adevăr, surâse La Farge. M-a furat în propria mea casă. Dar a plătit, nu-i aşa?

– A plătit. Cu paşi mici ai intrat în IULI şi în Cocoon, simt asta, pentru că altfel cercul nu s-ar închide. Am bănuielile mele cu privire la putregaiurile pe care le-ai contactat la noi.

– Nu sunt putregaiuri, Yablonski, spuse obosit domnul consilier. TU eşti un putregai. Ţi-am spus că n-ai să pricepi nimic. Aici se naşte o lume nouă. Dar astea sunt vorbe goale pentru tine şi oricum e cam târzior. Trebuie să facem curăţenie, Octavian.

– SSSSS, încuviinţă cel-mai-protezat-tip-din oraş.

Şi începu circul.

– Farge, spuse Deng, deplasându-şi căruciorul spre mijlocul încăperii, nu-mi place cum te porţi astăzi. Începi să mă superi.

La Farge o privi cu gura căscată, total aiurit.

– Vreau să merg pe scenă, vorbi legenda mumificată. Trebuie să vorbesc mulţimii aceleia. E momentul să trecem la acţiune, Farge. Eşti tînăr şi necopt. Tremuri. Eziţi. Trimite-mi copiii şi ascunde-te până când o să am din nou nevoie de tine.

Nimeni nu zise nimic. Într-un târziu, ca o concesie, Octavian chicoti cu neruşinare. Am făcut un pas mic şi-am tuşit preventiv.

– Mă tem că s-a întâmplat ceva destul de neplăcut doamnă, am început prudent. Domnul consilier La Farge o porneşte pe un cu totul alt drum acum. Mă tem că nu mai are nevoie de noi doi.

Făcu eforturi vizibile să pătrundă.

– Ce prostie, spuse. Copiii mei îl vor sfâşia în bucăţi. Ei ar sfâşia pe oricine. Eşti prost, Genetiah.

– Copiii tăi sunt fie morţi, fie risipiţi, am zis greu. Eu am văzut două stârvuri. Unde sunt ceilalţi, La Farge?

– Prin Industrii, făcu el nepăsător. Mai păstrăm câţiva pentru sămânţă. Nu poţi şti când e nevoie. Au fost totuşi un produs de calitate.

Fu linişte din nou.

– E adevărat, zise ea. E adevărat că ai chemat Grumazul Grunjos. Ştii că am fost femeie, La Farge? Cum ai putut să faci asta?

Octavian chicoti din nou, mai gros.

– Doamnă…, am început şi m-am oprit.

Avea privirea fixă, sticloasă. Privirea asta şedea pe protoplasma lui Octavian. Octavian mai chicoti o vreme şi apoi încetă.

– E greu pentru ea, spuse La Farge ca pentru sine. Când eram mic şi lumea asta încă nu înnebunise de-a binelea, numele ei era deja al tuturor. Adormeam murmurându-i numele. Chipul ei era săpat pe retina oraşului ăsta. Cum aş fi putut s-o batjocoresc? Uită-te la ea! Cum aş mai putea s-o arăt oraşului, lumii? Încă nu mă născusem, când primul rid i-a săpat buzele. Au operat-o. Dar lor, celor nenumăraţi, nu le trebuie un chip reparat. Ei au nevoie de nemurire, Yablonski. Ei au nevoie de un zeu, de un mit căruia să-i dea ascultare. Ca să-i stăpâneşti, trebuie să ţii mitul ăsta într-o cutiuţă, iar cutiuţa în buzunarul de la piept. Mitul, Yablonski, pricepi în sfârşit? Nu se mai poate lucra

cu legi. Legile sunt inoperante. Nu mai putem dirija raţiuni, Yablonski. Pot doar să le ofer un vis frumos…

– Şi favorabil ţie, l-am completat. Nu înţeleg ce nevoie ai mai avut de ea. Ai o mie de Deng afară. Concertele, casetele, structurile dinamice. Ce nevoie mai ai de bătrânica asta cumsecade şi nebună?

– Nicio nevoie, râse el. Mi-a trebuit ca să adun la un loc seria Nkono. Era o clonă de serie mică pe care ea o plămădise de mult, când începuse să-şi piardă tinereţea. Sursa fusese un tuciuriu de la mixaj, poate singurul ins, cu siguranţă singurul ins pe care l-a iubit vreodată. Un ins destul de inteligent, se pare, judecând după urmaşi. Dar…

– Nu destul de crud, nu destul de aspru.

– Ia-o şi aşa dacă vrei. Era o elită destinată să ia oraşul în stăpânire. Poate mai mult apoi. Numai păstrând-o pe ea îi puteam aduna pe toţi, îi puteam face ascultători. Şi apoi aveam nevoie de amintirile ei. O vreme. A avut geniul spectacolului. A avut SUNETUL în sânge, Yablonski. În sângele ăsta de broască. Aveam nevoie de el pentru ca spectacolul să poată continua.

– Pricep, am zis. Acum spectacolul se încheie. Nu, nu ăla de afară, pentru proşti, ăla nu se va sfârşi niciodată. Spectacolul *ei* se încheie aici, în încăperea asta. Tot aici şi-al meu. La „Ulan Bator“ se încheie cel al lui WB, care are prea multe înregistrări cu Deng pentru ca să nu-i miroasă ceva urât. De altfel, aţi mai încercat-o o data. Ai grijă, moşul e dat dracului.

– Poate fi cumpărat.

– Nu. Nu poate. Şi el e prea bătrân. Cine mai urmează? Al cui spectacol se mai încheie?

Nu, nu mi s-a părut. Îmi vorbi cu un fel de dragoste.

– Al lumii ăsteia, Yablonski. Al mizeriei ăsteia de lumi. Îmi pare rău că trebuie să mori. Poate că ai fi avut câte ceva de văzut. Poate că nu. Lumea asta e ca un tren. Acum ceva vreme, cineva, scuză-mi expresia, s-a căcat lângă macaz şi trenul a intrat pe linia greşită. Ştii bine ce trebuie făcut. Trebuie oprit. Trebuie dus înapoi. Trebuie pornit din nou pe linia cea bună. Şi toate astea fără ca pasagerii să simtă ceva. Cine se va prinde şi va cârti, n-are decât să coboare.

– Ce se găseşte în subsolul Ghermanei, La Farge?

– Trecutul. Tot trecutul. Acolo e macazul, Yablonski. Acolo s-a adunat prin picurare tot ceea ce oamenii agonisiseră mai bun înainte de război. Acolo se află, ascuns odinioară de oameni, depozitul treizeci şi doi. Vorbesc de oameni adevăraţi, Yablonski, nu de „cetăţenii“ tăi.

– Legendarul depozit treizeci şi doi, am râs. Există deci?

– Există. Ce ştii tu despre arte, Yablonski? Ori despre paşii ştiinţei? Când auzi despre progres, îţi închipui patru familii noi de droguri şi-un prezervativ marfă. Când vorbeşti despre civilizaţie, îţi vin în cap fetele „la minut“ şi ţâţele izoprenice. Urletului îi spui muzică. Toţi lăbarii îşi zic îndrăgostiţi.

Era nebun şi asta m-a mai consolat.

– Toate erau şi înainte de război, La Farge. Oricine are dreptul lui la dragoste şi la muzică şi la te-miri-

ce, aşa cum le înţelege. Atâta vreme cât înţelegerea lui nu tulbură înţelegerea celorlalţi. Asta faci tu acum.

– Vorbe, gabore. Te-ai văzut cu puştiul ăla, doamne cât a putut să ne dea de furcă… Ţi-a dat harta. Harta se află îngropată undeva în trupul tău. E un mod ingenios de a păstra ceva, dar şi riscant totodată. Când mongolul te-a operat ar fi trebuit să se gândească.

– Va trebui să mă tai bucăţi mici ca s-o ai, l-am anunţat.

– Fii liniştit. Octavian se pricepe la asta. Şi va începe cu părţile neesenţiale, pentru a-ţi da posibilitatea să asişti o vreme…

Porul se născu în spatele lui, buba crescu, uşa plescăi. Irisul.

– Numai bine, Yablonski. O să mai am poate ocazia să te reîntâlnesc, prin vitrinele băncilor de organe. Vreau harta, Octavian! Ştii ce ai de făcut.

Şi se duse…

– Nu-ţi fie teamă, îmi vorbi şuierat Octavian-cel-mai-protezat-tip-din-oraş. De îndată ce găsesc ce-mi trebuie, voi coase bucăţelele la loc. Trebuie să te dau întreg celor de afară. Trebuie să se bucure şi ei.

Veni mai aproape unduindu-şi pseudopodele, clipocind.

16

– Cât e de greu să fii, spuse Deng. Cât e de greu să te mişti… Te-ai mişcat destul… Acum odihneşte-te puţin…

Dar parcă nici pomeneală de clopoţei. Am auzit ceva moale, mirosind ca unul dintre şerbeturile lui Abdul Rahman. Ceva care îmi goni îndată cârceii stomacului. Sprijinisem un perete cu dosul, plănuind să mă feresc cât pot de atingerea celui-mai-protezat-tip-din-oraş.

– Puţin… Doar o clipă… Puţin…

Şi Octavian se opri fără o vorbă.

– Ce bine, spuse Deng.

Braţele ei scheletice răsăriră de sub pled, descoperind zece degete subţiri ca nişte pedunculi. Degetele se alăturară, alcătuind un soi de corolă în continuă mişcare. O corolă bătută de vânt. Am băgat de seamă că unicul ochi al lui Octavian nu mă mai fixa, ci urmărea extrem de interesat mişcarea molcomă a acelor zece degete. N-am manifestat nici cea mai mică intenţie de a-i influenţa preferinţele. M-am tras doar puţin mai la o parte.

– E greu să fii, toarse mai departe Deng. Să fii printre atâţia… Şi mai ales să fii altfel… Dă-mi un semn că mă înţelegi…

Octavian scoase un singur sunet, ca un muget potolit şi-şi agită creieraşul mucegăit în lichidul-gazdă. Ochiul său lipsit de pereche continua să urmărească atent degetele acelea.

– Acum fă un pas… Unul doar…

Octavian veni mai aproape cu un pas.

– Acum priveşte-mă toată… Priveşte-mi părul întunecat şi greu de întunecat… Priveşte-mi umerii cum saltă şi coboară sub ţesătură… Priveşte-mi ochii încercănaţi cu albastru şi obrajii netezi, acoperiţi de puf…

M-am uitat şi eu acolo unde se uita Octavian. Pentru el, eu nici nu mai existam. Iar ea spuse:

– Ia uită-te cât îmi sunt de plini sânii şi câtă viaţă freamătă sub pieliţa pântecului meu… Vezi, când depărtez una de cealaltă buzele fierbinţi, vii, înăuntru limba se zvârcoleşte iute şi elastică, un animal mic, copleşit de dorinţă… E un animal nebun… Vezi picătura de sudoare, cu miros aţâţător, care se prelinge pe ceafa goală?

Octavian se uită şi văzu toate astea.

– Vino… Mai fă un pas… Unul singur…

Şi el mai făcu un pas. Degetele vrăjite se lipiră spre vârfuri, formând următoarea grozăvie. Bobocul unei flori de carne, un boboc palpitând ritmic, chemând. Octavian se aplecă uşor deasupra lui. Sacul semiorganic în care îşi ducea toate cele făcu o cută la mijloc.

– Tu şi cu mine nu suntem ca toţi ceilalţi… Suntem singuri, doar eu şi cu tine… Amândoi… Nu e nimeni cu noi…

Bobocul îşi înteţi contracţiile, chemând, chemând. Am auzit primul horcăit emis de Octavian şi aşa se face că mi-am putut dezlipi ochii de mâinile chinezeşti. Le-am văzut din nou săpate, pe jumătate moarte.

– Simţi cum mi-au asudat coapsele? Simţi cum se zbat? Suntem numai noi doi… Am un pui de dragon aici… Mi-a înveninat fesele, vezi cum se zbuciumă, cum se freacă una de cealaltă, cum se aprind? Numai tu şi cu mine… Am un pui de dragon aici… Auzi clipocitul dintre coapse? Simţi freamătul rănii de-acolo? E moale, moale, moale, moale, moale, moale, moale, moale, moale…

Am clipit buimac. Doar împins de instinct am alunecat de-a lungul peretelui, acolo unde ar fi trebuit să se afle ieşirea. Sacul lui Octavian era tot numai creţuri. Continua să fixeze degetele acelea şi nimic altceva. Horcăitul îi era atât de puternic încât, foarte curând, membrana care-i ţinea loc de gură avea să se desprindă. Sigur că nu o prevăzuseră pentru aşa ceva. Iar ea îi vorbi mai departe.

– …moale, moale… Nu vreau să-mi faci rău… Doar noi… Doar eu şi cu tine… Moale, moale, moale… Să nu-mi faci rău…

Răsunară unul după celălalt clinchete, plesnete, fâsâituri. Pseudopodele lui Octavian se muiară, lăsând să cadă obiecte pe care nu le mai văzusem şi care-mi fuseseră destinate.

– …moale, moale, moale… Niciun rău. Doar tu şi cu mine…

Cârlige, lame, lame, ace, spirale, lame. Una câte una. Cu un fâsâit scurt, broboanele acide care acoperiseră epiderma artificială a sacului se

evaporară. Nu mai era, într-adevăr, decât un sac zbârcit.

– …moale, moale… Vino acum… Te vreau, vino peste mine, du-mă de-aici, deschide irisul, du-mă, vino, te vreau… Hai, deschide irisul… fă-mi… fă-mi… fă-mi… FĂ-MI…

Irisul se deschise în perete chiar lângă mine, cu un plescăit. Am fost de cealaltă parte chiar înainte de-a mă gândi că trebuie s-o fac. Şi acolo am rămas cu ochii mari, fără să respir.

Octavian ţipă ascuţit că mi se făcu părul măciucă şi de data asta tinicheaua aia de membrană chiar se desprinse, rostogolindu-se pe podea. Se smuci, treaz de-a binelea, încercând să se îndepărteze, însă tocmai asta n-ar fi trebuit să facă. Dinţii lui Deng, puţinii ei dinţi, se înfipseseră bine. O fâşie lungă, cu marginile zdrenţuite, se rupse din sac, cu un pârâit înfiorător, lăsând să se reverse ceea ce se găsea înăuntru. Octavian bâjbâi pe podea, apucând una sau mai multe lame, îşi lungi câteva pseudopode, se îmbroboni de acid, încercă să înşface şi să sugrume fiara care-l sfâşiase. Dar pierduse într-o clipă prea mult lichid pentru ca minciunile lui de braţe să mai poată face vreo scofală. Se zbătu, se zbătu… Fâlfâi… Creieraşul gălbui se rostogoli şi el pe podea, venind spre mine. Am ţipat. Unicul ochi se mai mişcă o dată, cine ştie cum, acoperit de scame, mânjit, căutându-mă, găsindu-mă. Apoi îngheţă. Octavian-cel-mai-protezat-tip-din-oraş…

Mi-am ridicat privirile spre Deng. Cioturile mâinilor dispăruseră sub pled. Roţile căruciorului străluceau. Acolo unde apucaseră să cadă, picăturile de acid lucrau sfârâind, adăugând chipului ei noi brazde. Nici nu se deosebeau de celelalte.

– Ucide-l, îmi spuseră clopoţeii glasului. Ucide-l pe La Farge! Apoi irisul plescăi din nou, ascunzând-o.

O dată pe an, în noptea ei ca un anotimp, Casa Ramsay e o picătură de apă suflată sub microscop. Apa pe care-o bei, deşteptule, când ai după ce, apa în care îţi bălăceşti poza de vedetă, mâinile grele de găinării, Doamne fereşte, picioarele. Apa răbdătoare în care te uşurezi, căreia îi încredinţezi toate zoaiele. Hei, ai fi crezut, văzând-o atât de limpede, cât e de vie picătura aia de apă? Aşa şi globul uriaş, atârnat la capătul lujerului care este Casa Ramsay. Dacă ai nimerit între rotunjimile sale, ca o vrabie chioară de somn, la momentul acela, în noaptea SUNETULUI, ai peste ce să deschizi ochii.

Familiile hard, risipite pe toată această planetă de sticlă, visează ca miriapozi încovrigaţi, bărbat-femeie-copil-femeie-bărbat şi aşa mai departe, şiruri lungi bântuite de SUNET. Cu toţii goi, unii până la brâu, alţii şi mai şi, vopsiţi în culorile familiei, îngreunaţi de lanţuri, brăţări ghintuite, plase de oţel, pierzându-şi inelele şi cerceii la fiecare spasm indus de SUNET, furându-şi sărutări de drog, ori iubindu-se trainic în pauzele scurte. Miriapozii hardului, cu câte un şef de familie la fiecare capăt, plimbă neîncetat încolo şi-ncoace ambalajele multicolore de nutreţ deshidratat. Credeţi-mă, în lumina proiectoarelor strălucesc mai abitir decât ochiul de sticlă al bass-intendentului lui Deng.

Nu sosise vremea plictisului. Primul glonţ veni cu febră mare şi plecă împrumutând o bucăţică din urechea mea stângă. M-am răsucit ca să-i anulez impulsul. Picături de sânge îmi stropiră pântecul, apoi scula. Am pus o palmă pe rană şi m-am lăsat

pe vine după vreo trei paşi. Venise o beznă grea prin care şerpuiau fulgerele ozonate, mii. M-am mirat că nu aud urletul omenirii. SUNETUL nu mă strivise. Doar un tremur constant, acelaşi pe care-l simţisem mai devreme în puşcăria bătrânei. Şi senzaţia că dansez pe o sârmă. Mi-au fost de ajuns cinci secunde şi alte câteva zeci de descărcări electrice între ochiurile imensei plase de protecţie a globului ca să-mi dau seama cum stau lucrurile.

Poposisem la capătul unui maţ elastic, perfect izolat, cu o pantă uşoară, abia sesizabilă. Maţul lega, m-am gândit, două încăperi, două puncte de pe suprafaţa sferei miraculoase şi ca el mai apucasem să zăresc încă vreo patru sau cinci. Unduia lent, absolut liber, ca un pod suspendat, iar la fiecare mişcare scândurelele care alcătuiau un soi de podea scârţâiau. Acum încremenise pentru o clipă, de parcă s-ar fi oprit vântul şi se îndoise pe la mijloc într-o gâlmă. Din gâlma aceea, un lunetist îmi dăduse de ştire că există.

M-am întins cuminte pe spate, ca un mort de treabă, având grijă să-i arăt noului meu amic doar componente neesenţiale ale hoitului, cum ar fi picioare, buci şi alte de-astea. Acum, dacă voia să-mi aplice lovitura de graţie, ar fi trebuit să vină lângă mine. Nu-mi dădeam prea bine seama ce-aş fi putut să-i fac, gol puşcă şi cu o jumătate de ureche lipsă. Dar era o şansă pentru care m-am rugat.

O altă şansă, la fel de frumoasă, aş fi avut dacă acela, mai prudent şi mai bogat în proiectile, mi-ar fi trimis vreo două de la distanţă, să mă încerce şi să mă aşeze mai bine. Am dorit o clipă să-i ţin din nou de urât bătrânei Deng. Dar m-am bizuit pe orgoliul tipului. Un profesionist nu se încurcă cu treburi de măcelar.

Apoi înflorire familiile de proiectoare ale sălii, căutând cu degete lungi de lumină colivia care adăpostea păsările măiestre. Colivia pe care se afla scena. Am avut impresia că plutesc între două ape, azvârlit în ocean, pândit de miriade de ochi bulbucaţi, de miriade de pliscuri. Şi continuam să nu aud nimic, pentru că maţul translucid îmi interzicea SUNETUL.

Bătu vântul. Scândurelele scârţâiră. Maţul se înfioră deplasându-se, înghiţindu-şi gâlma. Fu perfect drept pentru câteva clipe şi nimic nu se întâmplă. Nimeni nu trase. Nimeni nu veni să mă întrebe de sănătate. Era linişte şi pace. Doar porcăria de la ureche mă împiedica să adorm.

Am recapitulat regulile jocului şi-am enunţat o înjurătură pentru care până şi Olus, văduvul lui Ruudek, ar fi roşit cu siguranţă. Apoi am ţâşnit scos din sărite şi-am luat-o la fugă prin maţul acela, către trăgătorul invizibil.

La Farge îi spusese probabil că undeva, îngropat în carnea trupului meu, se găsea gândacul minuscul, mai scump decât orice pe lumea asta, harta compactă a ţinuturilor sfinte, sfinte pentru toţi schizofrenicii vârâţi în povestea ultimelor zile. La Farge şi-ar fi dat jumătate din viaţă în schimbul obiectului ăsta. Şi un glonţ prostesc l-ar fi putut distruge. L-ar fi transformat în firimituri.

Pentru asta nici tatăl lunetiştilor n-ar fi avut curajul de-a mă găuri după pofta inimii, înainte ca Octavian-cel-mai-protezat-tip-din-oraş să găsească înăuntrul meu ce-i trebuia. Nu, domnule! Urechea ferfeniţită nu fusese decât o încercare timidă de-a mă opri.

Era greu să alergi prin maţ. Era ca şi cum aş fi păşit într-adevăr pe o sârmă. I-am zărit pe amândoi în lumina schimbătoare a proiectoarelor, cum

săreau ca nişte ţânţăraşi cocoşaţi, aparent fără vreun sprijin material, cu mare grijă, să nu-şi piardă flintele. Doi lunetişti siamezi, maeştri ai echilibrului precar.

– Stai aşa! am zis ceva mai tare decât un bivol.

Şi dă-i din picioare. Alergau cam ciudat, cumva ritmic şi crăcănaţi. Mi-am dat seama de şmecherie abia când balansul maţului deveni suficient de mare ca să mă arunce dintr-un perete în celălalt.

– Stai!

Stupid. Un iris se deschise şi se închise la loc, înghiţindu-l pe primul dintre ei. Şi celălalt? Celălalt se răsuci brusc, se lăsă într-un genunchi. Mai erau vreo douăzeci de metri între noi. Trase şi glonţul se duse cine ştie unde, fără să mă întâlnească.

I-am împins patul în scobitura umărului şi smucind ţeava i l-am mai împins o dată în osul frunţii. Am văzut ceva negru, ca o pată, stingherindu-mi privirea. Era furia. Când i-am înfipt călcâiul în burtă şi m-am lăsat greu până n-am mai simţit moale, mi-a venit să vărs. Apoi m-am dezmeticit.

Irisul se deschisese ca şi cum m-ar fi aşteptat. Am privit spre tipul lăţit printre scândurele ca un broscoi mort. Era un hermafrodit bălai, subţire. Abia mai respira, ţinându-se bine de carabina de precizie. Întâmplător i-am văzut degetele. Erau lungi şi subţiri şi se sfârşeau cu un soi de ventuze moi, pornind de sub un simulacru de unghii. Un „înger“. Un locuitor nativ al acoperişurilor.

Încăperea era sora geamănă a celei în care o părăsisem pe mama Deng. Chiar în faţă, la nu mai mult de cinci paşi, am zărit un hublou mare, un ochi de sticlă groasă în care puţine raze

multicolore, scăpate prin irisul pe cale de-a se închide, jucau, împiedicându-mă să-l răzbat cu privirea. Când am putut s-o fac, eram aproape de el. Mi-am lipit fruntea şi palmele de geam.

Dinăuntru mă fixau trei bărbaţi. Unul dintre ei, răsuflând greu şi explicând ceva neauzit, mă arătă de mai multe ori cu degetul. Ceilalţi doi dădură înţelegători din cap. Le-am lipit câte o etichetă. Lunetistul doi era tot un „înger“. Amicii lui purtau inscripţia Grumazul Grunjos. Nu mă mai miram de nimic, nici măcar de această întovărăşire teoretic imposibilă.

Imediat, lângă hublou culisă un panou. „Îngerul“ se făcu nevăzut înainte să mă prind unde.

– Fă-ţi curaj, moşule! spuse liniştit unul dintre bărbaţi.

Am păşit înăuntru. Erau tipi chipeşi, nişte albume de tatuaje albastre şi roşii, înfăţişând porunci de-ale ordinului lor.

– Ce porcărie, spuse unul. Voiam să dau o tură prin sală. Nu-ţi place muzica. Yablonski?

– Ba da, am zis, n-am vrut să-ţi stric programul. N-ai putea să-ţi închipui că nu exist?

Şi nu ştiu de ce, am dus mâna la urechea rănită. Am înghiţit în sec, cu mintea goală pentru câteva secunde. N-am simţit nici cea mai mică urmă de durere. Pentru că acolo nu se mai afla nicio rană. Mai mult decât atât. Acolo NU SE AFLASE nicio rană…

– Să nu-ţi închipui că mi-e jenă să te fac, zise celălalt.

Aveau sarbacane micuţe, prin care puteau scuipa cianură. Câteva secunde aşteptară un ordin care să le lămurească viitorul, dar ordinul întârzia să vină. Am înţeles că nu pentru multă vreme.

– Culcă-te pe burtă, mă sfătuiră.

– Purtaţi-vă cu grijă, am zis îngenunchind. Sunt un ambalaj preţios. La Farge n-are să vă ierte dac-o să-i stricaţi jucăria.

– Ai dreptate, încuviinţară ei. Pe burtă.

Pe burtă. Cu braţele depărtate de corp.

Continuau să aştepte. Nu vedeam nimic. Am auzit un clinchet şi în clipa următoare pasta fierbinte a concertului se scurse înăuntru peste noi. Am simţit-o pe ceafă şi pe omoplaţi. Veni mai întâi izul acrişor al sutelor de cinele, pregătind, furnicând. Acum voalurile cădeau unul după celălalt, atât de uşoare încât multă vreme pluteau atingând feţe, înăbuşind respiraţii. În bătăile de lumină veneau înotând protestele „unicei şi inegalabilei“ minciuni, vezi bine. Sute de mii de baloane de săpun multicolore ningeau peste sutele de mii de capete, otrăvind şi bruma de aer care mai rămânea după o singură inspiraţie uriaşă, cu miresmele îndemnând la dragoste primitivă şi septică. Apoi muşcă glasul fuzz-ului, la mii de waţi, ca roata unui fierăstrău circular, ca o fiară mare a asfaltului. Îţi venea să rupi pe cineva de beregată.

– Să nu care cumva să beleşti ochii, spuse una din voci sugrumată.

Şi nu numai familiile hard cu doi-trei boraci de strânsură, toate rebuturile laboratoarelor cărora legea le permite de asemenea să trăiască şi să se bucure în felul lor de SUNET, dar şi flăcările vii ale hermafrodiţilor superbi, sclavi şi ei ai muzicii

pentru trup, ai notelor care se lasă întipărite în pachetele frumoase de muşchi, în osatura fără cusur, în mişcările hipnotice şi uneori mortale. Fiinţe care-şi sunt de ajuns cu aer şi dans. În talazurile sălii nu-i mare brânză să deosebeşti chimonourile din lame fine de oţel ori nenumărate resturi abandonate de fibră optică, tresărind cu fiecare spasm al „orgasmicului“.

Şi nu numai ei. Lumea bună a unei anumite păturI din Mauin. Verdele de la unu la trei. Galbenul de la patru la şase, cartiere, năclăite altfel, din care greu ridici nasul ca să inspiri SUNET, ba chiar şi păcura grea a Industriilor. Păcura cea mai grea. O dată pe an, cine ştie cum, la capăt de lujer, în delirul prelungit al Casei Ramsay. Şi curge „neutronicul“, „Atomic Stanis“, Blom Ulmer chemat şi el şi gonit, mulţi alţii chemaţi pe scenă şi goniţi parcă de otrava sonoră a gonotronului, staruri, acrobaţi, luptători sângeroşi, înghiţitori de săbii şi flăcări, îmblânzitori, karateka prăbuşiţi în viciu, hipnotizatori, animale cu înfăţişare de oameni, suflete. O lume întreagă, lumea noastră, închisă într-o picătură la cheremul SUNETULUI lui Deng…

Am auzit primele două măsuri ale „Ministerului Glande“, piesa care anunţă apropierea zeiţei de scenă. Era vremea când se declanşau câmpurile de protecţie, nu pentru că vreun grăunte omenesc ar fi putut trece de ochiurile plasei şi s-ar fi putut apropia de colivie, ci pentru că irizaţiile lor verzui făceau parte din decor. Erau semnul forţei. Urmau demonstraţii cu arme şi poate victime. Încet–încet, secţia ritmică se întrecea cu gluma.

– Dă-l dracului mai încet, m-am exprimat fără să ridic nasul din podea, cu riscul de-a încasa o scatoalcă.

Nimeni nu-mi răspunse. SUNETUL începea să se nască. Primul semn era o vibraţie specifică a plămânilor.

Am riscat o privire scurtă către gazdele mele. Flăcăii încremeniseră în apropierea boxelor, cu spatele la mine. Muzica, din ce în ce mai copleşitoare, se revărsa peste ei.

„Hiala-ala-ala-aaa“ se-auzi de-afară.

M-am ridicat, speriat de-a binelea. Parcă începuse să-mi crească ficatul. Parcă începeau să-mi mai crească nişte braţe. Venea SUNETUL. Crema omenirii înnebunea acum. Acum cădea cerul şi se solidifica aerul.

Am văzut crăpătura prin care se strecurase, dispărând, cel de-al doilea „înger“. În vreme ce alunecam printre ei, băieţii din Grumazul Grunjos mă urmăriră cu priviri măreţe, dar inexpresive. Muriseră amândoi în picioare pe podea. Am ieşit fără să-mi iau la revedere. O făcuse altcineva mai bine.

„Hala-ala-ala-aaa“, am auzit din nou.

Străbăteam coridoare înguste din care lumina nu putuse fugi. Eram o ţintă perfectă.

„ala-ala-aaa“, răsună iarăşi şi lama circulară a fuzz-ului începu să taie. Explodară primele petarde. Veni prima reacţie a mulţimii, ca un tsunami. Dar coridoarele erau prea întortocheate pentru ca tsunami să-mi poată face vreun rău.

Am deschis o uşă, fără să mă opresc din alergare. Am înghiţit următorul tronson din şase paşi. Am deschis uşa următoare, m-am supus următorului coridor. O uşă. Un labirint cu o singură cale.

Apoi se sfârşi. Am ţipat scurt, de bucurie, şi mi-am acoperit ochii pentru o clipă. Era atâta albastru acolo cât să spoieşti de patruzeci de ori cerul posomorât al cartierelor pentru conţopişti şi gospodine, ba să le mai rămână câte ceva pentru alte nevoi. Adierea artificială mi se ascunse în nări şi la subsuori.

O mare captivă între ţărmuri mozaicate. Valuri mărunte şi leneşe le spălau. O mare captivă sub cupolă. Vreo două sute de metri diametru. Norişori albăstrii, fireşte, se ridicau lent de sub orizontul fals, poate din lapţii unor vietăţi subacvatice, invizibile. „Hala-ala- ala-aaa“ îşi aminti stins peretele din spatele meu. Norişorii se ridicau pe rând, contopindu-se într-un fuior transparent prin care am zărit, ca-ntr-un vis frumos, silueta domnului consilier municipal La Farge. Un soi de nacelă, pendulând la capătul unei pasarele, îi susţinea preţioasa făptură.

– Eşti o boală de piele, Yablonski, zise din înalturi. Dar recunosc, mi-ar fi convenit să fiu eu cel care te plăteşte.

Am mai înaintat până aproape de valurile acelea mici.

– Nu mă mai plăteşte nimeni, La Farge. Este încă una dintre plasele pe care le-ai luat. Sunt la fel de gol pe dinăuntru pe cât mă vezi cu ochiul liber. Malanian m-a pierdut de muşteriu. Abdul Rahman ar fi vrut într-adevăr să mă ia în solda lui, pentru un blid de fasole fără înlocuitori, dar e prea curat pentru gustul meu. Mie-mi prieşte în fundul budei, domnule consilier. Din cauza asta n-ai putut scăpa de mine. Cine se-aseamănă se-adună.

– Porcăriile tale nu mă ating, făcu el visător.

Şi valurile mici continuau să bată mozaicul la picioarele mele.

– Nu eşti un supraom, i-am spus. Nu te îmbăta cu gândul că te mănâncă istoria. Ai călcat în strâchini ca ultimul dintre începători. Atunci când…

– Nu mă interesează, zise. Am să plec acum.

Dar murea de curiozitate.

– Imediat după ce Abdul Rahman m-a adus la superbul vostru club şi v-a băgat mortul în casă, zicând că ştie de legătura unuia din voi cu Grumazul Grunjos, m-aş fi aşteptat să dai fuga cu limba scoasă la taica Malanian şi să decartezi tot. Cum să nu-l crezi pe unul ca Abdul Rahman? Aşa ai fi făcut dacă erai curat măcar în albul ochilor. Am aşteptat să văd un semn. Sărmanul Rafi nu ştie nici acum ce s-a discutat acolo. Nuttman nici atât. Domnule consilier municipal, dumneavoastră sunteţi, ca să zic aşa, tăticul poliţiilor urbane. Cu toate astea, aţi tăcut mâlc. Asta nu e o greşeală de tâmpit?

Am tăcut amândoi mai multe secunde.

– Ai vrut să mă tai degeaba. Nu sunt trimisul nimănui. Plăteşti numai pentru nenorocitul de Ruudek. Dacă nu m-ar fi protejat amicele lui, coardele, am fi fost împreună acum în caseta colectoare a crematoriului. Şi nici harta aia nu se află la mine, prostule. Ce mi-a vârât WB pe găoază e doar un fleac pentru fraieri.

Speram că l-am dat gata şi-am întins braţele să-l prind când se va prăbuşi de emoţie. Nu se întâmplă nimic din toate astea.

– Eşti vrednic de milă, râse el. Din punctul ăsta de vedere, stăm pe-aceeaşi treaptă a scării. Te-au

împins de colo-colo, cu paiele măturii, ca pe-un gândac. Singur? De cinci minute măruntaiele clădirii sunt înţesate de IULI. Şi nu peste multă vreme, această curiozitate a naturii care este Malanian va fi aici ca să te culeagă. Nu simţi cum îţi fuge pământul de sub picioare? Cum îţi alunecă lumea întreagă printre degete? WB? Pe bătrânul mongol l-am lichidat chiar eu, acum multă vreme… Tâmpitule, eşti sigur că-n timp ce dormeai, într-o noapte, nu te-au înlocuit cu un produs de laborator, care-ţi seamănă când te uiţi în oglindă? Cine eşti tu?

Ar fi trebuit să spun o vorbă-două, însă chiar nu mi-a trecut prin cap ceva potrivit.

– Da, s-a sfârşit, oftă La Farge obosit, însă numai pentru o vreme şi numai din cauza unui şir puţin probabil de capricii. Nu se vor repeta data viitoare. Avem tot timpul în faţa noastră.

– Nu va exista o dată viitoare, l-am informat. Şi nu mai vorbi despre timpul pe care-l ai. E jenant…

Râse din nou.

– Sărman păduche! Tu ştii ce înseamnă timpul pentru comorile îngropate acolo, în Ghermana? Tu crezi că înseamnă ceva pentru ele? Cele pe care, mă gândesc, le-ai dărui, cu moaca ta imposibilă, gunoiului uman din Mauin şi celui din Industrii şi din cartiere. Ce mult s-ar bucura, amice Yablonski! Şi cât de mult le-ar folosi! Vangog. Moţart, Heminguei, Vinci, Bunuel, Bităss… îţi spune ceva vreunul din numele astea?

Nu-mi spuneau nimic, e adevărat, dar din cauza asta nu m-am simţit mai nefericit. De fapt, nu m-am simţit în niciun fel.

– Pliseţcaia, Corbusier, Petrarca, Ceaplin… Iartă-mă, cred că te-am plictisit destul. Tu eşti obişnuit cu nume de-ale noastre. Cum ar fi de pildă. „Fulgul-pierdut-doisprezece“. Faceţi cunoştinţă!

M-am întors doar o clipă, ca să văd ce bazaconie mai anunţă, iar el o zbughi spre capătul pasarelei, pierzându-se printre norişorii lui albaştri.

– La Farge! am strigat.

„Fulgul-pierdut-doisprezece“, ultimul dintre „îngerii“ domnului consilier, îşi aşeză mai întâi palma stângă pe mozaicul umed, apoi pe cea dreaptă. Îşi plecă fruntea, salutându-mă. Pentru un tip în pielea goală, m-am simţit destul de onorat. El îmbrăcase un chimono din hârtie neagră. Intră în gardă, zâmbindu-mi cu tot farmecul celor şaisprezece ani.

– Am să-ţi păstrez surâsul intact, i-am promis.

Se dădea spirt. Schiţă un mawashi înalt, la şmecherie, ca să se poată răsuci şi să-mi spargă abdomenul cu călcâiul lui rumen. Ushiro geri, eventual, la sfârşit, de amorul artei, să-mi scoată ochii ori fuduliile. Prea frumos pentru un mucos.

Am fost la doi centimetri de el chiar în fracţiunea de secundă dintre procedee şi, fiindcă tot îmi întorsese spatele, i-am frânt gâtul cu brutalitate. Avu timp să dea ushiro pentru că reflexul fusese acţionat şi se prăbuşi lent, cu un braţ atârnând în marea şoptitoare. L-am întors cu faţa în sus, constatând că-mi ţinusem promisiunea. Încă zâmbea când l-am împins în valurile minuscule.

Pasarela flutura ca o scară de pisică scămoşată. Norişorii îi ascundeau capătul de sus. Când l-am atins, am găsit acolo cochilii ciudate şi o algă

roşcată, pe jumătate putrezită. De sus, suprafaţa lichidă aducea cu faţa zbârcită a babei Deng.

După nu mai mult de o sută de paşi, m-am poticnit de o uşă bombată ca un capac. Am apucat excitat roata mecanismului de închidere pe care am rotit-o. Nimic spectaculos.

La Farge mă împuşcă de la trei paşi, de câteva ori. Nu se auzi decât un singur urlet, cel al mulţimii demente, acoperindu-le fără probleme pe ale mele. Ne găseam în culisele coliviei, în spatele unei scene circulare de un hectar întreg. O colivie-scenă, un fruct viermănos care aducea ploaia în trei sute de mii de guri. Eram şi noi nişte vedete.

Am icnit de trei ori, câte o dată pentru fiecare scuipat de plumb lichid pe care îl primea carnea mea. Dacă tot eram aici, m-aş fi putut bucura de dragostea SUNETULUI. Dar acest ultim act nu era scris de dragul meu.

Primul sfârâi, făcându-şi loc sub coaste, căutându-mi ficatul, găsindu-l. Acolo se opri aşteptând. Ficatul muri.

Am îngenuncheat.

Cel de-al doilea străpunse corneea, corpul vitros, retina, se duse nehotărât printre circumvoluţiuni, se rătăci în masa moale a creierului. Creierul îl ascunse uimit.

Al treilea veni fără grabă, în primele milisecunde ale căderii, atât de leneş încât am vrut să-l opresc în palmă şi să-l întreb ce vrea. Ştia el prea bine ce. Intră însemnându-şi drumul cu un firicel de fum. Ceva mai trăia înăuntru, maşinăria pornită, cine ştie de cine, o dată. Un rest din mine, inima, îşi vedea de treabă, pompând viaţă pe unde era

nevoie. Dar glonţul plescăi peste pereţii ei, dezvelindu-i brutal. Pompa începu să dea rateuri.

L-am văzut pe La Farge zigzagând printre coloanele de lumină, şi nu erau puţine, sărind peste cabluri, traversând cocoşat fosa secţiei ritmice, îmbrâncind şi împrăştiind un mic grup de auxiliari antifonaţi. Mi se părea că nu-şi dă destulă osteneală. Dar cine mai eram şi eu ca să-l judec?

Din ce în ce mai puţin, poate suma unor chestii. Un ochi încă viu, aproape de podea, recepţionând imagini pe jumătate răsturnate. Un eu înjumătăţit, încercând să prelucreze aceste imagini şi să înţeleagă ceva din ele. „Ministerul glande“ încă nu se încheiase, urma numărătoarea finală, trăită de tot amarul suflării din Casa Ramsay, la marginile căreia soarele fugise. Acolo, în întunericul culiselor, am simţit ceva mişcând într-un trup inert, din care mă pregăteam să mă car. Ceea ce mai mişca erau buzele mele numărând şi ele.

„Douăzeci şi unu… douăzeci…“

Un modul negru lucios, ca o gheată bine făcută, în cabina căruia domnul consilier La Farge aluneca, numărând poate şi el.

„Optsprezece… şaptesprezece…“

Casa Ramsay înflorind lent, deschizând cerul de Cristal City, negru de asemenea, şi o stea, o singură stea ca o ţintă.

„Unsprezece… zece…“

O explozie măruntă şi încă una, în momentul catapultării propriu-zise, modulul, La Farge, într-un salt descompus în false secvenţe, spre cerul acela, departe, afară, la aer curat. Liber. Sfârşit.

„Doi… UNUUUUUU…“

Ba nu. Soarele răsări orbitor. Eu l-am văzut lângă mine. Coborî pe aripi şi plete fumegând, aducând mulţimii lumină şi întuneric, într-un contrast insuportabil, care făcu să plesnească zeci de cepe ale inimilor. Soarele se trezi în dimineaţa aceasta purtând sex feminin şi numele minciunii Deng. În dimineaţa aceasta cât o clipă, mulţi trăiră orgasmul, dar eu, care ştiam, îmi trăiam ultima scenă în impotenţă desăvârşită.

Modulul-gheată veni îndărăt, cuprins de flăcări, cu domnul consilier cu tot şi se duse în adânc, spre mulţime, făcând prăpăd. Am mai apucat să văd ploaia de trasoare pretutindeni. Apoi am murit…

17

Înăuntrul gonotronului era cald şi umed. Aştepta să fie digerat şi-n aşteptarea asta fredona un cântecel idiot. Zicea: *„Mână după mână şi braţ după braţ/ Împletite-n şiruri, atârnate-n laţ/ Uger în ureche, dinţii printre dinţi/ Şi la urmă pulpele fierbinţi/ Şi la urma-urmei ochi sub limbi cuminţi / Neputând din geamăt rupe rugăminţi…“*

Cântecelul se încolăcea prin spiralele interminabile ale gonotronului, ieşea până la urmă la suprafaţă şi, fiind mai greu ca aerul, cădea-plutea spre mulţimea de spectatori, dedesubt. Când aceştia tuşeau înecaţi, el se învolbura şi suia până la spectatorii de deasupra. Aşa, datorită gonotronului, îl aveau cu toţii.

Prin lanul de capete, braţe şi raze jucate între proiectoarele coliviei şi globii oculari, modulul de salvare trecuse arzând ca un meteorit, săpând un culoar lung de treizeci de metri, lat de şase. Apoi sublimase într-un nor de particule.

Bass-intendentul sărută genunchii lui Deng. Deng îi făcu semn să deşire coconul de lumină în care se găsea trupul ei preţios şi să-şi urce buzele mai sus. Acolo avea să se sfârşească viaţa lui, către finalul concertului, ca a unui fluture momit.

Până la urmă, se strânseră toate la un loc, tobele uriaşe, claviaturile kilometrice, glasurile, corzile, arcuşurile, bojocii. Ziceau: *„Pântece – spinare s-*

au frecat destul / Sfârcurile-s roase, burta ful / Tot ce scuipă glande, pas cu pas / Curge printre buzele popas / Încă opt minute, încă, după ceas / Icnetului dat ca bun-rămas…“

În culoarul păstrător de fum, răcnete, miros de carne arsă şi ceva de consistenţa marmeladei, SUNETUL începuse să aibă decalaje de trei până la cinci secunde. Ceva mai încolo, ca la un semnal, toate slugile Grumazului Grunjos scoaseră de sub ţoale ace lungi de oţel albastru, prinse în mânere de lemn. Acele fuseseră ascuţite la limită, pentru a putea pătrunde cu uşurinţă prin spaţiile intercostale şi în pachetele compacte de muşchi.

IULI coborau de pretutindeni de sub cupola Casei Ramsay. Bass-intendentul îi arătă cu degetul, hlizin-du-se în lumea lui puturoasă de „albastru-gros“, imprimând secţiei ritmice o acceleraţie de câteva clipe. IULI veniră parcă pe stâlpii de lumină ai proiectoarelor. Nici unul din ei nu-şi pierdu echilibrul. Începură să fulgere jucăriile de precizie. Fiecare fulger la capăt de ţeavă adăugă un mort.

Apoi Deng îşi depărtă fălcile, ca să scoată prima silabă şi o dată cu asta să înghită lumea pe nemestecate. Prin porii epidermei sale ţâşniră flăcări mici şi verzi. Când avea să vorbească, aerul tot din globul Casei Ramsay şi tot ce se mai afla înăuntru urma să năvălească pe galeria esofagului ei, ca în sorbitura unei balene galbene.

Rosti prima silabă… Veni cea de-a doua… Fu rostită următoarea…

„O căţea sub pielea-neopren / Picurându-mi lapte bleu-cangren / Doi şi doi încolăciţi în craci / Împodobiţii, galbenii boraci, femei colaci / Bărbaţii vârcolaci…“

IULI purtau fustanele, cagule ţuguiate şi ghete-pumnal. Plouau printre ochiurile plasei de proiecţie. Câţiva poposiră între gratiile coliviei. Zeci de proiectoare plesniră. SUNETUL fu sfârtecat de sirene.

Se mai prăbuşiră urlând „îngeri“ cu timpanele ferfeniţă, care nu se mai putuseră ţine în ascunzătorile lor de sub streşini ori de sub grinzile aşa-zisului acoperiş, fiindcă Nuttman le stropise cu lacuri şi uleiuri minerale, folosind câteva tunuri de presiune.

În lumina supărătoare a becurilor de avarie se mai iviră şi alte uniforme, necunoscute, care se încăierară cât ai clipi. Erau făcute pentru asta. Maetzig le educase bine.

Căpitanul Rafi Malanian găuri cu propria lui mână doi hermafrodiţi prea grăbiţi să dispară. Se afla la capătul unei pasarele pentru personalul auxiliar. De-abia îşi făcuse vânt pe orificiul de alarmă al „licuriciului“, era nedormit de două nopţi şi nu admitea asemenea acte de impoliteţe.

– Plouă, grasule! îi strigă din fugă sergentul Rielke, Eva Rielke. S-a spart undeva o băşică!

Parcă ploua într-adevăr. Picura sângele ca la balamuc. SUNETUL începu să se estompeze, să-şi piardă din strălucire. După ce fusese peste tot, găuri mari se înmulţeau pe ţesătura lui, lăsând să se mai audă şi altceva. Tremurul globului se transformă într-o serie de scuturături ordinare, sucombă brusc. Atunci izbucniră ţipetele primilor dezmeticiţi, la un loc cu lălăiala celor demult cufundaţi în drog. Până atunci nu se auzise altceva în afară de SUNET. Fierestrăul circular al fuzz-ului răguşi, apoi se gripă, înţepenindu-se. Bass-intendentul căscă gura, înainte de a se îndoi de la mijloc.

Când Malanian îndrăzni să înainteze pe pasarelă, era deja destulă lumină pentru ca mulţimea încă trează să găsească şi să ia cu asalt elevatoarele. Zeci de mii striviră paznicii porţilor sub tălpi, răspândindu-se apoi pe plăcile strălucitoare din care fusese alcătuit pământul lui Cristal City.

– Malcom, spuse căpitanul, acţionându-şi emiţătorul, păstraţi distanţa cea mai sănătoasă. Fiecare să-şi cunoască lungul nasului.

Locotenentul Malcom Kumanovo îi răspunse de undeva, dintr-un culoar aerian distribuit lui, că îşi cunoaşte lungul nasului şi niciunul din „licurici“ nu va interveni fără să fie solicitat. În principiu, treaba urmau s-o facă IULI şi Nuttman.

– Nu-i loc să dăm şi noi o gaură, exclamă el cu regret după ce închise aparatul. Cocoon o să facă pe câinele de pază. Păcat că Gene a dat colţul… I-ar fi plăcut să-i ocrotească pe toţi ăştia de sub noi. Mare păcat…

Palma uscată a Juravlievei se aşeză peste mâna lui. Din când în când, ea trimitea spre sol impulsuri luminoase puternice, care dezvăluiau căile şi provocau panică printre cetele de fugari. Putea să-i dirijeze ca pe nişte furnici.

– Nu-l plînge încă, spuse ea. Rafi Malanian îi caută acum rămăşiţele. Şi IULI, adăugă, privindu-l adânc.

Dar el continuă să cerceteze spaţiul de dincolo de carlingă, în care globul din ce în ce mai alb al Casei Ramsay părea Luna înecată într-un tău limpede. Nu fusese încă la vreo cântare a minunatei Deng. Desigur că ştia în mare ce se petrece acum, dar i-ar fi plăcut mult să fie de faţă. Sid Juravlieva îi inoculase în nopţile lungi,

năduşite, gustul pentru detalii. Devenise un mare amator de atmosferă.

Acolo, cablurile electrice ale coliviei scoaseră scântei şi porniră să ardă ca nişte fitile. Instrumentiştii încercară să preia SUNETUL, pe măsură ce orice posibilitate de a continua play-back se stingea. Dar mulţi dintre ei fugiseră şi încă o bună parte înroşeau scena cu sângele lor. Sculele abandonate începură să plângă. Din burta gonotronului continua să răzbată un soi de mormăit amplu.

În centrul coliviei, gogoaşa aurie a Minunatei dădea să se topească şi să curgă. Deng îşi rosti silabele, dar ele nu mai puteau fi auzite de nimeni. O văzură brăzdându-şi obrajii cu unghiile perfecte. În vreme ce colivia se umplea de lumină, imaginea ei devenea tot mai palidă. Ascultară cu toţii:

„Cercetează scârna, câine cercetaş / Ucigaş de blânde, sculă-ucigaş / Culcă pe sub umeri, frige în picioare / După ce în clipocind licoare / După ce te mângâie şi doare / După ce aţâţă să omoare…“

Ci iată că în zori, când toate chipurile par la fel, la fel de şterse, încercănatul căpitan Malanian era la capătul căutărilor sale. Globul Casei Ramsay fumega luminos, iar printre cioturi şi frânturi, la înălţimi absurde, ori în adâncimile trezite, mişunau supravieţuitori pestriţi şi uniforme.

– Slavă domnului! făcu plictisit Malanian. Începusem să-mi pierd răbdarea.

Dar, când cel căruia i se adresase îşi ridică pleoapele, se dezechilibră înjurând.

– La Farge a fost adunat într-o cutie de bere, spuse. IULI controlează situaţia cu degetul mic.

Nu-i plăcea privirea aceea, dar mai ales nu suporta să monologheze. Se duse până la capătul pasarelei şi se lăsă pe vine, gâfâind.

– Trebuie s-o ştergem. Gene. Nu mai e nimic de făcut pe-aici.

Yablonski îi îndepărtă mâna, scuturându-se, se ridică în două picioare. Era mai înalt decât impresionantul căpitan Rafi Malanian şi mai speriat. Mai pierdut în toiul acestor zori.

– Eşti sigur că pe mine mă cauţi, amice? se interesă el. Parcă nu te-aş cunoaşte.

Malanian nu-i răspunse. Din cer se prăbuşiră, rotindu-se, zeci de cinele ca nişte confeti periculoase. Un perete se fisură, lăsând să scape mustăţi sâsâitoare de apă, din undele unei mări captive.

– Omul acela, despre care vorbeşti, continuă Yablonski, a fost omorât. Mai întâi i-au otrăvit sufletul. Pe urmă l-au brăzdat. Apoi o ureche. La sfârşit, când începuse să se hrănească din SUNETUL lui Deng, l-au împuşcat. A primit un glonţ în ficat, unul în lobul frontal al creierului şi un altul în inimă. Am fost de faţă când a murit…

Se opri, parcă punând la îndoială înţelesul ultimelor cuvinte. Rafi Malanian îl aştepta, rotindu-şi ochii în toate părţile. Nu se simţea în largul său pe un maidan care nu-i aparţinea.

– Hai să mergem, zise sâcâit. Totul poate fi explicat. Dar nu e obligatoriu să mai pierdem vremea prin împrejurimi.

– Cui îi vorbeşti acum? se interesă curios Yablonski. Celui care-a murit? Ţie însuţi? Mie? Cine suni eu, Rafi?

– Ascultă… zise celălalt.

– Aţi făcut ceva cu cel dinainte. Cineva a umblat cu trupul lui. Să nu-mi spui că nu-i aşa.

Femeia-sergent trecu rapid în capătul celălalt, acoperită de funingine şi stropi minusculi de sânge.

– Eva! strigă căpitanul Malanian în urma ei. Lasă-i dracului, adu-mi o pătură ori o folie.

Yablonski îl opri cu un gest nervos.

– Să nu-mi spui că nu-i aşa. Aţi umblat înăuntru, scârbelor, aţi…

– Gene…

– Spune-mi! Cine sunt eu? Ce mi-aţi făcut?

Nu striga. Nu tremura. Rafi Malanian îl luă în braţe cu forţa şi-l sili să se aşeze, chibzuind cum ar fi mai bine să facă.

– Trebuie să treci peste asta, îi spuse. E o parte din noi toţi, nu înţelegi? E foarte simplu de acceptat, dacă… Tu trăieşti în lumea asta. Noi toţi trăim într-o astfel de lume. Lumea asta e lumea noastră. Şi-atât.

Se hotărâse, cine ştie de ce, în dimineaţa asta de rahat, să spună atât de multe şi lipsa de exerciţiu îl făcea să se bâlbâie. Când mustăţile de apă care creşteau din peretele fisurat începuseră să se zvârcolească, respiră adânc.

– Ai fost într-un program „REGENER“, înainte ca seria voastră să fie distribuită. Cocoon e plin de inşi ca tine pe care doar ASUCO îi cunoaşte. De ce trebuie să-ţi dai ochii peste cap? Numai pentru că

înainte de fecundare aţi fost sortiţi să ajungeţi nişte exemplare deosebite?

„Rafi, spuse vocea deformată a locotenentului Malcom Kumanovo, *Nuttmann se retrage spre porţi. Din câte-mi pot da seama, mână din spate nişte subdezvoltaţi. Cred că sunt resturi de-ale Grumazului. Acum ar trebui şi noi poate să…“*

Malanian se aplecă furios peste emiţător.

– Malcom, las-o moartă! Te-aştept în cinci minute pe platforma principală, IULI a curăţat-o de-a binelea. Dar numai pe tine te-aştept, Malcom.

Globul se golise aproape în întregime. Acum semăna cu ceva extraordinar de cunoscut, care le scăpa însă amândurora. Şi le păsa atât de puţin, încât uitară îndată amintirea aceea ca o scânteie.

– Spune-mi, făcu Yablonski.

– „REGENER“ şi-a dat drumul prin anii ’20. Lumea se mai trezea noaptea, ţipând din pricina ultimelor luni de război. Toate ovulele pentru cei ca tine au fost tratate fără niciun fel de obstrucţie administrativă. Bântuia o psihoză, nu se mai împiedica nimeni de…

– ASUCO?

– ASUCO, da. E un lider adevărat, nu ţi-ai dat seama? Pentru el totul a fost o partidă de şah în cinci, în opt, în doisprezece. Când a avut nevoie de un pion ca tine… Hei, poţi foarte uşor să treci peste asta. Când a avut nevoie de unul ca tine te-a activat. „REGENER“ se trezeşte cu o singură doză injectabilă.

Yablonski îl privi fix vreme de câteva secunde.

– Cunosc întrebarea, cedă Rafi Malanian. Pot să-ţi spun, dacă ţii morţiş, cine eşti acum, sau mai precis ce ai devenit. Din punct de vedere social şi juridic, eşti angajatul nostru, cunoscut îndeobşte sub numele de Yablonski Genetiah. Din punct de vedere biologic, aş spune că problema mă depăşeşte. Dar, spune-mi, Gene, ce pretenţii poţi avea? Sunt doar eu, amicul tău Rafi, ţi-aminteşti?

– Nemurire?

Malanian râse scrâşnit.

– În limite rezonabile. Mai degrabă o capacitate mult sporită de regenerare a ţesuturilor. Nimeni nu va şti, până ce nu te va vedea mort cu adevărat. Poate doar ASUCO, dar el e numai o maşinărie.

– La Farge a ştiut-o…

– La Farge a bănuit-o, dar n-a fost niciodată sigur. Atenţia lui era captivată de clonele negre, care în visele mamei Deng ar fi trebuit să culeagă lumea ca pe un fruct în întregime copt. A fost uşor să asmuţim un animal de vânătoare ca tine pe urmele lui . Răpirea ta ne-a dat pretextul legal pentru a putea interveni în Cristal City. Instrucţiunile lui ASUCO pentru perioada de încercare la care erai supus au spus-o clar nu-ţi mai aminteşti? „Interzisă deplasarea în Oraşul de Cristal, în Maetzig, în Industrii“. Altfel n-am fi pupat noi sprijin IULI…

Când se uită mai atent, văzu că din privirile acelea, pe care nu le gustase cu câteva minute mai înainte, dispăruse ceva. Cineva, înăuntrul lui Yablonski, tăiase gazul, pentru ca o flacără să se poată stinge. Putea lucra în linişte acum, fără emoţii.

– IULI te-a supravegheat încă de la început. Ei i-au lichidat pe indivizii de la „Novostic“. Era ceva care-i călcase rău pe bătături. Nimeni nu se poate

da mare, substituindu-se lui IULI, fără permisiune. Nimeni nu poate face asta fără s-o păţească urât de tot. Putreziciunea s-a întins peste tot, dar pe ei i-a atins cel mai puţin. La Farge a avut oameni în Grumazul, în Nuttman… IULI s-a trezit la sfârşit. Azi-noapte i-au făcut felul lui Yap Hail, măscăriciul Marelui Şef. Era şi el cumpărat, iar IULI l-a cauterizat ca pe un neg. Habar n-am cum se face că pe noi n-au reuşit să ne intoxice… Hai să mergem!

Dar Yablonski nu se clinti, aşa că fu nevoit să se aşeze din nou.

– Perioada de încercare a fost un truc, recunosc, dar ea poate fi oricând luată în consideraţie, Gene. Vreau să spun că, dacă ţii în continuare să părăseşti Cocoon, cel puţin pentru o vreme…

– Unde se poate aciua un specimen ca mine? întrebă Yablonski. Aţi îngrădit pe undeva spaţiu pentru o rezervaţie?

Malanian pufni nemulţumit.

– Ascultă…

IULI evacuau acum ultimele grupuri, mişcându-se rapid, coordonând şi sincronizând cu fluierături scurte, modulate. În punctele de sortare improvizate izbucneau în răstimpuri busculade pe care le stingeau lesne.

– Şi WB? La Farge spune… spunea că el însuşi…

– Nu chiar el însuşi, se strâmbă Malanian. Da. Mongolul pe care l-ai cunoscut nu mai există de mult. WB acesta… Ei bine, ASUCO posedă control pe optzeci la sută din funcţiile sale. Este, dacă vrei, mai degrabă un terminal. Şi încă unul dintre cele mai reuşite.

Celălalt se ridică aiurit. O pătură zvârlită de unul dintre răcanii Cocoon veni moale să i se aşeze pe umeri.

– O să fie bine, ai să vezi, se întrista brusc Rafi Malanian.

Se făcuse vremea plecării. Zumzet de „licurici“…

– Merian, Julio, se bâlbâi din nou căpitanul, amestecându-le. Sunt la fel de năuc, moşule. În Maetzig încă se dau lupte grele. Vreo doi generali au scăpat în fortificaţii cu oameni şi arme. Cu oameni pregătiţi pentru luptă. Dar astea nu ne mai privesc pe noi. Eşti în stare să ieşi din suspine măcar o clipă? Poţi să-ţi ştergi singur mucii sau ai nevoie de cineva să-ţi facă vânt de pe pasarela asta? Ai spulberat un complot cât tot oraşul ăsta, Yablonski. Du-te dracu' şi nu te mai screme sub nasul meu.

Urcară primele trepte. Un scurtcircuit magnific izbucni la capăt de tronson, propagându-se apoi ca o undă de foc, pe măsură ce izolaţia ceda.

– Nu eu sunt acela, domnule Malanian, reveni Yablonski la ale lui. Acela a murit, v-am mai spus-o. Când aţi adunat mădularele carbonizate ale lui La Farge ar fi trebuit să vă uitaţi mai bine.

Rafi Malanian îl privi dispreţuitor şi derutat.

– Ori acolo, în gangul de neon unde l-au dizolvat pe Ruudek. Credeţi că acela pe care coardele Talidului şi cele de pe Rupert cel Mare l-au ascuns între rotunjimile lor avea ceva în comun cu cel despre care vorbiţi? Nimic nu curge mai repede decât…

Tuşi înecându-se. Apoi privi disperat în jur.

– Uită-te şi la ăştia! Cum mai put… Mă sufoc doar privindu-i. Doar auzindu-i… Şi Yablonski acela, sau cum l-o fi chemat, umbla printre ei, atingându-i. Respira răsuflările lor. Bea şi mânca acolo. Cordea în stradă, sub o urmă de acoperiş. Pe urmă vărsa şi-o lua de la capăt. Un om adevărat, unul ca noi, ar putea face asta? O zi? O noapte? O zi şi-o noapte?

– Nu pricep, spuse rece Malanian.

Comunicarea căzuse, o ştia. Tot ce mai putea face pentru moment era să ţină drumul spre platforma pe care îi aştepta „licuriciul“, ca singurul în stare să se mai descurce în întuneric.

– El a privit de sus turmele. Ele alergau înspăimântate ori de câte ori luminau o stea ori un bec, n-are importanţă. Behăiau şi fugeau, cărându-şi murdăria la subsuori şi în cerul gurii. Turmele, turmele… Când a coborât între ele, l-au acceptat ca pe unul făcut acolo, la vreo cântare nocturnă, la o împreunare mecanică. Un băiat fumegând a „albastru gros“, poate, şi o gagică din noul val, făcând minuni cu bărbăţia lui. Poate.

– Nu pricep, spuse din nou Malanian. De ce…

Yablonski îl opri, strângându-i carnea braţului între degete.

– Pentru răposatul Yablonski şi ei erau oameni. Pentru el, lanţul evoluţiei se poticnise acolo. El nu ştia, aşa cum o ştim noi toţi, nu-i aşa, domnule căpitan, că după om vine la rând vreun limbric, vreo muscă. Şi când puneţi pliciul în funcţiune… Câte muşte aţi storcit azi-noapte, domnule căpitan?

– Eşti penibil, rânji Malanian.

Atunci Yablonski păru că revine pe pământ o clipă. Deschiseseră uşiţa rotundă şi păşiseră pe platformă, unde răcoarea îi luă în primire fără milă. Un cer greu, la doar câţiva centimetri de feţele lor, ameninţa să-i soarbă.

– Aţi dat rasol. De-aia se duce omenirea de râpă şi n-o să aveţi niciunul numele scris cu foc şi aur printre stele şi asteroizi. Au greşit ceva, Rafi, cineva a scuipat în ciorba care trebuia turnată în eprubeta mea. Tu nu erai acolo să veghezi. Eu ţin la oamenii ăştia, Rafi…

– Şi ce-i cu asta? Noi toţi…

– „Noi toţi“? Când îi privim de sus, pe deasupra acoperişurilor, fără să-i distingem, ori noaptea, în infraroşu, spunem: „o masă“.

Iar dacă treci ca vântul, imediat după ploaie, în lungul Talidului ori aiurea, îţi zici: masculi, femele, sexanţi. Şi până să treci a doua oară, i-ai şi uitat. Ce-ai fi putut ţine minte?

Ei zbiară sub tine şi-n venele lor nu mai e picătură de sânge, numai venin verde ori „albastru gros“. Mădularele lor au prins luciul plasticului şi pe cel al oţelului, iar carnea nu le mai poate cuprinde cicatricele. Cei din Ghermana scormonesc gunoaiele, spre nemulţumirea fraţilor şobolani, pentru ca la căderea nopţii împreunarea să-i apuce cu burţile căptuşite.

Ai văzut stolurile de copii, domnule căpitan? Să n-ai proasta inspiraţie de-a coborî printre ei, într-un soare de iarnă, amăgit de râsete. Te vor devora în câteva minute. Şi Talidul, l-ai văzut? Câtă viclenie şi forţă şi răutate pură stau adunate acolo… Le ştii jocurile, le cunoşti limba? Le-ai gustat porcăriile din blide, ai inspirat fumul, te-au hârjonit cu vârfurile şurielor?

E greu să cobori pe asfalt, aşa-i. La nivelul solului, poate din pricina zidurilor şi-a muzicii, visele şi coşmarurile care-au prins cheag formează anaforul în care te ia dracul cât ai clipit. Ei se tem de unul ca Abdul Rahman care, deşi trăieşte acolo, nu e de-al lor. Le ştie graiul şi gândurile pentru că vinde şi cumpără orice şi trece în fiecare seară strada pe-o sârmă mai subţire ca un fir de păr. Cade? Nu cade? Poate de aceea se tem şi-l respectă.

Şi toate gospodinele din cartiere, tresărind la cel mai mic zgomot, şi conţopiştii ferecaţi în tabelele interminabile şi cristalele frecate de maşini… Şi jegul Industriilor, în care se plămădesc toate nimicurile frumos ambalate, crocante, suave, dătătoare de vână, câte şi mai câte…

Ai filozofat tu vreodată cu patronul unui „pică tava“, în vreme ce aiurea Grumazul Grunjos murseca floarea borfetului, ca să-şi mai umple timpul?

Proiectoarele „licuriciului“ se aprinseră brusc, încă înainte ca ei să audă motoarele, stârnind o pulbere înecăcioasă. Eva Rielke, răsărită în spatele lor, îşi agita braţele obosite.

– Dacă am alergat cu ei, când Deng trăgea aer în piept, am crezut c-o fac din propria mea voinţă. Dar eu eram, ca şi Ruudek şi toţi ceilalţi, o firimitură rostogolită. Mi-am dat seama de asta abia când aerul a fost dat afară şi toată lumea din jurul meu l-a numit SUNET…

– Ia mai taci! se răsti Malanian, tremurând în răcoarea dimineţii. Nimeni n-a vrut să facă vreun rău gloatei tale dragi. Şi dacă cineva…

– La Farge? se miră Yablonski. Yap Hail? Deng? Ceilalţi? Dar ei nu urmăreau altceva decât să

dezgroape ceea ce părinţii acestor vieţuitoare au ascuns demult în Ghermana. Nu, nimeni n-o să ştie vreodată unde. Există un copil şi-o hartă, în lumea asta, n-aveţi decât să căutaţi. Sau să aştepţi, Rafi. Mergi în Ghermana, care este locul tuturor începuturilor şi sfârşiturilor. Aşteaptă acolo. Şi poate că Ghermana îţi va da ceva.

– Mâine… tot… noi… mâine… ţipă Malanian, acoperindu-şi urechile din pricina „licuriciului“ care se apropia, fără să se înţeleagă ce voia cu acel „mâine“.

– Mâine, da, cugetă Yablonski. Mâine, globul Casei Ramsay va semăna leit cu Cocoaşa Dracului, peste care-am zburat cu Spot. La fel de pustiu, iar de poimâine vieţuitoare ciudate îşi vor face culcuşuri prin bălăriile lui. Mâine, trenul despre care-mi povestea La Farge va continua să ţină drumul pe care-a apucat. Şi fiecare din voi vrea să fie ăla care schimbă macazul. Vreţi cu toţii lumea… Când ăi de sus nu ne vor mai primi nicio navetă şi vom rămâne ţintuiţi pe pământ, va fi o năvală generală spre ce-a mai rămas. Şi dacă trenul nu se va opri de la sine? Şi dacă direcţia nu va fi aia bună? Vor începe să sară din mers? Între staţii? Care sunt staţiile viitoare, Rafi? Lumea Mică? Ghermana? Ghermana îmi vine mereu pe buze şi n-are izul amar pe care te-ai fi aşteptat să-l capete. Poate e singurul loc curat. Singura parte a lumii în care nu vă bateţi pentru putere.

– Eşti tâmpit, rânji Malanian. Nimeni nu se bate pentru putere. Avem o ordine de apărat aici şi asta o ştii prea bine.

Yablonski încuviinţă.

– Asta e, că ordinea voastră nu mi se mai pare atât de ispititoare. Acolo unde-a scuipat cu dispreţ La Farge, văzând nişte animale bune doar pentru

împerechere şi vânătoare, voi aţi făcut la fel. V-aţi năpustit asupra Grumazului Grunjos, dar mai ştiaţi oare de ce? Sau rămăsese doar un reflex orgolios, necontrolat? Şi-acum ce să aleg, domnule căpitan Malanian? Lumea Mică? Uniformele Maetzig? Fundăturile Industriilor? Sau poate ultimele cete de „îngeri“ cărora de-acolo, de pe acoperişuri, lumea li se pare cu totul alta. Ori spune-mi, nu există un loc în memoria lui ASUCO? Acolo cred că ordinea este desăvârşită. Acolo carnea omenească n-a fost frământată şi n-a folosit la fabricarea de jucării. I s-a pus doar o etichetă. Trecutul, prezentul, viitorul sunt mult mai simple acolo. Sunt şi basta. Fără comori, fără civilizaţii îngropate care ar putea schimba ceva o dată ieşite la lumină, fără supraoameni, fără superpoveşti. Acolo, în mintea lui ASUCO, ar fi un loc potrivit pentru fiecare din noi.

Rafi Malanian îl împinse uşor din spate.

– E doar o cădere de-o clipă, Gene. Mâine toate astea vor fi altfel. Vino-ţi în fire, nu mă sili să-ţi rectific fizionomia. Îţi trebuie doar puţină încredere. Caută. Găseşte.

„Licuriciul“ se aşeză sprinten pe stinghiile metalice ale platformei. Păşind spre coaja lui protectoare, păreau că se afundă în lumina orbitoare a unui cuptor. Văzură silueta inconfundabil de elegantă, chiar şi acum, a locotenentului Malcom Kumanovo şi pe partea opusă, abia coborând din scaunul pilotului, umbra obişnuită, Juravlieva. Parcă aşteptau toţi să se petreacă ceva.

– E bine c-ai adus vorbă despre încredere, mormăi Yablonski într-un ultim efort de a se comporta raţional. ’Neaţa, Malcom!

– Bună! făcu celălalt. Grumazul e mort. Linişte peste tot.

Şi râse, privind spre Sid Juravlieva. Dar de acolo nu veni nimic.

– Cât sunt de obosit! spuse Yablonski. Şi fără îndoială că şi ţie îţi tremură picioarele. O s-avem tot timpul să discutăm despre Grumazul şi despre liniştea asta, Malcom. Am să mă prăpădesc de râs ascultând amănunte. Anecdote pe care numai tu le cunoşti.

Umbra Juravlievei se mişcă, venind mai aproape.

– Ce dracu' vrei să spui cu asta? mârâi căpitanul Malanian, care reuşise să-şi urce jumătate din grăsime în „licurici".

Locotenentul Kumanovo intră sub o rază de lumină, descoperind un obraz relaxat şi neted.

– Eşti într-adevăr din cale afară de obosit, Genetiah, spuse. Mă-ntreb dacă nu ţi-ar prinde bine un tranchilizant.

Fu rândul lui Yablonski să chicotească. Şi Juravlieva mai făcu un pas înspre ei.

– Ţii minte prima noapte, Malcom? Aceea în care Spini Pletosu' ţi-a murit în braţe. Cel mai nenorocit dintre nenorociţii Grumazului. A vrut să ne spună ceva cu limbă de moarte. A vrut să ne povestească despre piciul acela, Julio. Dar cu vremea mi-am dat seama că pentru Spini eu nu existasem în clipa aceea, în ultima lui clipă. El *ţie* îţi povestise, Malcom, *pe tine* te recunoscuse cu ochii lui tulburi. A dat raportul unui ins pe care-l văzuse învârtindu-se printre şefii săi şi-a murit fericit. Făcuse şi el ceva folositor pentru Grumazul Grunjos.

– Ajunge! spuse Kumanovo răguşit. Urcă şi culcă-te! N-am de gând să-ţi suport…

– Am să dorm, da, fu de acord Yablonski. Şi-n vis am să găsesc multe dezlegări, pentru ca la trezire să putem discuta pe îndelete. Cum ar fi, de pildă, vizita ta secretă la termocentrală, unde mă întâlneam cu Julio, după ce expediaseşi patrulele care încotro. Şi despre multe altele, Malcom. Când dorm îmi vin idei extraordinare. O să avem tot timpul să le rumegăm. Tu, eu şi câţiva şefi ai Cocoon.

Dădu să se caţere în elicopter, iar Malcom se apropie să-l sprijine. Împuşcătura răsună sec, o plesnitură caraghioasă, urmată de mieunatul ricoşeului. Yablonski văzu clar câteva scântei şi tabla „licuriciului“ căpătând un semn. Se întoarse încet. Malcom Kumanovo încă se mai afla în picioare, încă mai strângea între degete patul armei. Sângele i se scurgea dintr-o gaură pe care-o căpătase sub mărul lui Adam. La capătul unei drepte imaginare care ar fi unit semnul de pe pielea „licuriciului“ cu gaura aceea, se vedea automatul Juravlievei. Fumega şi el.

– Sid! zbieră Malanian prin plasticul cabinei.

Kumanovo se prăbuşi brusc, scăpând arma care se duse ceva mai încolo, cu un zdrăngănit. Picioarele îi zvâcniră o dată, de două ori. Nimeni nu mai spuse nimic…

Pe când păşeau pragul Oraşului de Cristal, soarele începuse să lupte cu pătura groasă de smog. Dinspre Maetzig mai răsunau într-adevăr rafale şi bubuituri înfundate.

Yablonski privi în jos, în hăul de sub ei şi apoi, la primul viraj, întoarse capul spre stânga.

– Mulţumesc, spuse stupid.

Juravlieva dădu uşor din ciuf, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Luă virajul cu multă eleganţă.

– Dacă nu l-ai fi stârnit, spuse ea calmă, l-am fi putut aresta fără probleme chiar în dimineaţa asta. N-ar fi fost nevoie să-l ucid… Dar ai ştiut că-şi va ieşi din fire, aşa-i? A fost un joc, aşa-i?

Yablonski se întoarse către Rafi Malanian, însă acesta preferă spaţiul înconjurător, ca de obicei plin cu fuioare şi scame. Atunci ochii îi căzură pe ecranul monitorului, limpede oglindă, pe suprafaţa căruia începu să desluşească trăsăturile pe care le cunoştea prea bine, deşi ar fi vrut să le uite.

Creştetul ras, păstrând încă urma albicioasă a unui glonţ…

Arcadele proeminente, sprâncenele aproape împreunate…

Linia uşor curbată a nasului…

Tăietura oblică a ochilor…

Buzele veşnic uscate…

Bărbia subţire…

Restul…

"GHERMANA" DIN CULISE, DUPĂ DOUĂZECI DE ANI

Proiectul romanului *Aşteptând în Ghermana* s-a trezit la viaţă prin 1992, îndată ce i-am povestit subiectul soţiei mele, Isabella (pe vremea aia eram doar prieteni). Ei bine, din acel moment, ea a început să mă bată zilnic la cap: „Ai început să scrii? Cât ai scris azi? Unde-ai ajuns cu acţiunea?“ Şi tot aşa…

Petrecusem anii ’80 producând şi publicând numeroase schiţe, ori povestiri, unele din ele recompensate cu premii la convenţiile naţionale ori la concursurile unor cenacluri puternice din ţară. Cumva, privind înapoi cu mânie, îmi dau seama că mă cantonasem într-un stereotip destul de comod, care-mi aducea multe satisfacţii. Aveam nevoie de o schimbare.

Ei, dar n-a fost roman de la bun început… Iniţial, vrusesem să scriu nu mai mult de-o nuvelă, în stilul cyberpunk, curent pe care-l admiram la acea vreme, în bună măsură datorită prietenului meu Mihai-Dan Pavelescu, care-mi deschisese de ceva timp apetitul pentru „high tech, low life“. Cum mi s-a mai întâmplat însă deseori, n-am rezistat impulsului de a detalia multe din situaţii şi

descrieri, astfel încât foarte curând mi-am dat seama că o nuvelă n-o să-mi fie de-ajuns pentru a mă exprima. Şi nici prea cyberpunk n-a ieşit, fiindcă, în ciuda formaţiei mele inginereşti, nu mă tentează să fiu prea „tehnic“ în textele pe care le comit.

Poate m-aş fi oprit totuşi la o nuvelă cât toate zilele, dacă n-aş fi lucrat pe atunci la unul din cotidianele cu bună priză la public – „Tineretul liber“. Redactorul-şef adjunct, Gabriel Rusu, fan al SF-ului, m-a întrebat dacă n-am un roman pe care l-am putea publica în serial. Fără să (mă) gândesc prea mult, am răspuns afirmativ. Când a aflat că, de fapt, abia urmează să-l aştern pe hârtie, Gabi a decretat că „la ziar, *a începe* să scrii presupune obligatoriu şi *a termina* de scris“! Aşa s-a făcut că *Aşteptând în Ghermana* a apărut mai întâi în foileton, în paginile suplimentului literar al *Tineretului liber*, pe parcursul anului 1992.

Produceam capitol după capitol, lucrând la un moment dat pe două fronturi: mai întâi la redacţia ziarului, după program, până seara târziu, fiindcă acasă nu aveam încă o maşină de scris. Însă – câteva săptămâni mai târziu, m-am „dezlănţuit“ şi la domiciliu, cu ajutorul unei portabile „Erika“, pe care soţia mea a recuperat-o din debaraua de vechituri a rudelor ei din Germania, primii fani ai „Ghermanei“. Dar ea de-abia începuse un destul de larg turneu european. Astfel încât, până să ajungă pe masa mea, maşinuţa galbenă a mai străbătut Franţa, Olanda, făcând chiar şi un ocol prin Norvegia, pe la alte rude…

Am scris pe nerăsuflate. Pe de o parte din cauza ritmului de apariţie a suplimentului literar. Periodicitatea mi-a impus disciplina de care aveam atâta nevoie şi care-mi fusese oarecum străină până la aventura numită roman. Pe de altă parte, pe

măsură ce lumea Ghermanei se contura, începusem să simt plăcerea nemaipomenită de-a o detalia, de a-i da credibilitate, de-a mă mişca în hotarele ei. Nu în ultimul rând, am profitat din plin de experienţele de-a dreptul suprarealiste ale abia înfiripatei mele cariere inginereşti. De pildă, atmosfera capitolului care se petrece în ruinele termocentralei ruinate, datorează mult celor cinci ani de stagiatură petrecuţi la Rovinari.

Am avut în vedere, chiar de la primele pagini, câteva variante pentru sfârşit. Nu ştiam care din ele va fi cea câştigătoare, dar – mărturisesc, trăgeam nădejde că pe măsură ce textul se va apropia de „masa critică“, vorba lui Cristian Tudor Popescu, consecinţele întâmplărilor se vor precipita de la sine în cea mai potrivită direcţie. Însă lucrurile nu s-au petrecut deloc aşa. Dimpotrivă, cu cât avansam, constatam că variantele de final, în loc să se autoelimine, parcă se înmulţeau prin diviziune. În cele din urmă, am optat pentru una care-mi lăsa portiţa unei continuări. Continuare care nu s-a mai petrecut niciodată.

Primul redactor al volumului a fost Ştefan Ghidoveanu, cu care mă cunoşteam încă din vremurile furtunoase ale fandomului optzecist. Lucrurile au decurs în felul următor: în 1993, Ştefan se ocupa de colecţia science-fiction a Editurii Nemira. Din această postură, m-a întrebat la un moment dat dacă n-am un roman gata de publicare. Am răspuns (din nou) afirmativ, de data asta cu conştiinţa împăcată, şi-am supralicitat, adăugând, cu o lipsă de modestie revoltătoare, că am un roman excelent. Ştefan însă nu s-a scandalizat şi de altfel am înţeles că după lectură i-a recomandat călduros volumul lui Valentin Nicolau, patronul editurii.

Întrevederea pentru negocierea drepturilor de autor, prin primăvara lui ’93, a stat mult timp pe o poziţie fruntaşă în topul celor mai ciudate din activitatea mea scriitoricească. Ţin minte că Valentin Nicolau m-a invitat în biroul lui, unde, după schimburile de amabilităţi, ne-am jucat vreo cinci minute de-a conspiratorii şi tratativele secrete. El scria o anumită sumă pe un petic de hârtie pe care mi-l arăta în tăcere, iar eu îi răspundeam, pe acelaşi bileţel, desigur. În cele din urmă, ne-a pufnit râsul pe amândoi, ceea ce am interpretat ca fiind un acord. Şi tot atunci am dat piept pentru întâia oară cu noţiunea de „exclusivitate“.

Apoi, după ce mi-am văzut romanul pe tarabă (în acelaşi an a apărut, la o altă editură, şi volumul meu de povestiri *Marilyn Monroe pe o curbă închisă*), m-am întors la jurnalism şi scenarii de televiziune, iar SF-ul a intrat oarecum la conservare.

Şi totuşi, am mai trăit un mic seism în Ghermana… Un articol publicat de *Observatorul Cultural* în august 2000 informa că „Nemira a stabilit şi o listă a celor mai bine vânduţi scriitori români: Horia-Roman Patapievici *(Cerul văzut prin lentilă)*, Petre Ţuţea *(Reflecţii religioase)*, Dănuţ Ungureanu *(Aşteptând în Ghermana)*, Nicu Covaci *(Phoenix, însă eu…)*, Rodica-Ojog Braşoveanu *(Telefonul din bikini)* şi Ioan Petru Culianu *(Mircea Eliade* şi *Eros şi magie în Renaştere)*“. Cred că e de prisos să mai comentez ce senzaţie mi-a provocat citirea articolului cu pricina…

În fine, un ultim cuvânt despre ediţia de faţă. De-a lungul anilor, recitind unele dintre pasaje, am apreciat – nu fără un oarecare sentiment de ciudă, că dacă aş fi avut şansa să le rescriu aş fi făcut-o

mai bine. Banal, dar frustrant. Şi foarte greu de realizat înainte de expansiunea universului digital… Însă, în cele din urmă, a fost posibil.

Am revăzut în detaliu cea dintâi apariţie şi am operat numeroase modificări menite să îmbunătăţească, în versiunea prezentă, calitatea textului. Asta după principiul unui foarte bun prieten, enunţat încă de pe vremea când, studenţi şi căminişti, mâncam SF pe pâine, ca să ne inducem vise formidabile: „Bine-i să repeţi şi să retrăieşti bucuriile tinereţii cu mintea bătrâneţii…“

DĂNUŢ UNGUREANU

Table of Contents

Despre autor	2
1	6
2	19
3	33
4	50
5	65
6	80
7	95
8	110
9	125
10	141
11	156
12	172
13	189
14	205
15	222
16	240
17	259
"GHERMANA" din culise, după douăzeci de ani	278